BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

İşçi-Köylü Kurtuluşu

TKP (ML) MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI

Şubat '94-Sayı: 87

Fiyatı: 15.000 TL

BEYAZ ORDUNUN "ASKERLİK SÜRESİNİ ÜÇ AY UZATMASI VE SINIR ÖTESİ" ASKERİ OPERASYONLARI DA,FEODAL FAŞİST DEVLETİ DÜŞTÜĞÜ BATAKLIKTAN KURTARAMAYACAKTIR!

"Terörist" Devletin gerek sosyal, gerek ulusal mücadele, gerek devrimci-demokratlara ve gerekse halkımıza karşı yasal ve illegal yollarla başlatmış olduğu "Topyekün imha etme savaşı", olanca hızıyla devam ediyor. Hem daha çirkef, hem daha alçakça!

"Terörist" yöntemleriyle ülkenin her karış toprağını (özelliklede Kürdistan'ı) kana bulayan, sömürüye ve baskıya dayalı bu zulümkar devlet, daha çok can almak,daha çok kar etmek ve daha uzun süreli saltanatlarını sürdürmek için her geçen gün yeni yeni senaryolar ve yasalarla piyasaya çıkmaktadırlar.İşte haklı savaşımız ve halkımıza karşı başlatılmış olan "Topyekün imha" savaşının son bir örneğini ise, "Askerlik süresini üç ay daha uzatmakla" serigilemiş oldular.

Şu açık bir gerçekliktir ki, bir ülkenin toplumsal yapısı feodalizme ne kadar yakınsa, o ülkedeki baskı, sömürü ve katilamların boyutuda o kadar fazla olur. Bu devletler çok uluslu ise, orada söykırımların olacağıda açıktır. Bunun kaynağını oluşturan olgunun ise ekonomik ve siyasi olarak geri olması; daha açıkçası ekonomik, siyasal ve sosyal olarak geri olan ve de bu ülkeler emperyalist devletlerin yarısömürgesi durumunda ise, oradaki sistemin (rejimin) bütün demokratik kurum ve kuruluşlardan uzak faşist bir yönetim şekli olacağı daha da açıktır. Çünkü, gerek ekonomik gerekse siyasi (görünürde bir bağımsızlık olsada) olarak emperyalizme göbekten bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir toplumun egemen sınıfları, herhangi bir demokratik hakkı, cebir-sopa ile bastırma yolunu seçmekten başka bir yöntem bulamamaktadırlar. Çünkü, bu hakları verecek ekonomik ve siyasi güçte değiller.

Devamı sf: 5'de

BASYAZI

KİTLELERİN GÜCÜ

Yığınların birleşik o muazzam devnidirici gücünü görmeyen, buna inanmayan ve onları burjuva iktidarına karşı örgütlemek için tüm araçları değerlendirmesini bilmeyen bir KP'nin yığınların gücüne inanıyor denemez.

MAO'nun da söylemiyle;

"Dünyadaki en değerli şey insandır...insanlar olduğu sürece Komünist Partisi'nin önderliğinde her türlü mucize gerçekleştirilebilir"

Bugün, burjuvazi olsun, proletarya olsun ezilen yığınları kazanmak ve onları şu veya bu şekilde kendi politikaları doğrultusunda yönlendirmeyi amaç edinirler. Burada, iki sınıfında yığınlara yaklaşımı arasında ve yığınları kendi politikaları denetimine sokmaları arasında nitel bir ayrım vardır.

Devamı sf: 4'de

İÇİNDEKİLER

- Okuyucuya 2-3
- Kitlelerin Gücü.....4
- Beyaz Ordunun "As. Süresini Uzatması"..... 5-8
- TİKKO Genel Komutanlık Bülteni..... 9-10
- İşçi Sınıfının Örgütlülüğe İhtiyacı Var.....10-12
- Halk Savaşının Böl. Yük. Görevler..... 13-16
- Kurtuluş Or.da Maddileşen Kuramlar..... 17-20
- Sav. Ruhu Son. Elde Edilemez Değildir.... 21-22
- Bürokratizm..... 23-

OKUYUCUYA

Yoldaşlar, Dostlar!

*Uzun zamandan beri çıkamayan ve 85. sayıdan itibaren düzenli olarak çıkmaya başlayan dergimiz **İKK**'nun 87. sayısında yine **MERHABA!** diyebilmenin, birlikte olabilmenin mücadele coşkusu ve mutluluğunu paylaşıyoruz.*

Hepimizin istemi, elbetteki yayın faaliyetinin aksamamasıdır ve amacına, niteliğine uygun olarak çıkmaya devam ederek, sınıf mücadelesindeki misyonunu oynamasıdır. Ve yine istemimiz, İKK'nun daha sık aralıklarla çıkmaya başlamasıdır. Bunu istemek, tüm yoldaşlar ve okurlarımızın en doğal haklarıdır. Ancak , bir hakkın doğal olması demek, onun kendiliğinden önümüze gelmesini istemek demek değildir ve olmamalıdır. Dergimiz; okurlarımızla, yazarlarımızla, teknik elemanlarıyla bir bütündür ve çıkışından dağıtımına kadar düzenli bir örgütlülüğü yerine getirmek durumundadır. Bizler, bu genel bütünlüğün okurlar tarafından bilinmesini gerekli ve zorunlu görüyoruz ve bunun gerekliliğini açıklayan/anlatan yazılara önümüzdeki süreçte dergimizde yer vereceğiz. Zira yapılan ve yapılması gereken şeyleri ne kadar ayrıntılı bilir ve kavrarsak, o kadar dergimizi nitelikli ve aksaksız çıkarma olanağına sahip olacağımıza inanıyoruz. Diğer deyimi ile, dergimize kolektif olarak sahip çıkmanın koşullarını yaratmak zorundayız.

Partimizin tüm faaliyet alanlarında düzenli, planlı-programlı ve bilinçli bir çalışma tarzını oturtmak zorunlu iken, bu genel parti faaliyetinin en önemlilerinden birisi durumunda olan İKK'nun da düzenli, nitelikli, amacına uygun ve aksatılmadan faaliyetini sürdürebilmesi için, tüm yoldaşlara ve okurlarımıza sorumluluklar yüklenmektedir. Bunların en başında, dergimize yazı yazma alışkanlığı kazanarak, bunu sürekli kılabilmektir. Gerek dergimizin uzun zaman çıkmaması ve gerekse yazı yazmayı sadece bazı organ ve yoldaşlara ait ve onlara özgü bir ayrıcalıkmış gibi anlaşılması nedeniyle, bu konuda gerekli duyarlılık gösterilmemektedir. Bu yanlış kavrayışın yanısıra, varolan genel politik seviyenin düşüklüğü de bunu etkileyen diğer bir nedendir. Yoldaşların sahip olduğu kavrayış ve birikim de, yazı yazmamada önemli bir faktör olmakla birlikte, bu, azim, güven, istem, kararlılık , fedakarlık ve araştırıcı, inceleyici alışkanlığı edinme sonucunda aşılabilecek bir engeldir. Önemli olan sorunun önemini, ciddiyetini, gerekliliğini kavrayabilme duyarlılığı ve sorumluluğuyla hareket edebilmektir.

Dergimizle sıkı bir ilişkide bulunmak, onu denetlemek, eleştirmek, geliştirmek ve besleyerek güçlendirmek her organ ve yoldaşın görevidir. Böylesi bir anlayış ve sorumlulukla hareket edilmezse, dergimizin istenilen şekilde çıkması ve misyonunu oynayabilmesi düşünülemez.

Yoldaşlar!

İşin bir yanı bu sorumululuk duygusuyla hareket etmek iken, diğer yanı ise, bunu bütünleyen görevlerin de yerine getirilmesidir. İşte bu görevlerden birisi de, gönderilen yazıların daktilo edilerek veya okunaklı-temiz yazılarak gönderilmesidir. Yaşanan pratik süreç , bu konuda (bazı istisnalar hariç) duyarlı davranılmadığını göstermiştir.

Yazılarımızı Neden Derli-Toplu, Temiz ve Daktilo Ederek Göndermeliyiz.?

OPK'mızda İKK'na ilişkin alınan kararı: İlk önce ayda bir, kısa bir süre sonra (alt yapı hazırlıklarına bağlı olarak) iki haftalığa ve bunu takiben haftalığa düşürerek çıkarma kararı alınmıştır. Olması gereken de, İKK'nu en kısa aralıklarla çıkarabilmektir.

Bu, öncelikle sorunun bilince çıkarılmasıyla ilgilidir. Tabiki bunu bilince çıkarmak da yetmiyor; bu bilinci pratiğe uygulayabilmenin tüm gerekliliğini yerine getirmek gerekiyor. Diğer deyimi ile; kadro ve teknik elemanlarının yetiştirilmesinden tutalım da, alt yapının (teknik hazırlıklar) oturtulmasını kapsayan hazırlıkların tamamlanmasıdır. Yayın faaliyetinin düzenli ve nitelikli, aksatılmadan çıkabilmesi için, birbirine bağlı olan işlerin iyi organize edilmesi bir zorunluluktur. Bu anlamda, tüm Parti organlarının ve tek-tek yoldaşların gönderdikleri yazılar, teknik hazırlık kapsamındaki görevimizle direkt ilintilidir. Bunu kısaca açıklayacak olursak; doğaldır ki başta Parti organları ve üyeleri olmak üzere, bir çok yoldaş tarafından İKK'na yazılar gönderilmek durumundadır. Bundan da öte, İKK'nun ulaştığı-ulaşacağı devrimci-demokrat ve halk kesiminden de yazılar gelmekte. Söz konusu olan bu yazıların daktilo edilmemiş, elle de düzgün yazılmamış olup, ilk karalama niteliğinde, çala-kalem yazılmış ve okunaklı olmadığını düşünelim. Önümüze böylesi yüzlerce sayfa yazı konulursa ne olur ve işler nasıl yürür sorusuna, biraz sağlıklı düşünen her yoldaş, bunun yanıtını kendisi bulur. Bu yazılar önce Yazı Kurulu'ndan geçmesi gerekmekte. Eğer yazılar küçük, karmaşık ve okunamaz durumda gönderilmişse, Yazı Kurulu bu yazıları istenilen anlamda denetime tabi tutamaz. Hatta çoğu okunmayıp, dizgi sonrasında (Bilgisayarda yazıldıktan sonra) okunmak üzere, bilgisayarcıya verilen bu yazılar, bir bulmaca çözer gibi uğraşılmak zorunda kalınmakta. Yazı Kurulu'nun, önceden yapması gerekip de yapmadığı görevini, yazıların bilgisayarda dizilmesinden sonraya bırakılmakta. Yani, dergiye girilecek, çıkarılacak düzeltilecek, redakte edilecek şeyler , yazıların bilgisayarda dizilmesinden sonrasına bırakılmakta. Diğer bir ifadeyle; işe tersinden başlanmakta. Bu yanlış çalışma yöntemi bir çok karışıklığa neden olmakta ve bir günlük iş ile, üç gün uğraşılmak zorunda kalınmakta. Bazen öyle düzeltiler yapılıyor ki, o yazıyı yeni baştan yazmak daha kolay olur. Ve bazı yazılar beş sayfa iken, üç sayfaya düşmekte veya yazı bilgisayarda dizildikten sonra, yayınlanmamasına karar verilmekte. Bu basit ör-

lerdeki yansımasıdır. Organlar, üyeler veya yazı yazan her yoldaş, "nasıl olsa yeniden yazacaklar, ne gerek var tekrardan temiz yazmaya veya daktilo etmeye" diye düşünülebilir ve düşünülüyor. Kafalarda hakim olan bu yanlış anlayış, kavrayışsızlık veya sorunun kendisinden sonraki sürecini görememesi, düşünememesi ve söz konusu gönderilen yazıların nasıl gönderileceğinin niteliğini de belirlemekte. Tabii bunu bütünleyen "görev icra" anlayışıyla, hareket etmeler de var. "Benden çıksın, gitsin de, gerisi beni ilgilendirmez" şeklindeki yanlış zihniyet. Öncelikle bu konularda tüm Parti Organları ve üyeler başta olmak üzere, her yoldaş uyarılmalı ve sorunun bilincinde olmayan yoldaşlar da eğitilmelidirler. Okunaksız ve düzensiz gönderilen yazıların, yayın faaliyeti önündeki en önemli engeli oluşturduğu bilince çıkarılmalıdır. Bu olumsuzluğun sonucunu açıklayacak olursak, özünde derginin çıkmasını istememektir. Burada niyetin bir önemi yoktur ve sık sık gönderilen bozuk ve okunamaz durumdaki yazıların da pek bir kıymeti olmaz. İçeriği önemli ve nitelikli de olsa, bu, varolan gerçeği değiştirmiyor. Olumsuzluğun diğer yanı ise, Yazı Kurulu'nun, bu sorunun düzeltilmesi ve Bolşevik çalışma tarzına dönüştürülmesi için ciddi bir girişimde bulunmaması , hatta kendi içinde ve yanında bulunan yoldaşların yazdığı yazıların daktilo edilmesi veya okunaklı yazılması için gerekli çabayı sarf etmemesidir. En başta, Yazı Kurulu'nun bu tür teknik ve Bolşevik çalışma konusunda kafasının net olması ve olumlu girişimleri desteklemesi gerekir. Yazılar dizgiye verilmeden yapılması gereken; hangi yazının dergiye girip-girmeyeceğinin seçilmesi, gerekli düzeltilerin yapılması, kısacası yazıların son haliyle dizgiye verilmesi gerekmekte. Eğer bu görevler yerine getirilmeden, işler yapılmaya çalışılırsa, bizler istediğimiz nitelikte, sistemli dergi çıkaramaz ve bunu aksatmadan daha kısa aralıklarla çıkaramayız.

Bizler, varolan bu türden bir amatörlüğü savunamayız ve savunmamalıyız. Proleter disiplin, plan-program ve çalışma tarzına sahip olmalıyız. Gerçek anlamda, Bolşevik- proleter çalışma tarzı ve disiplini ile, kafalardaki dağınıklığın yansıması olan pratikteki günübirlik, gevşek, plansız ve programsız çalışmayı alt etmeliyiz. Partinin tüm çalışma alanlarındaki amatörlüğe karşı bu ruh ile savaşılmalı ve profesyonelleşmeye yönelik adımlar atmak ve bunu yaratmak için var gücümüzle çalışmalıyız.

Evet yoldaşlar, sınıf mücadelesi yaşamın her alanında tüm şiddetiyle sürüyor. Partimizin bu sınıf mücadelesine önderlik edebilmesi ve gerçek anlamda misyonunu yerine getirebilmesinde, dergimiz İKK'nun önemi çok büyüktür. Mücadele kıvılcımının tutuştuğu her yerde , bunu yaygın bir yangına dönüştürmek görevi dergimiz İKK'na düşmektedir. Bu bilinçle hareket ederek, dergimizin dağıtımını sağlamak, onu güçlendirmek, eleştirilerimizle geliştirmek ve daha kısa aralıklarla çıkması için her türlü katkılarda bulunmak yoldaşlara ve okuyucularımıza düşmektedir. Hedefimiz; İKK'nun gerçek anlamda profesyonel bir kuruma dönüştürmek, bunu tüm örgütlü yapımız ve okuyucularımızla bütünleştirerek kolektif bir güce dönüştürmek ve istediğimiz bir anda, İKK'nun bir gecede Türkiye'nin her köşesine dağıtabilmektir.

Partimiz, sınıfımız, ezilen çeşitli milliyetlerden halkımız ve enternasyonalist proletarya böylesi bir yayına layıktır. Partimizin merkezi yayını İKK, bu misyonu oynayabilecek, görevini yerine getirebilecek güce ve bilince sahiptir. Önümüzdeki acil görev; bu güç ve bilinci maddi yaşamla bütünleştirebilmek için Bolşevik çalışma tarzının yaratılmasını sağlamaktır. İKK'nun amaçlanan hedefe ulaşması için önemli adımlar atılmıştır. Ancak, bu adımları tamamlayacak bazı eksikliklerin olduğunu da belirtmekte yarar var. Bu eksiklikleri görmemek ve buna uygun düzenlemeler yapmamak demek, var olan ile yetinmek anlamına gelir ki, bu bizim benimseyeceğimiz ve onaylayacağımız bir tutum olamaz.

Bu Bilinçle:

Proletaryanın Komünist sesi, gözü, kulağı olan dergimiz ***İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU***'nu geliştirmek, güçlendirmek, eleştirmek ve her türlü katkılarımızla omuz vererek, onu susmayan-susturulamayan bir ses haline getirerek kolektif bir güce dönüştürmeliyiz. Sınıf mücadelesinin sürdüğü her alanda, İKK'nun yol göstericiliği ve eğiticiliği olmalıdır. O, fabrikalarda işçi direnişlerini örgütleyen, eğiten, değiştiren ve sınıf mücadesini kavratan bir araç, grev boylarında, grev okulunun öğretmeni, okullardaki akademik ve demokratik mücadeleye doğru ve militanca bir yön vererek, Partimiz saflarına yeni militanlar kazanma ve onlara önderlik etmek, baskı ve sömürü düzeninin her türlü kötülüğüne maruz kalarak, kurtuluş yolu arayan tüm ezilenleri örgütleyerek, devrim saflarına kazanmak amacıyla; Türkiye'nin en ücra köyünden-mezrasına ve büyük şehirlerin Gecekondu varoşlarına kadar ulaşarak, karanlığın delhizine ışık olabilmek ve tüm bunları, Partimiz önderliğinde sürdürülmekte olan, Kızıl Siyasi İktidarlar yaratmak perpektifiyle verilen Köylü Gerilla Savaşı'nın hizmetine sunarak eğitmek ve gerçek kurtuluş yolunun buradan geçeceğini kavratmaktır.

İşte yoldaşlar, İKK, sınıf mücadelesindeki misyonunu bu bilinçle, devinimini sağlayacak, inanç, güven, kararlılık, araştırıcı-inceleyici, değiştirici-dönüştürücü rolünü yerine getirirken, başarılarının yanı sıra, yanılgı ve yenilgilerinden de öğrenmesini bilerek yoluna devam edecektir... Düşmanın her türlü saldırı ve yok etme amaçlarıyla yüz-yüze olduğunun bilincinde olan dergimiz İKK, düşmanın bu heveslerini kursağında bırakma bilincinden hareketle; ***"İt Ürür, Kervan Yürür"*** sözüyle yanıt verip, görev ve sorumluluğunu yerine getirecektir. İKK, yaratacağı çalışma tarzıyla, onu kolektif bir zemine oturtarak, bireylere bağlı bir faaliyete son verip, gerçek anlamda Partinin anlayışı düzeyinde örgütlenmiş bir kuruma dönüştürecek ve kadroları, elemanlarının engellenmesi durumunda -iradi olarak mücadele dışında kalması halinde- bunların yerine yeni kadrolar ve elemanlar mücadeleyi devralarak, misyonunu tamamlama sürecine kadar yoluna devam edecektir...

Tüm yoldaşların ve okurlarımızın sorumluluk bilinciyle hareket edeceklerine inanıyor ve mücadelelerinden başarılar diliyoruz.

Baş tarafı sf: 1'de

Burjuvazi , yığınları kendi sömürü düzenlerini ayakta tutmak ve yığınları sömürmek için politikalar üretirken burjuvazinin mezar kazıcısı proletarya ise , yığınları burjuvaziye karşı birleştirip, kitleleri sömürü ve zulümden kurtararak insanlığın özgür geleceğini kurmak için hareket eder.Biri, yani burjuvazi , kitlelerin köle, kendilerinin ise efendi kabul edildiği bir sistemin koryucuları iken, proletarya ise, yığınların köleleştirilmesine ve kendi kendilerinin efendisi olmak için sömürüçü efendilere karşı onları ayaklandırmak için politika üretir ve örgütler

Kitlelerin geniş desteğini almayan burjuvazi de ayakta duramaz. Ayakta durmak için ne kadar baskı uygularsa uygulasın, kitlelerin desteğini yitirdiği anda işi bitmiş demektir. Bu nedenle de, ülkemiz özgülünde egemen erk, kitleleri kendi yönetimleri altında tutmak için başta zor olmak üzere tüm araçları harekete geçirirler . Ama, kitleler böylesi bir köleliği istemediği ve buna karşı başkaldırdığı an, egemen erk ayakta duramaz ve yıkılmaya mahkumdur. Kitleleri kendi denetimi altında tutamayan bir baskıcı yönetim , ne denli baskıyı arttırırsa artırsın yıkılmaya, daha açıkcası zor yoluyla yönettiği sınıflar tarafından yıkılmaya mahkumdur.

Bir avuç zorbanın geniş yığınların devrimci hareketi ve devrimci ayaklanışı karşısında ayakta tutunması , zorla iktidarını sürdürmesi olası olmadığı çok açıktır.

İşte öncü, insanlığın özgür geleceğini bu yığınları kazanarak , bu yığınların muazzam devrimci ve değiştirici gücünü komünist politikalar doğrultusunda harekete geçirerek geleceğini kurar. Proletarya kendisi için bir sınıf olmaktan çıkıp ezilen yığınlar için bir sınıf haline geldiği günden beri bu görevle karşı karşıya kalmıştır.

En büyük gücün halk kitlelerinin güçü olması, bu gücün sınıf bilinçli proletarya partisinin politikaları doğrultusundu örgütlenmesiyle olabilir. Yığınların kendiliğinden hareketi, yine yığınları daha ileri götüremez, siyasal iktidar hedefine yöneltemez. Bunu yapacak olan Komünist Partisidir. Bu bağlamda Komünist Partisi, sadece işçi sınıfının bir öncüsü olmaktan da öte, aynı zamanda ezilen yığınlarında öncüsüdür. Onları da kendi politikası doğrultusunda örgütlemek ve kendi kızıl bayrağı altında o muazzam gücü devindirici duruma geçirmek zorundadır.

Hangi koşullarda olursa olsun hangi sorun üzerinde (burjuva iktidarına karşı) yükselirse yükselsin,kitelerin kendi gücünü ortaya koyması, istemlerini sokak gösterilerine dönüştürmesi yada daha değişik eylem biçimlerine dönüştürmesi desteklenmeli ve bu eylem biçimlerini daha ileri boyutlara çıkarmak için komünistler, kitlelerin yığınsal hiç bir eylem biçimini küçümsemeden, onları siyasal iktidara yöneltmek için harekete geçmeli ve varolan siyasal boyutla da yetinmeyip, sürekli eylemleri daha ileri boyutlara devindirmek için önderlik görevlerini yerine getirmelidir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, varolanla, kendiliğinden gelme hareketlerle yetinmemek, bunlara dışardan seyirci kalma yerine onların içine girerek önderlik görevini yerine getirmek, kendiliğinden hareketlerle komünist önderliği birleştirip, kendiliğinden hareketleri kendiliğindencilikten kurtarmak, varolanı daha ileri siyasal boyutlara ilerletmek hareket tarzımız olmalıdır.

Reformistler, kendiliğinden hareketlere tapar. Varolanla yetinmeyi esas alırlar. Kitlelerin o muazzam devrimci gücü karşısında ürktükleri için, yığın hareketlerini düzen içi sınırlarda tutmaya, düzeni derinden sarsmamasına özel bir dikkat gösterdikleri gibi, ileri hareketleri geri çekmek içinde hiç boş durmazlar. Komünistlerin ne böyle bir dertleri var nede burjuva düzeninin sınırları içine hapsolmak diye bir politikaları vardır. Tersine burjuva düzenini her alanda sarsmak, parçalamak ,yıkmak ve proletarya önderliğinde iktidarı almak diye bir sorunları vardır. Komünistler yerine reformlar uğruna iktidarı kaybetmek diye bir sorunları da olamaz.

Komünistler,proletaryanın iktidarı alması için parçalları bütüne feda etmekten çekinmezler. Çünkü sorun iktidar sorunudur. Bu bağlamda, kitlelerin radikal ve yığınsal eylemlerini geriye çeken bütün anlayışlara karşı mücadele etmeli, bu reformist anlayışları teşhir ve tecrid etmelidirler.

"En kötü örgütlülük, örgütsüzlüzten iyidir" ilkesinden hareket eden komünistler, kitleleri örgütlemek içim bütün araçlardan yararlanmayı da bir görev bilirler. Burjuvazi, kitlelerin en kötü örgütlüğüne bile karşı çıkarken, komünistler kitlelerin örgütlenmesini küçümseyemezler, buna hakları da yoktur. Yığınları kendi sorunları temelinde, sendikalarda, çesitli mesleki örgütler içinde, kooperatiflerde, köylü birliklerinde ve daha değişik illegal, yarı-legal ve legal kitle örgütleri için de bütün yığınları örgütlemeye ve bu örgütlülükleri de devrime kanalize etmeyi politik bir yöntem olarak görürler. Kitlelerin en küçük örgütlülüklerini küçümseyen bir anlayış komünist bir anlayış olamaz.

"Kötü ve güçlü olana karşı büyük bir birlik istiyorsak tabanda birçok küçük birliğe sahip olmalıyız" (MAO)

"Kitle örgütleri devrimin Volan kayışlarıdır"(LENİN) Lenin olsun, Mao olsun kitlelerin örgütlenmelerine bunlarında bir aracı olan kitle örgütlerinin yaratılmasına ve bunlar içinde komünistlerin etkin bir çalışma göstermesine özel bir önem ve dikkat çekmişlerdir. Ülkemiz özgülünde de ,Partimiz kitleleri örgütlemenin araçları olan çeşitli kitle örgütlerinin yaratılmasına önem vermek ve bunlar içinde etkin bir çalışma göstermek zorundadır. Kitleleri partiye ve ordu içinde silahlı mücadele içine çekmenin araçları yaratılmadıkça geniş yığınları sınıf savaşımına çekmemiz, geniş yığınların atıl durumunu devrimci devinime dönüştüremeyiz. Kitleleri hareketsiz kılan, siyasal iktidar hedefine yönelmelerinde etkinlik kuramayan şey, devrimci örgütlülüklerin yaratılamaması yada kitlelerin bu örgütlülükler içine çekilememesidir.

Nerede kitleler varsa parti orada olmak ve onları devrimin volan kayışları haline getirmek için örgütlenme çalışmaları yapmak zorundadır. Ordu dışında kitlelerin örgütlenmelerine karşı çıkmak niyet ne olursa olsun burjuvazinin ekmeğine yağ sürmek ve burjuvazinin örgütsüzleştirme politikalarına düşmek olur. Diğer yandan kitlelerin ordu içinde (ülkemiz somutunda esas olan, olması gereken budur) örgütlenmelerine karşı çıkmak, siyasal anlamda toplu ayaklanmacı bir yaklaşımdır. Çünkü bu anlayış ülke gerçeklerinden soyut ve ülkenin dengesiz gelişme espirisine ters bir anlayıştır. Bu anlamda, kitlelerin örgütlenmesinden, kitleleri örgütlemekten, kitleleri alabildiğince geniş birleşik örgütler içinde örgütlemekten ve bu da olmazsa kitleleri en küçük birimler içinde örgütlemekten komünistler çekinmez, çekinemez; tersine asli görevleri arasında girmelidirler. Bunlardan korkan burjuva sınıfıdır. Öte yandan örgütsüz yığınları harekete geçirmekle örgütlü yığınları harekete geçirmek arasında önemli bir ayrım vardır. Örgütlü yığınlar daha çabuk harekete geçirenler daha çabuk komünist partisinin etkinliği altına girerler ve KP, buralara daha geniş ve etkin bir şekilde politikasını götürür ve kitlelere politikasını götürür ve kitlelere politasını benimsetebilir.

Yığınların gücü örgütlülüğünden, örgütlülüğü ise doğru politikalardan gelir. Bu örgütlülüğe komünistler önderlik ettiğinde devrim çanları daha erken çalmaya başlar.

Yığınların gücüne güven ve onu harekete geçirme ilkesine pratiklik kazandırmak için harekete geç.

KAPAK YAZISI

Baş tarafı sf: 1'de

İşte böyle bir statüye sahip bir ülkede, hele hele sosyal ve ulusal mücadele boy vermişse ve her geçen gün daha bir ivme kazanıyorsa, bunun karşısında (özelliklede sosyal kurtuluş karışısında) egemen sınıflar ve onların efendisi olan emperyalist haydutlar her türlü hile, entrika ve oyunlara daha çok başvuracak. Hem daha bir pervasızca, hem daha bir planlıca. İşte "Anti-terör yasası", işte "Askerlik yasası". Bu gibi yasalar, yasal kılıflı terörist yasalardır. Bu yasaların amacı, "terörü" yasal kılıflarla meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir. Bu sistemi faşist olarak değerlendirmek için fazla uzağa gitmeye gerek yok; "Anti-terör yasasının" içeriğine bakarak rahatlıkla değerlendirilebilirler. Bu yasa, kokuşmuş ve çöküşe doğru giden bir sistemi kurtarmaya yetmeyeceği gibi, "askerlik süresini üç ay" değil, on ay dahi uzatsalar, yinede bu sırça saraylarını yıkılmaktan kurtaramayacaklardır! Bu çabalar, ölümü yaklaşan kişi ve sistemin hayatta kalmasının son çırpınışlarından başka bir şey değildir.

"Askerlik süresini uzatmaları", çürümüş ve kokuşmuş sistemin ayakta kalması için sağlam dayanak olabilir mi? Tek kelimeyle hayır! Çünkü, beyaz ordu ve sistemin temelini zor, baskı, sömürü, yağma-talan ve işgal oluşturmaktadır. Dahası da zor, gönülsüzlük ve bilinçsizlik üzerinde inşaa edilmiş bir ordunun yapacağı destekte sağlam olamaz. Sağlam temeller üzerine kurulu olmayan bir binanın, başka bir binanın ayakta kalmasının garantisi olarak görmek, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayal gemisinde gezinti yapmaya benzer. Evet dayanağıdır, fakat çürük payandadır.

Emek kahramanları halkımızın canı-kanı ve emeğini emen bu vampir emperyalist devletler ve onların Türkiye'deki tescilli uşağı büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfları, gün geçtikçe daha bir ivme kazanan sosyal kurtuluş ve ulusal mücadeleyi kanla boğmak ve halkımıza yönelik katliamları (özelliklede Kürt halkına) daha programlı ve de kolay bir biçimde gerçekleştirmek için ellerindeki "tecrübeli askerleri" bırakmadıkları açıktır.

Daha yakın zamanda, hem de bir yıl öncesinde "ekonomik olarak altında kalkamadıkları" ve "besleyemedikleri" için "askerlik süresini kısaltan" bu canavar devletin şimdi ise uzatmasının nedeni, ne olabilir ki? Bir tek nedeni var oda, kendi saltanatlarını daha uzun ayakta tutmak ve bu sistemlerine karşı silah elde savaşan komünist ve ulusalcı güçleri ve de bunlara destek veren halkı daha çok imha etmek için "tecrübeli asker mehmetçiklerin" savaş gücünden yararlanmaktır. Bakınız, bugüne dek "800 trilyonun üzerinde bir harcamayı teröre ve bütçelerinin %13'ünü savaşa ayırdıklarını" kendi ağızlarıyla itiraf edenlerin ekonomiyi ve sosyal hayat şartlarını yükseltmeleri diye bir derdi ve bir amacı olabilir mi? Dahası, her geçen gün batağa daha batan böyle bir devletin ve onun temsilcisi satlık hayvanların tek bir amacı varsa, oda; emperyalist efendilerinin çıkarları ve kendi ceplerinin boşalmaması için askerlik sürelerini uzattılar. Çubuğun ucundaki asıl hedefte elbetteki devrimciler ve halk olacaktır. Bunu beklememek ise aptallıktır.

Kendi ağızlarıyla bu durumu şöyle itiraf etmektedirler: "Bu kışın teröristlerin kökünü kurutmak için ant içtik. Bu teröristlerin kökünü kolayca kurutmak içinde elbetteki 'tecrübeli mehmetçiklerinden yararlanacağız. Çünkü bunların savaşma tecrübeleri daha çok. Dolayısıyla, acemi askerlere değil tecrübeli askerlere ihtiyacımız var. Bu vb. nedenlerledir ki, terhisi yaklaşan askerlerin süresini üç ay daha uzatmış olduk." Herşey zaten net ve açık bir şekilde ortada. Amaç belli, neden belli. İşin bir yönünü bu kadar açık ve net bir şekilde ortaya koyarlarken, ikinci yönünü ise (yani amaçlarının) ortaya koymamaktadırlar. Bu yönü ortaya koyamazlar, çünkü halkı karşılarında görecekler. Dolayısıyla bunu açıklamaya cesaret edecek yürekleri yoktur. Bunu biz ortaya koyalım:

Yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, Türk devletinin "topyekün imha" savaşı, sadece sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren radikal örgüt ve onların kadrolarına karşı değil, halkın tümüne karşı başlatılmış bir savaştır.

Bir oluşumu ortadan kaldırmak için onu yaratan maddi koşulları ortadan kaldırman gerekir ki, onun üzerinde şekillenen örgüt ve onların ışığı olan düşünceleride ortadan kaldırabilesin. Peki siz siyaset bezirganı haydutlara soruyoruz, buna gücünüz yeter mi? Biz söyleyelim yetmez! Çünkü, sömürünün, baskının ve her türlü zulmün olduğu yerde sınıflar ve sorunlar vardır. Bu sınıfların ve sorunların olduğu yerde de elbetteki bunların çözümü ve ihtiyacı için araçlarda vardır. Çünkü, hiçbir şey alternatifsiz değildir. Her düşüncenin, her siyasetin ve her örgütün karşıtı bir siyaset, bir düşünce, bir örgüt ve bir sınıf olduğuna göre, baskı altında ezilen sınıfların ve ulusların temsilcileride elbetteki olur.Bu zıtların birliği ve mücadelesinin kaçınılmaz bir yasasıdır. Bunu, ne sizin gibi dinazorların ("sınıflar, uluslar yok" gibi) ne de sizden daha büyük efendilerinizin gücü ortadan kaldırmaya yetmez. Nasıl ki, "Güneşi balçıkla sıvamak" gücünü kimse kendisinde bulamazsa ve bu açık bir gerçeklikse, öylede bütün sömürücü ve soyguncu haydutlarında gücü, "bu sınıflar ve uluslar" adına mücadele eden örgütleri ortadan kaldırmaya yetmez! Bunları yok etmek için ona destek veren halkı ve onun sorunlarını halletmelisin ki, bu örgütleri de yok edesin. Kuru-sıkı palavra atanlar! Sizin bu sözlerin ("kökünü kurutacağız/yok edeceğiz") vb. kendi kendinizin kandırmaktan ve kitleler üzerinde psikolojik etkinlik sağlamaktan neye yarıyor ki? Atın bakalım atın! Bunu nereye kadar yapacaksınız!

Evet, şu doğrudur; yani "tecrübeli mehmetçiklerle" kontra-savaşlarını daha rahat yürütebilirirler. Halkıda bu "aslan askerlerle" daha kolay katlettirebilirler. Çünkü, katletmekte tecrübe kazanmışlardır. Üstelik bu da yetmiyormuş gibi, toplumun atıl, lümpen, serseri ve sivil faşistlerden oluşturduğunuz "özel ordu" aracılığıyla da halkı katledeceksiniz. Buna inanıyoruz. Hem de yürekten! **Çünkü siz, halkımızın asalak keneleri olarak savunmasız ve örgütsüz halkı daha rahat katledebiliyor ve onlara daha açıktan kabadayılık taslayabiliyorsunuz!** Ama şunu hiçbir zaman o kuş beyinlerinizden çıkarmamalısınız ki, ne bu halkı ne de bu ulusu "kökten yok etmeye" gücünüz yetmeyecektir. Buna gücünüz yetmeyeceği içindir ki, esas kaynağını bu halktan alan Partimiz ve Ordumuzu ise hiç mi hiç yok edemezsiniz. Onu yenilgilere ve başarısızlıklara uğratabilirsiniz, fakat bunları kalıcı değil, geçici olarak ancak başarabilirsiniz. Çünkü, biz doğru yoldayız ve haklıyız. Çünkü, Partimiz ve Ordumuzun yaratıcı pınarı halktan başka bir güç değildir.

Bu güne kadar bu kuru-sıkı yalanları yalnızca şovmen Çillerden değil, onun seleflerinden de çok işittik. Ama, onlar ne kadar yalan ve palavra atıyorsa, bu onların her geçen gün çöküşe doğru bir adım daha yaklaştıklarını göstermektedir. Sözün özü, onlar "kuruttuk, yok ettik, yok edeceğiz" dedikçe, Partimiz ve Ordumuz daha bir güçleniyor, sınıf mücadelesi ise daha bir ivme kazanmakta-

dır.

Biz bu sözleri öncede işittik. Biz bu filmleri öncede izledik. Biz bu senaryoları daha öncede okumuştuk. O nedenle değişen sadece yeni dekorlar verilmiş sahnelerdir. Dahası, vitrindeki elbiselerde özde bir değişiklik yok, fakat sahnelenen yeni yeni oyunlar var. Ki bu filmlerin aktör, senarist, aktirist ve oyuncuları da aynıdır.

Filmin senaristi her zaman olduğu gibi ABD emperyalizmi, aktör ve aktristleri Amerikancı kliğin devlet içerisindeki sözcüsü olan Demirel-Tansu (hükümet olarak diyoruz) ikilisi, eli-sopalı ve tecavüzkar figüranları ise Doğan Güreş'in başında bulunduğu beyaz ordu, "Özel ordu, Mit, Polis vb. kurum-kuruluşlardır.

Bu ülkenin her karış toprağını babasının çiftliği gibi kullanan ve emperyalist devletlere peşkeş çeken vatan haini kompradorlar ve büyük ağaların bir numaralı koruyucu kalkanı durumundaki beyaz ordunun tarihi ve güncesi; hep yağma-talan, katliam-soygun, işgal ve emperyalist devletlere yaranmak ve onların çıkarlarını korumak, başka ülke halklarının devrimlerini bastırmak ve boğmak için kullanılan bir araçtan baka bir şey değildir. Uzaktan kumandalı yönetilen bir devletin uzaktan kumandalı da ordusu yöneltilir. Ve böylesi bir ordunun oluşumu da doğal olarak zorakilik, bilinçsizlik ve tüketime dayalı olacaktır. İçerisinde bir nebzecikte olsa demokrasi hakkı tanımayan ve böyle bir kavramı dahi kullanmayan bir kurum, toplumun biricik yaratıcı gücü olan halkın dostu değil, düşmanı olur elbette. Aksini beklemek ise, halkın dost ve düşmanlarını tanımamak ve ayırt etmemek demektir.

Durum böyle olunca, yani halka dayanmayan, onun gönüllü desteği ve bilinçli disiplinini temelinde oluşturulmayan hiç bir kurum ayakta kalamayacağı gibi, bu güçlerin her yönlü finansman kaynağını oluşturan güçler ise hiç mi hiç ayakta kalamaz!..

Faşist devlet ve onun beyaz ordusu; kendilerini oldukça "güçlü" göstermeye çalışıyorlar. Fakat bu söylemlerinin kocaman bir yalan, bir palavra ve kof bir laf olduğu her geçen gün daha bir açığa çıkıyor. İşte bunun son örneklerinden Cem ERSEVER'in, General Eşref BİTLİS ve şürekasının devlet içerisindeki "ılımlılar" tarafından öldürülmeleri, açık bir iç hesaplaşmanın göstergesidir. Bu, "ılımlılarla" (güvercinler) "şahinler" (sertlik yanlısı) arasındaki çatışmadan başka bir şeydeğildir. Ki çatışmanın ana kaynağını ise, yeri gelmişken Kürt sorununa ilişkin farklı yaklaşımların oluşturduğunu da söyleyelim. Çatlak seslerin hala da devam ettiğini belirtelim ayrıca.

Her şeyi bir kenara bırakalım da, "askerlik süresinin üç ay uzatıldığını" işiten askerlerden yüzlercesinin firar ettiğini ve Bolu Komando Tugayında, "Yaşasın Ordumuz TİKKO" diye Pankart asan erlerin yasaya karşı tepkileri açıkça göstermektedir ki, yani bu gelişmeler bariz bir şekilde gösteriyor ki,bugün "yüzlerce" er firar ediyorsa, gelecekte de binlercesi firar edecektir. Bu gelişmeler daha nüve halindedir. Ama asıl "nitelikli" firarlar, sosyal savaşımız şöyle iyiden iyiye boyutlanıp, alternatif duruma geldiğinde olacaktır. Bu kaçınılmazdır! Bu günlerde pek uzak değildir. Yeter ki, Komünistler ve Komünist partisi olarak sınıf mücadelesinin üzerimize yüklediği görevleri layıkıyla yerine getirelim. Ve sağlam bir şekilde örgütlenelim/ örgütleyelim.! Yoksa siyasi programımız doğrudur. İdeolojimiz bilimseldir. Bugün asıl sorunumuzda Partimizin zaaflarını gidermektir. Ki bunun da savaş içerisinde olacağı su götürmez bir gerçekliktir. Objektif koşulların devrimimizin lehine olduğunu da belirterek geçelim.

Biz şunu çok iyi biliyor ve de savunuyoruz: Devrim, ne bir yazı yazmaya, ne bir şiir okumaya, ne bir resim yapmaya, ne bir kitap okumaya, ne bir ziyafet vermeye, ne bir nakış işlemeye ve nede bir resim çekmeye benzemez. Yine Devrim, o kadar narin, o kadar kolay, o kadar müşfik, o kadar dikensiz, o kadar engelsiz, o kadar kibar ölçülü ve o kadar alincenap'da olamaz. Özcesi, o, bir ayaklanmadır, bir sınıfın bir başka sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir!

Biz şunu çok iyi biliyor ve de savunuyoruz: Devrim, ne bir yazı yazmaya, ne bir şiir okumaya, ne bir resim yapmaya, ne bir kitap okumaya, ne bir ziyafet vermeye, ne bir nakış işlemeye ve nede bir resim çekmeye benzemez. Yine Devrim, o kadar narin, o kadar kolay, o kadar müşfik, o kadar dikensiz, o kadar engelsiz, o kadar kibar ölçülü ve o kadar alincenap'da olamaz. Özcesi, o, bir ayaklanmadır, bir sınıfın bir başka sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir!

İşte bu ayaklanma ve devrimi gerçekleştirmek ve başarılar elde etmek için de, Komünist Partisi ve onun politik önderliğinde hareket edecek savaşkan bir askeri ordu şarttır. Çünkü, başka bir sistemin zora dayalı ordusunu ve sistemini alt etmek için başka bir zoru örgütlemek şarttır. Bu olmayınca, başka "zor"un parçalanmayacağı, gün gibi açıktır. Bir başka deyişle, "karşı-devrimci zor," ancak devrimci "zor" kullanılarak altedilebilinir.

Büyük öğretmen Stalin yoldaşın da ifade ettiği gibi; "işçi sınıfının iktidar mücadelesinde örgütünden başka hiçbir silahı yoktur. Yine devamla şunu söylüyor: "Proletaryanın gücü örgütünde yatar, örgütü olmaksızın proletarya hiç bir şey gibidir. Örgütlü olduğunda herşeydir."

Ve Başkan Mao'nun, "HALKIN ORDUSU YOKSA HALKIN HİÇ BİR ŞEYİ YOK DEMEKTİR", diye belirtmekle, oldukça bilimsel bir gerçekliğe ve ihtiyaca parmak basmaktadır.

Evet bu gün, halkımızın ordusu TİKKO ile beyaz orduyu teknik malzeme, silah vb. yönden karşılatırdığımızda; TİKKO'nun insan, silah, para vb. yönlerden beyaz ordudan güçsüz olduğu açıktır. Fakat bizim Ordumuz, düşman ordusundan nicelik olarak güçsüzken, nitelik olarakta güçlüdür. Nitelik olarak deyince, bundan ideolojimiz, halkımızın desteği, haklı zemin üzerinde savaşımız ve Ordumuzu oluşturan unsurların hepsinin gönüllülük ve bilinçlilik temelinde örgütlü olmalarını kastediyoruz.

Evet bizim beyaz ordu kadar güçlü silahlarımız yok, ama bizleri ayakta tutan tarihin biricik tanrısı, halkımız var.

Beyaz ordu kadar sayısal insan gücüne sahip değiliz, ama bizim enginleri fethetme ruhumuz, kararlılığımız, azmimiz var.

Bizim tankımız, topumuz ve uçaklarımız yok ama, bu silahları altedecek kadar bilincimiz, cesaretimiz, gönüllülüğümüz, üretkenliğimiz ve halkımıza karşı olan bağlılığımız var.

Düşmanlarımızla tutuştuğumuz bu sınıf güreşinde taktik olarak bizden güçlü oldukları doğrudur ve gerçektir. Fakat, bu onların yıkılmayacağı anlamına hiç gelmez. Eğer öyle olsaydı, geçmişte sosyal devrimlerini yapan halklar (Çin, Sovyetler, Viet-

nam, Arnavutluk vb.) gerici ve faşist ordular karşısında devrimleri zaferle taçlandıramazlardı. Gerici ve faşist orduları yenilgiye uğratan temel kaynak, onların bu üç güçten yoksunlukları değil; haksız ve yanlış bir zeminde savaşmaları, daha açıkçası halka dayalı olmayan, tamamıyla ona karşı yürütülen bir savaş yürütüldüğü içindir ki yenilgiye uğramışlardır. Çünkü, bütün toplumsal alt-üst oluşların ve tarihin tekerleğini ileriye götürecek tek bir yaratıcı güç varsa oda halktır. Buna dayanmayan, dahası onsuz ne tarih yaratılır nede herhangi bir savaş kazanılır. Kazanılsada kalıcı değil, geçici olur.

Şu gerçekliğimiz de açıkça gösteriyor ki, Partimiz ve Ordumuz kurulduğu günlerde elimizde doğru-dürüst bir tabanca dahi yokken önderimiz savaşa tutuşmazdı, ya da Partimiz ve Ordumuz silah olarak o kadar güçsüzken, bu gün yüzlerce silah ve insana sahip olamazdı. Özcesi, istenilen düzeyde de olmasa, bu kadar gelişip güçlenemezdi. Aslolan, bu güçleri harekete geçirici/yönlendirici ruhun ve siyasetin olmasıdır. İşte bizim savaşımızı boyutlandıracak ve utkuyla sonlandıracak temel mantıkta budur ancak. İşte bu bilinçledir ki, komünistlerin önderliğindeki bir savaşla, gerici-faşist orduların ve burjuva karakterli ulusal savaşların niteliği arasında temelde farklılık vardır. Ve bize gerçek (kalıcı) başarılar sağlayan SIR'da, bu bilinç ve ilkedir.

İşte bundandır ki, faşist Türk devleti ve onların efendisi durumundaki vede dünya halklarının can düşmanı ABD emperyalizmi vd. eperyalist canavarlarla ortak bir şekilde, hem de göz göze, gönül-gönüle, omuz omuza, el ele, diz dize, bir şekilde bu kutsal kavgamızı bastırmak ve boğmak için ne kadar da "terörist" yasa çıkartırlarsa çıkartsınlar, ne kadar "terörist rambolar (özel ordu) ve "kelle avcılarından" oluşmuş ordu oluştururlarsa oluştursunlar, yine de onun gelişmekte olan akışını durduramıyor ve buna da güçleri yetmeyecektir.

Bu sınflar güreşinde hakim sınflar ve onların beyaz ordusu ne kadarda güçlü olurlarsa olsun, yine de onlar, tarihin ileriye doğru giden sürecini durduramayacaklardır. Çünkü, onların gücü, içi boş bir balon gibidir. Yani koftur. Dahası da, onların "kaplanlıkları" hafif rüzgarla uçacak kağıt gibidir. Özcesi, emperyalistler ve bunların uşağı durumundaki Faşist Türk Devleti "kağıttan kaplan"dır. Ve yıkılmaya da mahkümdurlar!

TERÖRİST DEVLETİN SURİYE SINIRLARINI AŞARAK PKK'A YÖNELİK GİRİŞTİĞİ "KORSAN" HAREKETLERDE SİSTEMİN ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜNÜ KURTARMAYA YETMEZ.

Öncelikle şunu ifade edelim ki, Türk devletinin bu gibi "korsan" işgal vb. hareketlerine ilk kez değil, birçok kez tanık olduk.

Fakat, şu da oldukça aşikardır ki, uzaktan kumandalı beyaz ordunun Suriye sınırlarını aşarak yaptığı ilk korsan saldırıdır. Hafız ESAD'ın başını çektiği faşist Suriye devleti neden-niçin bu operasyona" izin verdi? Buna ilişkin azıcıkta olsa değinmekte fayda var. Dahası "bayram değil seyran değil" Suriye neden" enişteşinin öpmesine" müsaade etti?

Şu görülmelidir ki, hiçbir gerici ve faşist devlet ne ezilen halkların ne de ezilen ulusların gerçek dostu değil ve olamazda. Bu operasyona Suriye'nin izin vermesi, bir kez daha bariz bir şekilde gösterdi ki, Suriye Devleti ne PKK'nın ne de Kürt ulusunun dostu değil, düşmanıdır! PKK'da bunu görmeli ve ona göre aklını başına devşirmelidir.

Suriye Devletinin faşist Türk devletinin korsanlıklarına müsaade etmesinin tesadüfi bir şey olmadığını, dahası "danışıklı döğüş" olarak yapıldığını, öncelikle vurgulayalım.

Bir kere, "korsan" hareketin Hafız ESAD'la emperyalist haydutların baş aktörü olan bay Clinton'la görüşmesinin öngünlerine denk gelmesini, Türkiye-ABD ve Suriye arasında yapılan bir mutabakat sonucu yapıldığının açık belgesi olarak, görülmesi gerektiğini vurgulayalım. Tabii ki, buradaki baş canavar ABD ve onun başı Bill Clinton'dur.

ABD emperyalizminin bu operasyona göz yumması ya da müsaade etmesinin altında yatan bir gerçeklik varsa, o da her halükarda kendi ekonomik ve siyasi çıkarlarının Türiye'deki selameti için olduğudur. "Kürt fedarasyonunun kurulmasını," bir yandan savunan bu baş haydut, diğer taraftan bir numaralı uşağı olan Çiller'in bu yönlü istemlerini de, elbetteki rededemezdi? Neden? Nedeni oldukça açıktır. Yine ekonomik ve siyasi çıkarlardır elbette. Bu gün, ABD'nin Çiller hükümetini desteklediği de, her yönüyle ortadadır. Dahası da Çilleri henüz gözden çıkarmamıştır. Daha açıkçası, kendileri açısından en has adam olma özelliğini Çiller ve ekibi hala da korumaktadır. Dolayısıyla, bu ekibin tekrar hükümet olması için de çaba sarfetmesi, tamamıyla emperyalist karakterinin doğal sonucudur. Avrupa'da, "PKK'a yönelik yapılan operasyonların altında yatan esas nedenlerden birisi de, Çiller hanım efendisinin (!) başında bulunduğu hükümeti PKK'a karşı mücadelesinde "başarılı" göstermek ve bu konuda Türk kamuoyuna nüfuz" etmesini sağlamak değil miydi? Bu operasyonların altında yatan diğer önemli bir faktörde hiç kuşkusuz ki, "Çekiç Güç'ün" görev süresinin uzatılması ve bu konudaki Türk kamuoyunun tepkilerini yatıştırma gerçekliği idi. Hem de parlamento ahırından itirazsız (bir -iki çatlak ses çıksada bunun pek etkisi yoktu) bir şekilde. İşgalci ve korsancı bir niteliğe sahip "ÇEKİÇ GÜÇ'ün" "görev" süresinin uzatılması, hem Kürt hem de Türk halkına arkadan vurulmuş bir darbedir. Kaldı ki, Türk devletinden bundan başka bir tavır da beklenemez, beklenemezdi.

Bizim (bu yazıdaki) esas amacımız, "Çekiç Gücün" niteliğini ve "amaçları"nı irdelemek oluşturmadığından geçiyoruz. Burada bilince çıkarılması gereken sorun, uşak-efendi flörtü sonucu Avrupa devletlerinin PKK'a yönelik operasyonun yapıldığı; Türk devletinin "sınır ötesi" korsan hareketinin ise, ABD- Türkiye ve Suriye devletlerinin antlaşmaları sonucu gerçekleştirilmiş olduğu, gerçekliğini kamuoyuna açıklamaktır.

Bakınız, 7 Ocak'ta sınır ötesine beyaz ordu saldırıyor. 18 Ocak'ta ise Hafız ESAD haydut başı Clinton'la Amerika'da görüşme yapıyor.

Rus imparatorluğunun çökmesiyle birlikte ve daha önceleri Suriye üzerindeki etkisi zayıf olan ABD bu etkisini Kuveyt-Irak savaşıyla artırdı. Bu gün ise pekiştirmeye doğru gittiğini de söyleyelim. Suriye devleti ise, Rus emperyalizminin güç kaybetmesiyle kendisine yeni bir efendi arama yoluna girdi. İşte bu efendi de ABD'den başkası olamazdı. Efendi-uşak ilişkisinin balayını Irak-Kuveyt savaşıyla ABD'nin başını çektiği emperyalist vd. uşak haydutlar safında yer alarak yapan Bay Hafız ve şürekası bu aşklarını gelinen aşamada daha bir pekiştirmiş oldular. İşte efendisinin diğer bir kölesi ve odalığı olan Türk devleti ve onun ahır başı Tansu "hanımefendilerinin" istemi geri çevrilmesin ve o güzel kalbi (!) kırılmasın diye korsan operasyona evet demesi de zorunluydu, bay ESAD'ın.

Neresinden bakarsak bakalım, bu "operasyonun" altında yatan gerçeklik, bütün sömürücü ve zulümkar devletlerin çıkarlarının ortak olduğu ve devrimci-ilerici (ulusalda

olsa) hareketlere karşı ortak bir cephede birleştikleridir.

Suriye devletinin bu operasyona izin vermesinin asıl nedeni efendiuşak ilişkisi ve uşakların kendi aralarındaki çıkar ortaklaşacalığı olduğu su götürmez bir gerçeklikken, PKK'nın ise halada Suriye'ye olan güven ve umut bağlantısı ise şaşırtıcı ve gariptir. PKK'nın bu tavrını, elbetteki onun burjuva karakterinden ayrı ele alıp değerlendirmek mümkün değildir. Ki, bu politik düşünce ve sınıf karakteri sonucudur ki git gide radikal çizgiden reformist çizgiye doğru yol almakta. Dahası, düzen içi yaklaşım, Kürt sorununu çözmeye çabalıyor. Şunu da söyleyelim ki, Türk devleti değil, elli tane emperyalist devlet dahi PKK'a karşı korsan saldırılar ve operasyonlara girsin, hiç biriside PKK'ı ne kökten kurutabilir, ne de onu ortadan kaldırabilir. Ama bir şartla; o da PKK'nın radikal çizgiden vazgeçmemesi gerekir. Ancak, görülen o ki, PKK bu hattan (radikal) ayrılarak reformist hatta doğru kaymıştır. Ki bunuda "ateşkes" ilan etmekle ve hala da bu çağrıları yapmakla pratikte somutlamıştır.

Faşist Türk devleti, diğer devletlerin (özelliklede ABD'nin onayı ile)'de onayını alarak yaptığı bu "korsan" saldırılarla PKK'yı köşeye sıkıştırabilir. Yani, onları "ateşkese" tekarar zorlayabilir. Ve hatta PKK'ı yenilgiye de uğratabilir. Onun ötesinde, PKK'ı, bazı tavizler vererek teslim de alabilir. Dahası, PKK diye bir örgütü siyasi olarak (bu gibi tavizlerle) siyaset arenasından silebilir. Ama, şunu ve hem de asla ve asla hiçbir zaman başaramayacağı bir şey vardır, o da bu sistem çerçevesinde Kürt sorununu (ulusal) çözemeyeceği gerçekliğidir. Ki bu gerçeklik devam ettiği müddetçede, eş deyişle ezen-ezilen ulus, ezen-ezilen sınıfların varolduğu bir sistem içerisinde, onun hakim sınıfları ve beyaz orduları ne kadar katliam, ne kadar terör uygularlarsa uygulasınlar; ne PKK'yı ne de PKK gibi ulusal örgütleri ve nede "terörist" diye nitelendirdikleri diğer devrimci-Komünist örgütlerin "köklerini kurutmaya" güçleri yetmeyecektir. Her zaman söylediğimiz gibi, bu örgütlerin "kökünün kurutulması" için ancak ve ancak onları yaratan sınıflar, sorunlar vd. maddi koşullar ortadan kalkmalı ve kaldırmalı ki, söz konusu örgütleride kaldırabilesin! Yoksa gerisi kocaman bir demagoji ve palavradır.

İşte tüm bunlarda gösteriyor ki, bugün hakim sınıflar ve onların birinci derecedeki kalkanları olan beyaz ordu paşalarının ağızlarında bolca çıkardıkları "kuruttuk", "yok ettik", "köklerini kazıdık, kazıyacağız" vb. sözlerinin kocaman bir yalan, demagoji ve palavradan öteye pratik bir değeri yoktur ve olamazda. Bu gibi sözlerle "devlet güçlüdür", imajını yaratmak isteselerde, bunun ömrünün pek fazla uzak olmadığınıda söyleyelim.

Bir yerde ne kadar baskı varsa, orada o kadar başkaldırı vardır. Ve olacağı da kaçınılmazdır. Çünkü, baskıların fazla olması, aynı zamanda kendisine (baskısına) karşı ayaklanmaların fazla olduğunun göstergesidir de. Ve bununla birlikte şuda o kadar açıktırki, bir yerde baskıların dozu ne kadar fazla ise, orada çaresizlikte o kadar fazla demektir. Çünkü, kendi karşısındaki gelişmeleri (sorunları) çözmede yetersiz kalanlar daha çok şiddet vb. araçlara başvururlar. Nasılki, siyaset ekonominin yoğunlaşmış ifadesi, savaş ise bu siyasetin başka (silahlı) araçlarla devamı olduğu bilimselse, öyle de bu faşist diktatörlüğün de bugün, gerek ekenomik gerekse siyasi olarak bir çaresizlik içerisinde olduğu da bilimsel bir gerçekliktir. Hem de tıpkı kuduz bir köpeğin sağa sola saldırması gibi saldıran bu devlet'te ölmemek için son çırpınışlarını yaşıyordur, dersek, düşman güçleri küçümsediğimiz sanılmasın! Böylesine kötü bir gidişat ve çıkmaz içerisinde olan sistem karşısında başta proletarya olmak üzere diğer emek kahramanları olan halkımızın örgütsüz olduğu da ne yazık ki somut bir gerçekliktir. Burada en büyük görevin ise, hiç şüphesiz ki sınıfın (işçi) partisi hem de tek öncüsü olan Partimize düşmektedir. Partimizin ise bu güç ve niteliğe tam anlamıyla kavuştuğunu söylemenin ise oldukça abartı olacağını da, alicenap bir tavırla vurgulayalım.

Öyleyse, bu gün her zamankinden daha çok görevlerimize sarılmak, Partimizin demirden örgütsel disiplini ve birliğini yaratmak ve pekiştirmek zorundayız. Ordumuzu ise, her yönüyle destekleyip savaşı daha çok boyutlandırmalıyız. Bu gün sınıfın ve kitlelerin Partimizden önderlik beklediği, (hem de yakıcı bir şekilde) açıktır. Siyasetimiz doğru olduğuna göre, aslolan bu siyaseti kitlelere götürmek ve bu doğrultuda kitleleri harekete geçirmektir. Şunu birkez daha vurgulayalım ki, **berrak bir siyasi çizgi, güçlü bir örgütsel yapı ve yoğun bir çabanın alt edemeyeceği hiç bir engel yoktur. Evet yeter ki, komünist ilkeleri savunalım, uygulayalım ve yaratalım!**

Yeterki devrimi; beynimiz, gücümüz ve varlık nedenimiz yapalım. Yeterki, bu sınıflar güreşinde sebat edelim, bıkmadanusanmadan çalışalım. Böyle yaparsak, mutlaka ve mutlaka bu güreşte galip geliriz!..

Yeterki, halkımızı bağrımıza basalım ve ordu ile halkı tam anlamıyla kaynaştıralım. Bunu başarınca, Türk devleti bir değil, onlarca "Topyekün savaş" açsın, yine de Partimize ve Ordumuza gücü yetmeyecektir. Çünkü, halk bizden yanadır!..

Ve şunu çok iyi biliyor, vd. ülkelerin sosyal devrimleri de tanıktırki; komünist ordular, borç ya da yardım (dış devletlerden) almadan savaş meydanlarında düşmandan ele geçirecekleri silahlarla ancak zafer kazanabilir ve zafer kazanacaktır!

Yeter ki, bu toprakların ve ne kadar güzel yaratılmış değer varsa hepsinin gerçek sahibi olan halkı, onların can düşmanları olan faşist diktatörlük ve beyaz orduya karşı örgütleyelim. İşte o zaman, o güzel yarınları kurmamızı hiç bir güç durduramaz! Bunu başaracağımıza, güneşin aydınlatıcı ışığı kadar eminiz! Çünkü, haklı ve doğru yoldayız ve bunun için savaşıyoruz!

Daha şimdiden bile kızıl ordumuz TİKKO'nun namlularından çıkan özgürlük kurşunları, o "güçlü" ama kof olan beyaz ordu güçlerine "el mi yaman, beymi yaman olduğunu" göstermiyor mu? Hem de çok açık bir şekilde ve geleceği muştulayarak...

TİKKO

GENEL KOMUTANLIK BÜLTENİ

SAVAŞI SAVAŞARAK ÖĞRENİYOR-ÖĞRETİYORUZ

AÇIKLAMA: Bu yazı, TİKKO GK 'i tarafından çıkarılan "Bülten" den alınmıştır.

Enternasyonal Dünya devriminin Türkiye parçasını gerçekleştirmek, Sosyal Kurtuluş mücadelesinin ereğine ulaştırmak amacıyla **İbrahim KAYPAKKAYA** yoldaş tarafından 1972 yılında kurulan vede yirmibir yıllık faaliyeti ile bu günkü gerçekliğine ulaşan Partimiz **TKP (ML)**'nin kurmaylığında savaşan Kızıl Ordumuz **TİKKO;** bu günkü biçimiyle kendisine yüklenen misyonu gerçekleştirmek amacıyla KP ruhuyla yoğrulmuş önder kadrolarının nezaretinde "Savaşı savaşarak" öğrenme ve öğretme faaliyeti verirken, aynı zamanda bu güne kadar kafalarda oluşmuş bulunan savaş pratiğinin kesintiye uğrayan nesnelliğini sürekli savaş nesnelliğine çevirmenin dönemecini bizzat yaşayarak savaş ruhuyla yoğrulmanın avantajından yararlanıp, hem öğreniyor, beraberinde öğretiyorlar. Mücadeleyi geliştirme ruhundan uzak olanlara da, yani "başaramayız, düşmanın hareket kabiliyeti bizden üstün", psikolojisi altında ezilenlere de önemli cevaplar vermekteler. Olmazı olur, yapılmazı yapılır kılan özverili kafa yapısıyla hareket eden bu günkü ordunun yönetici kadroları, yarının muştusunu savaşarak vermenin ve de savaşını savaş alanında yer alarak bizzat sıcaklığın ortasında yer almanın rahatlığıyla yarının savaşlarına önemli tecrübeleri de aktarmayı hedef almışlardır.

Politik tespitlerinin niteliği ile kitlelerde bırakmış olduğu üstün güven intibaları, bu gün Partimiz TKP (ML)'yi alternatif güç olarak görülmesine sebep olmuştur. Onun önderliğinde anlayışına uygun oluşturulan ordu ise, yine onun siyasal tespitleri doğrultusunda belirtilen düşman hedeflerine karşı örgütlenmiş ve halkın ordusu olma özelliğine kavuşmuştur. Bugüne değin savaşımı içerisinde yüzlerce üyesini savaş alanında paha biçilmez şehitlik onuru ile bu günkü duruma gelmiştir.

Bugün ülkemizde geliştirilen toplumsal mücadelenin bizim cephemizden işlenmesi, gerek sınıfının siyasal bakışı, gerekse ideolojik olarak şekillenmesini gereken düzeyde olgunlaştırmak amacıyla tespit olunmuş mevcut duruma mukabil mücadele biçimi silahlı mücadele olduğunun gerçeğini kırlık alanlarda (diğer alanlara göre uygunluğu açığa çıkan) gerilla savaşını vermek; düşmanın her türden maddi, manevi güçlerine yönelik saldırıları gerçekleştirmek amacıyla, Kızıl Ordunun çatısı ve perspektifi doğrultusunda oluşturulan bu günkü biçimiyle gerilla savaşını yürüten gerilla birliklerinin önündeki hedef bellidir. Merkezi görev alan ve stratejik belirlemesi yapılan Halk Savaşı teorisini basitten karmaşığa, küçükten büyüğe, düzensizlikten-düzenliliğe doğru gelişecek olan savaş sürecini gittikçe ileriye doğru gelişecek, büyüyecek bir rota izlemesidir. Durum bu iken, mücadele tarihimizin gelişim seyri bizlere çıkarılan tecrübeler, sunulan perspektif doğrultusunda çalışmaların ne düzeyde işlendiğini sunmaktadır.

Bu gün tarihsel misyonumuza ve de tarihsel sürecimize uygunluk arzetmeyen bir maddi gerçekliğimiz söz konusudur. Olumsuz bir durumdur bu. Yalnız bizim bu olumsuz nesnel durumu olumlulaştırmamızın mümkün olduğunu yadsımaktan ziyade, KP'si tarafından belirlenmiş perspektifleri askeri gücümüz olan ordunun doğru taktik tespitleri ile birleştirip savaşı yükseltme yönünde sunulan imkanları kullanıp düşmanın bölgedeki otoritesini oluşturan motorize güçlerine saldırmada mümkün olduğunu unutmayalım. Esas gerçekliğin ise bahsedilen tüm bunların pratikte sınanmasını ise unutmayalım ki bugünkü sevk ve idareyi sürdüren komutanlarımıza düşmektedir. Komutanlarımızın geçmişte devr aldıkları bir yığın tecrübesi, bilgisi olmakla birlikte, düşmanın gerilla savaşını bastırmak için kullandığı savaş malzemelerini ve değişen kontrgerilla taktiklerinin alternatif taktikler ile boşa çıkarılabileceğini unutmayalım!

Bu gün düşmandan taktik olarak güçsüzüz, gerçeği savaşı tırmandırmak ve gelişip güçlenebilmek için, mevcut niteliğimizi dikkate alarak taktik harekat tarzı belirlememizi zorunlu kılıyor. Umulan malzeme ve teknik donanımla savaşma isteği, bizi objektif olarak edilgen duruma düşürdüğü bir gerçek iken, esasının mevcut malzemeyle bu günkü durumumuzu aşmada doğru savaş taktikleriyle olacaktır.

Bu gün düşmandan taktik olarak güçsüzüz, gerçeği savaşı tırmandırmak ve gelişip güçlenebilmek için, mevcut niteliğimizi dikkate alarak taktik harekat tarzı belirlememizi zorunlu kılıyor. Umulan malzeme ve teknik donanımla savaşma isteği, bizi objektif olarak edilgen duruma düşürdüğü bir gerçek iken, esasının mevcut malzemeyle bu günkü durumumuzu aşmada doğru savaş taktikleriyle olacaktır.

Yoldaşlar, yukarıda izahati yapılanlar, görünen gerçeklerdir. Yalnız başına bunları harekete geçirmek ile savaşın boyutlandırılamayacağını unutmayalım. Bunun yanında, yani

maddi görünenlerin yanında manevi bir takım gerçekliklerinde olması bütünü tamamlayacaktır. Zaten şu bizim gerçekliğimiz değil mi? Geçmişten bu güne savaşımızın bu düzeyde kalmasının sebeplerinden biri de bu değil mi? Akıl ve cesaretten uzak bakış açılarının sevk ve idaresi savaşımızı statikletirmedi mi? Bedel ödemekten korkularak savaş alanından iradi olarak kaçılmadı mı? **Bu gün Hindistan** KP'nin elindeki silahlarının niteliğinin düşüklüğünü herkes bilir. **Arnavutluk devriminin ustalarından Mehmet ŞEHU şunu der: "Biz kırmalarla yarı otomotikleri, yarı otomotiklerle-otomatikleri, Otomatik silahlarla-mitralyözleri elde ettik", gerçeği yansıttığı** kadar bu gün bu mantığın aksini düşünenlere de önemli cevap vermektedir. Bu gün, özellikle de bu gün savaşı yükseltmek, boyutlandırmak, gelişip-güçlenmekten bahsediliyor: Doğrudur. Her Komünistin görevidir bu. Ancak gelinen sürecin anatomisi bize bunu sunmaktan uzaktır. Tecrübelerimiz birçok konuda eksik, yetersiz, kimi durumlarda hiç yoktur. Tüm bunlar ise bu günkü görevimizin yerine getirilmesine engel değildir. Yeter ki sol memenin altındaki cevahirimiz solmasın. Yapılamayacak iş yoktur. Gerçeğinden hareket etmeliyiz. Savaşımızı süreklileştirmek, mevsimlik durumdan kurtarma amcıyla bu güne kadar düşünülenlerin pratikte uygulanmasıda buna bir cevaptır. Yaprak dökümü zamanı barınaklara yerleşme anlayışına vurulan bir darbedir. Süreci kesintiye uğratanlara vurulan bir şamardır. Şu iyi bilineki; bize geçmişten bu konuda hiçbir tecrübeli bilgi aktarılmadı. Bugün bir şeyler yapılıyorsa, bu savaşı tırmandırmak, süreklileştirmek ve mücadelenin gelişiminede alışılmış tempoya hız vermektir. Aynı zamanda geçmişten bu güne sarkan kafalara vuruştur. Bugün biz savaşı savaşarak öğreniyor ve öğretiyoruz. Mantığımız budur. Yaptığımızla bunun pratiğini sunduk. Buyurun bu iş oluyor cevabını verdik.

Alışılmış tabuları ve gelişim temposunu yıkacağız. Bunu da Türkiye halklarına gösteriyor-göstereceğiz.

Yeter ki mücadele azmimiz tükenmesin, mücadeleye olan inancımız kıtlaşmasın. Biz bunu sınıfımızın siyasal ve ideolojisine olan güvenimize borçluyuz. Yapacağız. Olmaz diyenlere gereken cevabı vereceğiz. Bedel ödenmeden savaşı tırmandıramayız! Bedel ödeme korkusunun savaş alanından kaçışla aynı olduğunu pratikte sunuyor .

EYLEMLERİN BİLANÇOSU

1) 6 Aralık 1993: (TAVUKKÖY)

Düşmana verdirilen kayıp; 16 ölü, çok sayıda yaralı.

2) 12 Aralık 1993: (ÇIĞIRLI KARKOLU)

Düşmana verdirilen kayıp; 4 ölü, 1 yaralı.

Alınan malzeme: 2 Adet G 3-10 Adet şarjör, 200 adet mermi.

3) 19 Aralık 1993: (ALTINÇEVRE KORUCULAR KÖYÜ)

Düşmanın kaybı; 11 ölü-3 yaralı.

4) 23 Aralık 1993: (ZEVE-HIDIR DAMI)

Düşmanın kaybı; 19 ölü. (Yaralıların sayısı bilinmiyor)

5) 4 Ocak 1994: (ALTIN YÜZÜK KARAKOLU)

Düşmanın kaybı tam olarak bilinmiyor.

20 Ocak 1994

SINIFIN GÜNDEMİ

İŞÇİ SINIFININ ÖNDERLİĞE ÖRGÜTLÜLÜĞE VE DAHA YÜKSEK EYLEMLİLİKLERE İHTİYACI VARDIR.

Bugün Türkiye'de işçi sınıfını pekçok yeni eylemliliklere hazırlamak, önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. İşçi sınıfı belli bir suskunluktan sonra özellikle 1989'dan sonra yavaş yavaş canlanmaya ve toparlanmaya başlamış, aradan geçen 4-5 yılda geliştirmiş olduğu "yeni" eylem biçimleriyle; kendini göstermeye başlamıştır. Fakat son 10-15 yıl değerlendirildiğinde işçi sınıfının, siyasal iktidara yönelik ciddi, kitlesel ve süreklilik arzetmeyen eylemlere yöneldiğini görmekteyiz. Eylemlerde öne çıkan tema ekonomik-demokratik vb. içeriktedir.

Bunun farklı olan siyasal-ideolojik nedenleri olmakla birlikte burjuvazinin yönetimini olduğu, siyasal, ideolojik ve ekonomik ve propagandanın etkisi olduğundan küçümsememeliyiz. Bu politikalardan biri, sendikalı işçilerin "mutlu azınlık" olduğunu iddia eden politikadır. Bu politika hangi ihtiyaçtan kaynaklandı, altında yatan gerçekler nelerdir? Ücretlerin daha düştüğü, sınıfın üzerinde yoğun baskıların gündeme geldiği, bunun paralelinde ise mücadeleninde bu paralelde örgütlendiği bir ortamda, işverenler tarafından "mutlu azınlık" iddiaları gündeme gelmeye başladı... Neden?

1) İşçi sınıfı içerisinde sınıfı bölmeye parçalamaya ve örgütsüzleştirmek için dikkatleri özelliklede sendikalı işçilere yöneltildi. İşçi sınıfının sendikalara karşı olan hoşnutsuzlukları işverenler tarafından örgütlenmeye çalışıldı.

2) İşçi sınıfına karşı, emekçi kitleler arasında, enflasyonun ve hayat pahallığının sorumluları "sendikalı işçiler" deyip sınıf ile diğer emekçiler arasında birlik ve dayanışmayı, baltalamayı hedeflemişlerdir.

3) "Ücret fonu" adı altında oluşturulan fonlar ücretleri düşürmesi ve fonların ne kadar artacağı propagandası yapılarak işçilerin emek gücünü daha ucuza satmaları ve fonu büyütmeyi hedeflenmiştir. Bilindiği gibi bu teori 19. yy'da İngiliz ikti-

satçısı, John Stuort Mill'di.

"Çağdaş sendikacılık" adı altında ileri sürülen, sözüm ona "yeni" tip sendikacılık, tamamen işverenlerin ihtiyaçlarına cevap verecek düzeyde örgütlenmesine çalışılmaktadır. "Çağdaş sendikacılık", önce Alman burjuvazisi, daha sonrada Japon tekellerin ihtiyaçlarına cevap veren sendika örgütlenmesidir.

Alman Krupp fabrikasında 1838'deki yönetmelikte şunlar yazılıydı:

"Her işçi, işverene sadık olmalı ve kayıtsız şartsız itaat etmelidir... Kendisi ile fabrikanın canı için çalışma arzusu göstermelidir." deniyor.

İşte, bütün şekillendirmelerin ve örgütlenmelerin altında yatan gerçek, yüzyılı aşkın bir süre önce söylenen bu yönetmeliğin içinde saklıdır. Öz olmakla beraber, biçimsel değişiklikler ve güncele uyarlamalarda farklılıklar arz etmiştir. Bunlardan biri de, son dönemlerde geliştirilen "kalite çemberleri" oluyor. II. dünya savaşından sonra ABD'den etkilenen Japon tekelleri ve sermaye yöneticileri, kendisine kapalı 8-10 işçi gruplarını bir araya getirerek ekipler oluşturarak, işveren tarafından bu çalışma gruplarının önüne; "işle ilgili sorunların saptanması ve çözümü"nü koyarak işçi sınıfı içerisinde grupları oluşturup, sınıfı karşı karşıya getirmiş ve örgütsüzleştirmeye yöneltmiştir. Bu "çemberlerin" paraları ise, "kazan, kazandır" almıştır. Bu politika bir yönden sınıfı bölmeye çalışırken diğer yandan da gelişerek sınıf mücadelelerinde, karşı karşıya getirmiş ve örgütsüz kılmayı hedeflemiştir. Bugün bu politikanın bizdeki ortaya çıkan yanıda budur ve bu politikaya uygulamaya sokulmak isteniyor. Ülkemizdeki bunun parolası ise, "kazandıracağız" ve basınada bol bol yansıyan şekliyle "işçisini ödüllendirdi", "işçisi fabrikaya ortak oldu", "yılın işçisi seçildi", "işçi fabrika sahibi oldu" vb. beyanla oturtulmaya çalışılmaktadır. Bundaki amaç ise, Japonya'daki kalite çemberleri ile, Alman burjuvazinin 1839 talimatnamesine uygunluğu ortadadır.

Formenlik ünvanı:

1) İşçi sınıfını, fabrikanın dışına taşan gözeneklerini kapatmaya, aynı zamanda, dışardan gelen aydınlatma pencerelerini kapatmayı hedeflemektedir.

2) Mücadeleyi patron-işçi zemininde gelişen düzeyinin dahada geçmişine iterek, sınırlı ekonomik (ama yanlızca ekonomik) düzeyde tutmak.

3) Sınıfı bireyleştirmeyi hedeflemektir.

4) Önderliksiz ve örgütsüzleşmeyi hedeflemektir.

Bugün komprador burjuvazi ve toprak ağaları iktidarı, 1838'teki alınan ve yine 1945 sonrası Japon tekellerinin bekledikleri öze bağlı kalarak, yeni yeni biçimler altında işçi sınıfına yönelik çeşitli politikalar piyasaya sürmüş, sürmeye çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfının önderleri bu ideoloji ve siyasal politikalara dikkat çekerek, sınıfı uyarmak ve alternatif politikalar üreterek bilinçli kılmak zorundadır.

İdeolojik ve siyasal karşı saldırılarda bulunmak ve bunu siyasal eylemlere dönüştürmek veya bunun ilk koşulu, bu politikaları takip etme, sınıfla olan ilişki ve örgütlenme sorunuyla ilintilidir. Her şey bir politikanın ve sınıfsal tespitler sorunuysa (örgütleme, eylem vb.) o düzlemde, alternatif güncel politikalar oluşturmak önem arzetmektedir. Yeni bir taktiğe karşı (veya politikaya), karşı bir politika ve taktik yoksa bunu başarmak gerçekten de zordur.

Bugün açısından, güncele ilişkin bazı yetersizlikler olmasına rağmen sorunun bundan ziyade, işçi sınıfının kısa vadeli ve güncel açısından;

1) Önderliğe.

2) Örgütlülüğe.

3) Siyasal eylemlere, ihtiyaç duyduğu kanısındayız.

Bu sıralamayı tersten işlettiğimizde açıktır ki, bizi yanlış noktaya götürecektir. Siyasal eylemleri istemek örgütlülüğü gerektirir, örgütlülüğün olabilmesi için önderliğe ihtiyaç vardır. Demek ki, siyasal eylemlerin politik olmasını veya oluşmasını beklemek değil, iyi ve doğru önderlik örgütlülüğü oluşturacaktır. Bu örgütlülük eylemliliklere dönüşecektir. O zaman, kavranması gereken halka yaptığımız sıralama doğrudur. Bugün bunlar mevcut olmasına rağmen istenilen düzeyde olmadığıda bilinen bir gerçektir. Bu gerçekliğimizi görerek harekete geçmek ve buna uygun doğru politikalar üretmekle karşı karşıyayız. Kısacası, doğru politikaların genelle günceli birleştirmesi bu durumun genele yansımasını ve güncele damgasını vurmasını oluşturmaktır.

Bugün sınıfa egemen olan durumun tam tersidir; önderliksiz, örgütsüz ve siyasal eylemsizliktir.

Bizim bahsettiğmiiz bu düzeyde bir önderlik değil, bununla sınırlı bir örgütlenme değil ve beraberinde gelen dar eylemlilikler hiç değildir. İşçi sınıfı, artık, burjuvazinin ve burjuvaziyle elele vermiş reformizmin dar çemberini yırtıp daha ileri siyasal bir duruma fırlaması ve fırlatılmasıdır.

Bu mevcut durumda, bu zemindeki gelişen ve bu düzey yanlızca sınıfa özgü bir durum değil, genel olarak ezilen tüm emekçi kitlelerin, toplumun toplumsal yapılanmalarına damgasını vurmuştur. Bir kez daha bu kesimler içinde önderliğe, örgütlülüğe ve siyasal eylemle-

re ihtiyaç duyulmaktadır. Bugün bu durum işiçi sınıfına egemenlerin, bu köleleştirme politikaları daha iyi hissettirmeli, teşhir ve tecrid edilmelidir.

Yukarıda bahsettiğimiz ileri zemini yakalayabilmek için veya onu yaşatabilmek için, sınıf içerisindeki önderliğimiz ve örgütlülüğümüz veya siyasal eylemlilikler sürekli ve yeterlidir diyebilir miyiz? Hemen karşısına büyük bir hayırla yanıtlamalıyız. Bu durumu mevcut düzeyde tutmak statükoculuk ve tutuculuk olur ki, komünistler buna razı olamazlar, var olanla yetinemezler.

O Zaman Neler Yapılmalıdır?

1) Sınıf içerisindeki en alttan en üstü kadar önderlikler kendilerini silkelemeli, durumu yeniden gözden geçirmeli, önüne yeni görevler koymalı, sınıfın sorunları üzerinde yoğunlaşmalıdır.

2) Buna bağlı olarak yeni durumla bağlantılı olarak somut duruma uygun yeni örgütlenme biçimleri koymalı, eski politikalar da diretilmemeli, eskinin yerini yenisini koyma esnekliğine sahıp olunması bilinmelidir.

3) Eylemde çekingenliğe son verilmeli, güncel eylemlilikler (günün öne çıkardığı eylemler) küçümsenmemelidir, bütün illegal ve legal olanaklar son sınırına kadar kullanılmalıdır. Kendiliğindenci eylemlerin pohpohlanmasını yapma yerine, bu eylemleri daha ileri siyasal biçimlere dönüştürmek için, komünistler bu eylemlerin içinde yer alarak önderlik fonksiyonunu yerine getirmelidirler.

Gelinen aşamadan, sınıfın ortaya çıkardığı eylemler siyasal, yani, boyutu ve yaptırım gücü zayıf olduğundan egemen sınıflar ve sendikalar zorlayıcı boyutta olmadığından dolayı, bu kesimler tarafından "istenilen" ve bu boyutuyla (daha ileri bir aşamaya gitmektedir) açıktan olmasa bile düzen tarafından "göz yumulabilecek" eylemler olarak görülmektedir. Egemen sınıflar, işçi sınıfının eylemliklerini bu düzeyde (düzeni rahatsız etmeyen boyutta) tutmaya çalışacaktır. Daha ileri boyutlara, yani direkt siyasal iktidara yöneldiği anda ise kanlı bir şekilde bastırma yoluna gidecektir.

Daha da somutlayalım: Önümüzdeki dönemde, işçi sınıfının mevcut durumu biraz daha zorlayan eylemlilikler içine gireşeceği gözüyle bakılmalı ve buna hazırlıklı olunmalıdır. Toplu-iş görüşmeleri, kamu çalışanlarının kendi ekonomik-sendikal temelde mücadeleleri gelişerek, çeşitli sınıf ve katmanların daha değişik, ama sınırı zorlamayan, eylem biçimleri gelişecektir. Gündemdeki, sınıfın gündemini sıcağı sıcağına takip etmeli, gündemi kendiliğindenciliğe bırakma yerine, bu gündemi, komünistlerin belirlemesine özel bir önem verilmelidir. "Fırsatlar kollanmalı" güç biriktirmeliyiz. Elimizdeki mevcut örgütsel gücü daha aktif hale sokmalıyız. Parti örgütlerini dumura uğratma yerine daha aktif bir şekilde işler duruma sokmalıyız. Geleceğe hazırlanmak ve geleceğe göre şekillenip konumlanmak gerekmekte, aksi taktirde gelişen işçi sınıfı akınını birbirinin önüne katıp götüreceği kesindir. Bu, reformistler ve burjuvazinin hizmetindeki sendikalar olacaktır. Komünistler buna müsade etmemeli, işçi sınıfı içindeki politikalarını yaşama geçirmek için yoğun bir uğraş vermelidirler.

Güncelimiz;

TMY (Terörle Mücadele Yasası) ve son dönemde bu yasa işçi sınıfının gündemine daha da gireceğinden, pratik anlamda bu yasanın, işçi sınıfı içinde, sınıfsal ve sosyal zemini daha da güçlendireceği biliniyor. Terörle Mücadele Yasası, salt işçi sınıfına yönelik olmayıp, bütün halk kesimlerine yöneliktir. Ancak, yine bundan en çok zarar görecek olan sınıf, işçi sınıfıdır.

Özelleştirme, hala uzun süre gündemi meşgul edecektir.

Sendikal rekabetten dolayı toplusözleşmelerde ücretlerin düşük tutulması ve gelişecek hoşnutsuzluğun daha da boyutlanacağı biliniyor.

Kamu çalışanlarına yönelik politikamızı işçi sınıfı içinde maddi bir güç haline getirmeli ve bu durumdan yararlanmalıyız.

Devletin, terhisleri durdurma ve erteleme yönündeki kararlarını boşa çıkarmak ve bütün siyasal gerçekliğiyle açığa çıkarmalıyız.

Evrensel politikanın doğrultusunda günceli yakalayıp yararlanmalı, alacağı biçimleri zenginleştirmeliyiz.

Egemen sınıfların politikalarını hayata geçirememeleri için bütün varlığımızla ve sınıfı harekete geçirmek için bütün yol ve yöntemlerle daha zengin ve daha ileri pratikler ortaya çıkarmalıyız. Önümüzdeki dönemde egemen sınıfların uygulamaları sonucu, büyük şeylere gebedir ve buna hazırlıklı olmalıyız.

Ciddi bir önderliğe daha iyi örgütlülüğe ve yüksek düzeyde siyasal eylemlilikler yaratmak için kollarımızı sıvamalıyız.

HALK SAVAŞININ BÖLGEMİZE YÜKLEDİĞİ GÖREVLER

AÇIKLAMA: *Bu yazı MBK'mizin* ***"İçinde bulunduğumuz durum ve görevlerimiz"*** *adlı broşüründen alınmıştır.*

İKK

Marmara Bölge Komitemiz faaliyet alanı itibariyle Partimizin diğer bölge komitelerinin yanında, daha kompleks bir içeriğe sahiptir.

Bunun kaynağı MBK'nın savaşa hizmet biçimiyle ilintilidir.

Gerek Dersim,gerek Amed, gerekse Karadeniz bölge komitelerimiz direkt cephe içinde , savaşa dolaysız bir şekilde hizmet eden bir durumdayken, MBK'nın cepheyle ilintisi dolaylıdır. Bu dolaylılık MBK'nın savaşa eklemlenme biçiminde bir değişiklik gündeme getirmektedir. Her ne kadar diğer BK'ların, cephelerin şehirlerinde de örgütlenme anlayışı olmasına rağmen, bu BK'larda gerilla hareketi ile dolaysız eklemlenen ve köylük bölgelerden gelişerek şehirlere uzanan bir çalışma tarzı ve örgütlenme grafiği söz konusudur.

Bu halk savaşının genel mantığı ve P.nin siyasal ve örgütsel otoritesi açısından son derece anlaşılır bir durumdur.

Fakat sıra MBK'ya gelince Partinin genel hattının içinde özgül bir içerik ortaya çıkmaktadır.

Bu bir yanıyla MBK'nın savaşa hizmet biçiminde ortaya çıkan özgüllük iken, öte yandan MBK'nın esas yoğunluğunun İstanbul (OPK kararı) olması dolayısıyla şehir ve işçi sınıfı içinde çalışma tarzının ortaya çıkardığı özgül konum olmaktadır.

MBK'nın bu kompleks bütünlüğü P.mizin diğer BK'larıyla özde aynı, fakat biçimde ayrı bir dizi görevle bizleri karşı karşıya bırakmaktadır.

Burada öz, Halk savaşına hizmet sorunun bölgesel uyarlaması, biçim işçi sınıfı içinde yoğunlaşmasının özgül araç ve yöntemleridir.

MBK bünyesi içinde çalışma yürüten tüm kadro, üye, örgütlü sempatizan ve taraftarlarımızın bu hususu kavramaları, devrimci savaş siyasetimize olduğu kadar, bölgenin özgül siyasetine de güç katacak, onu geliştirecektir.

Herşeyden önce belirtmek gerekir ki, MBK'nın genel çizgisi olan savaşa eklemlenme, dolaylı ve dolaysız hizmet siyaseti ile, MBK'nın özgül yapısının kazandırdığı işçi sınıfı içinde yoğunlaşma, kök salma espirisi arasında görünüşte paradoksal, ancak öz itibariyle incelenirse dialektik bir ilişki söz konusudur.

Meseleyi paradoksal ya da dialektik bir zeminde kavrayan bakış açıları arasındaki temel ayrılık, bu noktada, Merkezi Görevi (Kızıl siyasi iktidarlar için Gerilla Savaşı) ele alış tarzlarındaki farklılıktan doğmaktadır.

Öyle ki, bir taraftan savaşın her türlü ihtiyaçları üzerinde yoğunlaşacak, yoğunlaşmayı örgütsel düzenlemeleri bu eksende ele alarak kurumlaştıracaksınız. Öte yandan sınıf içinde yoğunlaşmayı esas alarak örgütü bu yönde şekillendireceksiniz.

Merkezi göreve hizmet denilince, sorunun pratik yan ve sonuçları üzerinde takılıp kalan bir kafanın bu "paradoksun"nasıl bir örgüt anlayışı ile aşılacağını çözümleyebilme olanağı son derece kısıtlı olacaktır.

Çünkü bu anlayış için sözkonusu olan, ikili halkanın dialektik hareketi ve kurumlaşması değil, pratiğin son derece kısıtlı sonuçlarıdır, veri olan evet, bir yandan savaşın gelişim grafiğini görerek bunun bölgemiz açışından alt yapısını bugünden oturtmak, savaşa yeni açılım alanları kazandırmak; bunun yanında savaşın kadrosal , savaşçı, maddi, teknik, kitlesel vb vb. her türlü ihtiyacı için bir basamak olmak; öte yandan fabrikaları kalelerimiz haline getirmek gibi bir durumu nasıl çözümleyebileceğiz sorusu, bu noktada MBK faaliyetinin karakter kazanması noktasında can alıcı bir öneme sahip olmaktadır.

Evet, NASIL?...HANGİ KAVRAYIŞLA?...

Burada öncelikli olarak kavramamız gereken, Merkezi Göreve hizmeti, siyasal, ideolojik, askeri ve örgütsel bütünlüğü içinde ele almamız gerektiğidir.

Bu noktanın doğru tarzda açılımı yapıldığı takdirde, işçi sınıfı içinde yoğunlaşmanın, (MBK açısından) hiç de MBK'yı savaşın dışına çıkarmadığı, aksine savaşı geliştirmede özgül bir önem ve örgütlülük kazandırdığı görülebilir.

İşçi sınıfı içinde yoğunlaşırken, hangi siyasal mesaj ve çizgi ile yoğunlaşma sağlandığı ,savaş ve cephe ile MBK'nın ilişkisini ortaya çıkardığı gibi; amacın karakterinin, aracın biçiminden daha önemli olduğunun da altını çizmektedir.

O halde bizim açımızdan işçi sınıfı içinde yoğunlaşma siyasetinin, temel karakterinin, işçi sınıfını güç ve otoritemiz oranında, ancak giderek artan ölçüde Partinin devrimci savaş siyaseti etrafında yoğunlaştırmak, sınıfın siyasallaşmasının temel ekseni olarak Halk Savaşıyla bütünleşmesini koymaktır. Lenin işçi sınıfının siyasallaşmasının (sınıf bilincini kavramış olmasının) ölçütünü, işçi sınıfının kendi sınıfsal-ekonomik-demokratik hakları için bir araya gelip örgütlenmelerinde değil, toplumun önder gücü olmasının bilinciyle toplumdaki tüm sınıfların devletle olan ilişkilerinde, bu sınıfların çıkarlarını gözeterek onlar için de harekete geçmek olduğunu belirtiyordu. İşçi sınıfının ancak bu bilince eriştiği zaman (sözgelimi,aydınlar üzerindeki devletin baskısına, köylüler üzerindeki sömürüye, ulusal boyun eğdirmeleri, toplumun tümü üzerindeki faşist uygulamalara vb vb)

gerçek anlamda sınıf bilincine erişmiş kabul edileceğini belirten yş. Lenin'in bu son derece isabetli yargısını, ülkemiz özgülünde ele alırsak şöyle tamamlamamız gerekiyor;

İşçi sınıfı TKP (ML)'nin programatik bütünlüğünün karakter verdiği Halk savaşını (özelde gerilla savaşını) kendi savaşı olarak kavrayıp ona sahip çıktığı oranda, sınıf bilincini kavramış olacaktır.

Sorunun bu tarz bir ele alınışı, savaş ve siyaset ilişkisinde bir çatışma doğurmamakla kalmamakta, aynı zamanda gerilla savaşına üretim merkezlerinden bir destek unsuru yaratarak, savaşın kitlesel ve siyasal cephesini genişletmek suretiyle onun (savaşın) siyasal çizgisinin karakterini tamamlamaktadır.

Kavrayış tarzımızın bizlere bu noktada kazandırması gereken temel husus şudur; savaşın ve sınıfın görevleri arasında bir çelişki aramak, ne savaşı ne de işçi sınıfının karakterini tanımamaktır.

MBK açısından bir netliğe işaret edilecekse eğer, o da şudur; önümüzde duran görevlerin kısa ve uzun vadeli planlaması.

O halde Merkezi Görevle ilişki sorununun MBK açısından siyasal karakterini kazandığı temel hususun; işçi sınıfını savaşa yoğunlaştırırken, işçi sınıfının savaşa yoğunlaştırmak olduğu belirgin bir şekilde MBK faaliyetinin temel çerçevesini oluşturmaktadır.

Amaç fabrikaları TKP (ML)'nin ve onun önderliği altındaki Halk Savaşının güçlü ve temel dayanak noktaları olarak ele alıp işlemektir.

Bu temel görevin icrası doğal olarak, sınıf içindeki siyasal ajitasyonumuzun , her türlü propaganda, örgütleme ve eylem hattımızın temeline genelde iktidar perspektifini; özelde Kızıl siyasi iktidarlar perspektifini yerleştirmemizi koşullamakta, siyasal çalışmalarımızın odak noktasına bu temeli oturtmaktır. Unutmamak gerekir ki savaş bütünlüklü bir çizgidir. Bu çizginin uygulamada ve taktikte biçimsel farklılıklar taşıması son derece doğal ve gerekliyken; savaşın siyasal özünün parçalanarak bölgesel düzeyde ayrık bir tarzda ele alınması, bir o kadar oportünistçe ve bir o kadar savaşı ve sahibini darlaştırıcı olacaktır.

Bu bağlamda, bir cephe gerisi organı olarak, MBK'nın savaştan muaf olması bir yana, tersine savaşın cephe gerilerindeki politik destek üssü olarak tüm çalışmalarının merkezi halk savaşının siyasal çizgisini koyması gerekli ve kaçınılmaz olmaktadır.

Bu perspektifin önümüze koyduğu temel görevi daha net olarak formüle etmek gerekirse;

Ajitasyon,propaganda, örgütlenme askeri faaliyet vb her türlü politik çalışmamızı başta işçi sınıfı olmak üzere, geniş halk kitlelerini her geçen gün artan ölçüde savaşı destekleyen, onunla birleşip bütünleşen bir çizgide harekete geçirmek olarak ifade edebiliriz.

Bu formülasyon, MBK'nın önünde duran bir dizi göreve karakter kazandıran politik ve ideolojik orijin olarak çalışmalarımızın odak noktasıdır.

Siyasetimizin kimlik ve belirginlik kazanmasıyla yazımızın esas konusu olan , siyasetin sokakta kimlik kazanmasına, başka bir deyişle siyasetin sokakta kimlik kazanmasının cevabı olan, nasıl bir örgüt sorununa geçebiliriz.

C) MEVCUT DURUM VE NASIL BİR ÖRGÜT!

Düşmanın son dönem izlediği siyasete bir göz atalım. Adına "Topyekün Savaş" dedikleri , savaşın psikolojik bünyesine orijinlenmiş düşman taktiği kendi içinde ve uygulamada bir dizi alçakça ve iğrenç provakatif etkinlik ve taktiklerle desteklenmiş olmakla birlikte, esasen temel mantığını aldığı şey; savaşın lojistik destek üslerini imha etmek, böylelikle savaşı yürüdüğü olan ya da bölge nezdinde sınırlandırıp, yalnızlaştırarak ardından topyekün imhaya yönelmektir.

Burada dikkat edilmesi gereken lojistik desteğin teknik yanının değil, esas olarak geniş kitlelere uzanan ajitasyon, propaganda (silahlı propaganda dahil) ve örgütlenmenin hedef alınması; "topyekün imha" kavramı içinde salt devrimci yapılanma ve kadroların değil, onlara destek olan destekleyici güçlerinin de yer aldığıdır.

Bu düşman taktiğinin en ayırd edici 5 temel özelliği vardır.

1) Savaşın politik destek üsleri olan, savaşın siyasal ve kitlesel cephesini genişleten şehirlerde kesin bir hakimiyet ve suskunluk.

2) Geniş kamuoyuna seslenen bu faaliyetin; kesin bir susturuluşuyla, yukarıda açıkladığımız destek güçleri de içeren "topyekün imha" politikasıyla taktik psikolojik üstünlük ve yılgınlık yaratmak. Bu psikolojik üstünlüğü stratejik (devletin güçlülüğü ve yıkılmazlığı (!)) gösterme çabalarıyla devrimci harekette bir çözülme yaratmak.

3) Devrimci harekete henüz katılmamış, geri kitleler içinde ise, geri duyguları besleyecek provakatif eylemler ve örgütlenmeler örgütleyerek halkı kamplaştırmak.

4) Halkın devletle ve sistemle olan çelişkilerinde, özellikle işçi sınıfı içinde sarı-reformist örgütlenme ve önderleri yatıştırıcı, düzene uzlaştırıcı bir unsur olarak ayakta tutmak.5) Kamuoyunun devrimci bilgilendirmesinden ve komuoyu desteğinden yoksun bırakılan savaş bölgelerinde ise toplu-kitlesel imhaları da içeren imha operasyonları ile finali oynamak.

Bu karşı-devrimci planların ne ölçüde tutacağını hep birlikte göreceğiz!

Karşı-devrimci taktiğin alt edilmesinde, açıkça görüldüğü üzere savaşın ideolojik-politik cephesinin önemli bir lojistik merkezi ve cephe gerisi organı olarak MBK'nın fonksiyonunu oynama yeteneği hayati önemdedir. Bir taraftan düşmanın 1. derecede imhaya yöneldiği ve susturmaya çalıştığı , bu anlamda düşmanın can alıcı saldırıları karşısında öncelikli bir hedefi oluşturmasıyla MBK'nın buna karşı ayakta kalması sorununun çözümü; diğer yandan ayakta kalmakla yetinmeyip düşmanın imha gerekçesinin nedeni olan, MBK 'nın olduğu kadar; düşmanın bütünlüklü karşı-devrimci savaş planlarının boşa çıkartılması olarak , Halk Savaşının ve Partinin de bir sorunudur.

Zira MBK faaliyetinin başarı ya da başarısızlığı, topyekün olmasa da, Parti ve ordu faaliyetini de doğrudan etkileyici bir içeriğe sahip olmaktadır.

Evet bir yandan düşmanın ve siyasi polisin sürek avına karşı alabildiğine illegal ve dar, öte yandan en geniş kitleye uzanabilecek kadar geniş ve kapsamlı bir Parti örgütü.... Bir yandan siyasal gündemin akışına uyabilecek hızlılıkta, kitle hareketlerinin gelişim grafiğini yakalayabilecek, ona uyum sağlayabilecek esneklikte; öte yandan savaşçı bir parti organı olarak savaşın dayattığı katılık ve disiplin içinde hareket edebilecek bir parti örgütü...

Üstelik de dinamik güçlerinin %70'ini savaş içinde konumlandırmış, az bir güçle bu görevlerin üstesinden gelebilecek bir parti....

Bu ağırlıklı ve hayati görevlerin en doğru tarzda icraası için tüm yoldaşların örgütlenme sorununa gereken önemi vermeleri ve sorunu kavramaları gerekli ve kaçınılmazdır. Bunun yapılmadığı yerde ya "esnafça" çalışmayla güçlerin ve enerjinin çarçur edilmesi, dolayısıyla dar-pratiğin içinde gittikçe siyasallıktan kopar bir noktaya kayılması, ya da kof ve dayanıksız bir örgütlenmeyle siyasi polisin saldırıları karşısında sürekliliğini sağlayamayan, dolayısıyla işçi sınıfının güvenini kazanamayan bir portreyle **"topla-dağıt"**tan öteye geçilememesi önlenemez.

O halde tılsımın sihirli sözcüğünü bulup çıkartmak, MBK'nın merkezine, sınıfın siyasallaşmasını koyabilmek için, örgütlenme sorununda şimdiye kadar izlenen hatalı yaklaşımları tanımalıyız. "Bu eski tipte

yerel komiteler, kendini belli tipte bir devrimci çalışmaya hasretmeyen, özel bir görev konusunda sorumluluk üstlenmeyen, bir işi yüklendikten sonra onu derinlemesine inceleyip hazırlayarak sonunu kadar götürmeyen, keskin lafazanlıkla muazzam bir vakit ve güç heba eden, her biri her çeşit işle uğraşan bir insan salatasından meydana gelirler. Öte yandan, büyük bir öğrenci ve işçi çevreleri yığını vardır ve bunların yarısından komitenin haberi bile yoktur; yarısı da komitenin kendisi gibi hantal, komitenin kendisi gibi uzmanlıktan yoksun, komitenin kendisi gibi profesyonel devrimcilerin tecrübelerinden ders çıkartmakta ve başkalarının tecrübelerinden yararlanmakta gönülsüz ... Merkezi düzgün çalışabilmesi için yerel komiteler kendilerini yeniden örgütlemelidirler. Uzmanlaşmalı, daha "işbilir" örgütler haline gelmeli şu ya da bu pratik alanda gerçek "yetkinliğe" erişmelidirler." (Lenin)

Lenin'nin de belirttiği üzere örgütlenmeyi "insan salatasından" ayırmak, kitleselleşmeyi kalabalıklaşmadan ayıklamak, siyasallaşma yı partinin siyasal çizgisinin kitleselleşmesi ve sokakta güncel pratikte de itibar görmesi olarak kavramak için, MLM örgütlenme ilkelerini en geniş bir esneklikle hayata geçirmemiz gerekiyor. Çok konuşan, az iş yapan bir örgütlenmeden çıkmak; daha az tumturaklı söz, daha çok işi noktasına evrilmemiz için , örgütlenme sorununun can alıcı noktalarında ortaya çıkan hatalı yaklaşımlara dikkat edelim.

I) İllegal-Legal Çalışmanın Karıştırılması mı? Legal Çalışma Biçimlerinin Kutsanması mı ?

Buğün için partinin işçi sınıfı içinde gereken yoğunluğu sağlayamadığı bir gerçek . Nitekim Olağanüstü Parti Konferansımızda buna işaret ederek, MBK'nin önüne öncelikle bir görev olarak bu sorunu koymuştur.

Bu yoğunluğun sağlanamamasında pek çok faktörün yanında örgütlenme konusunda kimi zaaf ve yetersizliklerinde bir payı olduğu ortadadır.

Ancak sorunu özellikle örgütlenme konusunda ele alan kimi yanlış fikirlerin çıkış noktası itibarıyla varacağı yer, bugün olduğumuz noktadan da geri bir durumu içermektedir. Yanlış teşhis , yanlış tedavi "hastayı iyileştirmek" gibi masumane bir tarzda da gündeme gelse , neticede "hastayı öldürme" sonucuna yol açacağından , bu noktada soruna niyetler açısından değil , siyasal bütünlüğü noktasında yaklaşmak zorundayız.

Bu anlayışa göre: " Parti illegaliteyi ve illegal çalışmayı yanlış kavramaktadır. Dolayısıyla geniş kitlelerin dışında kalmaktadır. " Bu noktadan hareketle "parti geniş yığınların içinde olmalı, geniş yığınların yer aldığı legal, yarı-legal kitle örgütlenmeleri içinde illegal çalışmayı esas almalıdır. Kitleler legal ve yarı-legal kitle örgütlerinde olduğu için, bu örgütlenmeler dışında esas alınacak çalışma biçimleri partiyi kitlelerden soyutlayacaktır. Bu amaçla parti en yetenekli ajitatör ve propagandacıların ve örgütlenmesinin esasını bu kurumlar içinde görevlendirmelidir" şeklinde özetleyebileceğimiz bu yaklaşım Parti örgütlerimizde kısmen de olsa bir kafa karışıklığı yaratmıştır.

Herşeyden önce belirtmek gerekir ki bu yaklaşım UKH tarihi içinde kökleri oldukça eski, k. burjuva aydın popülizminin tasfiyeci bir eğilimidir.

Yenilgi döneminde RSDİP bünyesinde "aydın"ve "k.burjuva unsurlar tarafından geliştirilerek, illegal Partiden kopma noktasına kadar varan bu eğilim RSDİP'nin Rusya Konferansında (1908-Aralık) mahkum edilerek, Parti ML ilkeler temelinde örgütlenmesine devam etmiştir.

Lenin 5 Kasım 1912'de yazdığı bir makalesinde menşevik tasfiyecilerin "tasfiyeci konferansında"karar altına aldığı kimi maddeleri şöyle sıralıyor;

Madde 1: "Sosyal demokrat parti'nin sosyal-demokrat proleteryanın kendi kendini yöneten bir örgütüne dönüşmesi, ancak sosyal demokrat örgüt işçi kitlelerini her türlü açık sosyal ve siyasi faaliyete çekme süreci içinde biçimlenirse mümkün olabilir"

Madde 2: Devrim öncesi döneme kıyasla değişen toplumsal ve siyasi koşullar açısından, mevcut ya da kurulmakta olan illegal parti örgütleri, kendilerini açık işçi sınıfı hareketinin yeni biçim ve yöntemlerine uydurmalıdırlar."

Madde-3: " Sosyal demokrat Parti , bir bütün olarak örgütün illegal kalmaya zorlandığı şu anda bile, Parti çalışmalarının çeşitli kısımlarını açık olarak sürdürmek ve bu amaca uygun örgütler kurmak için çaba harcamalıdırlar."

Madde -4: "Varlığını illegal koşullarda sürdürdüğü için , etkisinin uzandığı geniş işçi kesimlerini kendi alanına çekemeyen sosyal demokrat örgüt, çeşitli türden az çok gelişmiş legal veya illegal siyasi örgütler ve çeşitli türden legal görünüşlü dernekler kurarak ve aynı zamanda, eylemlerini siyasi olmayan işçi sınıfı dernekleriyle uyum içinde yürüterek, proleteryanın siyasi bakımdan faal kesimleriyle ve onlar aracılığı ile de kitlelerle bağ kurmalıdır."(tasfiyeciler konferans kararları)

Bu görüşlerin kendini bütünlüklü olarak sergileme yeteneğinde olmayan yukarıda özetlediğimiz görüşlerle benzerliği tartışma götürmez. Ancak meselenin tartışma götüren tarafı yş. Lenin'nin bu yaklaşımları ele alış tarzında ortaya çıkıyor. Alınan kararlara ilişkin özet olarak Lenin 'nin bu yaklaşımları ele alış tarzında ortaya çıkıyor. Alınan kararlara ilişkin özet olarak Lenin'in yargısı sırasıyla şöyle;

Madde -l'e "Tasfiyeciler "açık sosyal ve siyasi faalliyetler derken (bunların kullandığı bürokrat-liberal ifade tarzı, tıpkı 30 yıl öncesinin Russkiye Nedomasti' sına benziyor) asla grevleri, vb degil, işçi sınıfı hareketinin legal biçimleri ni (sendikalar vb-bn-) kastediyorlar. Pek güzel! Karar bu durumda da bir zırvadan ibarettir, çünkü ülkemizde örgütlenmenin "biçimlenmesi " hiç de "ancak " kitlelerin legal harekete çekilmesi sürecinde olmaz ve olmamıştır da. Bizim legal hareketin hiç bir şekilde izin verilmeyen bir çok yerde örgütlerimiz var... Ama bu laf kalabalığı , açıkca tasfiyeci bir öz taşıyor..... Ve bu da tasfiyeciliğin kendisidir."(Lenin)

İşte Madde-2'ye verilen yanıtın özü;

"....Bu görüşün Kadet'lerin görüşünden en küçük bir farkı yoktur. Kadetler bir yandan kendi partilerinin "bir bütün olarak illegal kalmak zorunda olduğunu" bütünüyle kabul ediyor (bkz.Tasfiyeciler kararının 3.maddesi) öte yandan da değişen koşullar gözönüne alınarak illegal partinin kendisini legal harekete uydurması gerektiğini söylüyorlar..

Ama illegal örgütü legal harekete "uydurmaktan" sözedenler, illegal örgütlenme biçimlerindeki bu degişiklik konusunda kesinlikle yanlış bir görüş getiriyorlar..Legal örgütler, illegal çekirdeklerin fikirlerini kitleler

arasına yaymak için dayanak noktalarıdır... Partiyi inşaa etmek demek illegal çekirdekleri güçlendirmek ve arttırmak ve onları bir legal dayanak noktaları ağıyla kuşatmak demektir."(Lenin)

Madde-3: "Tasfiyeciler "açık" legal bir partiyi savunuyorlar. Onlar şimdi bunu bu kadar açık söylemekten korkuyorlar. (Onları korkutan işçilerdir ve Troçki'de korkmalarını salık veriyor) Onlar şimdi aynı **görüşleri az çok maskeleyerek** ileri sürüyorlar. Partinin legalleştirilmesi hakkında hiçbir şey söylemiyorlar ama , Partinin kısmen legalleştirilmesini savunuyorlar. "(Lenin)

Madde-4: "....Onların görüşüne göre, en "faal" unsurlar, dar illegal partinin dışındadırlar ve işte bu unsurlarla "birleşilmesi" gerekmektedir.Biz -partiden kopan tasfiyeciler - faal unsurlarız; "parti" bizim aracılığımızla kitlelerle bağ kurmalıdır. Parti şunu çok açık bir biçimde ifade etmiştir: Sosyal demokrat parti çekirdekleri, ekonomik mücadeleye önderlik ederken, sendikalarla, sendikalar içindeki sosyal demokrat çekirdeklerle ve sendikal hareketin tek tek önderleriyle işbirliği yapmalıdır... Bu açık , kesin ve kolayca anlaşılır bir şeydir. Oysa tasfiyeciler **bunun yerine** genel olarak parti çalışmasının "siyasi olmayan" yani partiye bağlı olmayan sendikalarla belirsiz bir "uyum içinde yürütülmesini" savunuyorlar."(Lenin)

Görüldüğü üzere Lenin "bütün legal ve yarı-legal örgütlerden mümkün olduğu ölçüde yararlanmakla", parti faaliyetinin esas olarak "işçi sınıfı hareketinin legal biçimleri" üzerine oturtulmasının ayrımını yaparak kesin bir karşı koyuş örgütlüyor. Örgütsel planda legal biçimlerin, kitlelere ulaşmada bir dayanak noktası olmasıyla, bu biçimlelere esas ve temel rolü oynaması arasında görünüşte ince, ancak özde belirgin ve kalın bir ayrım vardır. "Bu konuda RSDİP içinde başlıca iki akım ortaya çıkmıştır; biri partinin illegal örgütlenmesine ağırlık veren eğilim diğeri ise **ağırlığı** legal ve yarı -legal örgütlere veren -azçok tasfiyeci akımı andıran - eğilim, "(Lenin)

Öyle ise tasfiyeciliği en kaba biçimiyle illegal parti ve çalışmanın bütünüyle yadsınması olarak ele almaktan öte, faaliyetin şu ya da bu mecrasında ortaya çıkan ince biçimleriyle de kavramak önem arzetmektedir. Menşevik tasfiyecilerle Lenin arasındaki polemiğin özünü taşıyan , saflarımızda az ya da çok belirmeye başlayan -ki köken olarak aydın gençlik ve sendikal bürokrasinin bir etkisidir - söz konusu eğilim henüz politik sistematiğini oturtmasa da , sorunun esas yanı itibarıyle tasfiyeci bir karakterdedir .

Legal ve yarı -legal örgütlerden birer "dayanak noktası" olarak yararlanmakla; örgütü esas olarak legal ve yarı-legal örgütlerden (kuşatma espirisini ters yüz ederek) ibaret görmek , ya da daha ince biçimiyle illegal çekirdeklerin tamamiyle legal ve yarı-legal işçi örgütleri içinde konumlanmalarını savunmak apayarı şeylerdir.

Birincisi MLM'nın , diğeri tasfiyeciliğin inceltilmiş görüntüsünü verir.

O halde bir zaaftan bahsedilmesi gerekiyorsa, Partinin illegaliteyi yanlış kavradığından değil işçi sınıfı hareketinin legal biçimlerindeki çalışmayla , illegal parti çalışmasının en sağlıklı ve sağlam tarzda birleştirilmesinin önündeki engellerden işe başlamak gerekir.

İşçi sınıfı içindeki somut durumumuza bir göz attığımızda , açıkça görüldüğü üzere parti işçi sınıfı içinde fabrika hücreleri temelinde illegal parti aygıtını inşaadan -pratik olarak kopmuş ve de tıpkı menşevik - tasfiyecilerin RSDİP'den kopup legal sendikal hareket içinde örgütledikleri ve geniş kitlelerle bağ kurmanın yegane yolu olarak ilan edip, RSDİP'e "bizim aracılığımızla parti geniş kitlelerle bağ kurmalıdır"dedikleri "başlatma grupları" gibi; sendikal çalışmayı P.den kopuk, başlı başına sendikacılık olarak kavrayan buna göre hareket eden sendikal çalışma gruplarıyla sınırlıdır.

Hastalığı yanlış yerde arayıp, tasfiyeci reçetelerle durumu izah etmek bir yana; tersine sorunumuz P.nin işçi sınıfı içinde illegal esaslara göre düzenlenmiş sağlam tarzlar içinde , bir o kadarda en geniş çevreye dal budak salmış esneklik içinde hareket edebilen işletme parti hücrelerini inşaayla yola koyulmaktır.

Unutmamak gerekir ki; illegal çalışmayı ve ihtilalci görevleri geniş kitlelerden kopartan illegal çalışmanın kendisi değil , tasfiyeci eğilimin öznel gayretleridir.

Evet, bir yandan alabildiğine dar, kapalı , illegal bir parti; diğer taraftan alabildiğine açık geniş ve legal faaliyetin tüm olanaklarından birer basamak olarak yararlanabilen bir parti örgütlenmesinin doğru çözümü ; illegal parti faaliyetinin bileşenlerini ve bu bileşenlerin kendi aralarındaki ilişkiyi MLM tarzda ortaya koyabilmekten geçiyor.

Menşevik tasfiyeçi eğilimle, Leninist örgütlenme ilkeleri arasındaki fark; legal ve illegal biçimlerin bütünüyle reddi değil, (her iki taraf açısından) sorunun esas ve içeriğine, esas ve destekleyici unsurlarının belirlenmesine ve en nihayetinde bu ilişkinin tarzına yöneliktir.

Çünkü ne Menşevikler bütünüyle illegal parti çalışmasını red etmekte; nede Leninist anlayış legal çalışma biçimlerinden yararlanmayı red ve inkar etmektedir.

Oportünizm cazibesini zaten bundan almıyor mu? Her telde birden oynayıp, sorunun özünü kapatmak sahte doyumsamalar ve yanılsamalar yaratarak ayakta kalmak; oportünizmin tarihsel süreci içinde , belki de tek marifetli olduğu bir yöntemi ya da yeteneğidir. O halde illegal parti faaliyetinin bileşenlerini ortaya koymak ve bunun ilişkilendirmesini yapmak, bir yandan oportünist karartmaları somut önermelerini içermesiyle de çalışmalarımız açısından bir netlik kazandıracaktır.

Buna geçmeden önce kısaca belirtelim ki örgütlenmede sağcılık kendini legal faaliyeti illegal parti faaliyetinden kopartarak gösterirken (ki esas olarak sendikal alanda rastlanılan bir sapmadır); solculuk ise legal çalışmayı bütünüyle red etmek pratik olarak şeklinde ortaya çıkmaktadır.Her iki anlayış da Leninist örgütlenme tarzından kesin bir kopuşu ifade eden, neticede ya parti faaliyetini geniş kitleden soyutlayan (sol marjinal eğilim) ya da geniş kitle faaliyetini Parti faaliyetinden soyutlayan (sağ tasfiyeci eğilim) özelliklerine aynı noktada buluşmaktadır; **PARTİ FAALİYETİ BİR YANA, KİTLE FAALİYETİ BİR YANA!...**

Devam edecek.

KURTULUŞ ORDUSUNDA MADDİLEŞEN KURAMLAR ve YENİ İLİŞKİLER ÜZERİNE ŞEKİLLENEN YENİ YAŞAM TARZI
-II-

DEVRİMCİ İLİŞKİLERİN NİTELİĞİNİ BELİRLEYEN SİYASİ İLİŞKİLER in YÖNLENDİRİLMESİNDE ESAS BELİRLEYİCİ OLAN PARTİ ORGANLARI ve SAVAŞÇI İLİŞKİSİ

Komutan-savaşçı ilişkileri, askeri bir yapıda daha belirgin ve doğal olarak öne çıkan olurken, bu ilişkilerede esas niteliğini veren onun ideolojik siyasi yönlendirilmesidir. Buda en başta her düzeyde Parti organlarının direkt iradi bir müdahalesini gerektirir. Her yeni ilişkiyi ortaya çıkaracak, onu yaşamın vaz geçilmez zorunlu bir parçası durumuna getirecek, bireyi her yönüyle eğiterek, ona yeni bir öz ve biçim verecek esas etken olarak, Siyasi Komiserlerde daha da somut duruma gelen Parti organlarıdır. Siyasi Komiserler, her bir organın birincil dereceden sorumlusu ve öncüsü olarak öne çıkarken, her düzeyde parti faaliyeti organsal kolektif bir faaliyettir veya öyle olmak zorundadır.

Yeni yaşam tarzının oturtulması, bütün eski alışkanlıkların atılması, yeni ilişkilerin yaşama geçirilmesi demektir.

Yeni ilişkilerin esasını belirleyen, proletaryanın ideolojik niteliği üzerinde şekillenen siyasi ilişkiler olmak zorundadır. Yoldaşlık ilişkilerinin temelini güçlü kılan, onu yıkılmaz, onu yüce kılan bu siyasal ilişkilerin bütünüdür. Tüm çıkarlardan arınmış, bireyselliğin toplumsal yaşam tarzında bombardımana tutulduğu, her türden köylü, küçük burjuva alışkanlıkların imha edildiği ve feda ruhunun en üst boyutta ilişkilere yansıdığı yoldaşlığın gerçek anlamını edinmeside, işte bu Parti organlarının yaratacağı siyasi ilişkiler üzerinde şekillenecektir.

Pratikte komiser-savaşçı ilişkileri olarak ortaya çıkan bu durum, dönüşümün dinamiğini yaratan en belirleyici ilişki olarak var olur. Yeni yaşam tarzı ancak, her bir yönüyle eğitilmiş yeni insanların ilişkileri olarak ortaya çıkabilir. İnsan ve eğitilmiş insan unsuru bunda belirleyici faktördür.

Siyasi ilişkiler, her türden ahbab-çavuş, akran-akraba, koruma, kayırma, sahiplenme, mülk edinme ilişkilerinden sıyrılmış, sınıf çıkarları üzerinde somutlaşan, tüm insani değerin en görkemlisini taşıyan toplumsal ilişkilerin bütünüdür. Bu ilişkiler, her bireyin yaşamının her saniyesini ülküsü edindiği dünyayı yeniden yaratma uğraşına tabi tutması, onu yaşamın vaz geçilmez bir ilkesi haline getirmesini gerektirir.

Ordunun sınıf realitesi gözlemlendiğinde çok çeşitli alışkanlıkların ve hastalıkların doğal olarak yapıya taşınmış olması kaçınılmızdır. Kaçınılmaz olduğu kadarda onun değiştirilmesi, yeni bir öze kavuşturulması o denli zorunluluk içerir. Bu zorunluluğun birinci dereceden sorumlusu olarak pratikte belirginleşen o kesitte Parti organlarıdır. Her savaşçı, eğitiminin ve yol göstericiliğinin sorumlusu olarak Parti organlarını muhatap almalıdır. Her olumsuzluğun ve eksikliğin giderilmesi birinci dereceden bu organların işi olduğu bilinerek, savaşçı-komiser ilişkisi olarak pratikte yansıyan durum, esasta parti-kitle, parti-ordu ilişkisi olarak değer bulan olduğu gerçekliği tanıtlanmalıdır. Ve bu ilişki yaşamı dönüştüren esas öge olarak değer bulur/bulmalıdır.

Yeni yaşam tarzı.

Savaşçının, savaşçıyla, savaşçının-komutanla, her düzeyde yöneticinin yöneticiyle, ordunun kitleyle olan ilişkisini siyasi bir özle şekillendirmeyi gerektirir.

Gerillanın güncesinde esas belirgin yeri edinen siyasal çıkarlar ve onu geliştiren faaliyetin bütünü olmak zorundadır. Her an laçkalık, lakayıtlık, kayıtsızlık içinde olmak veya bunun güçlü taşıyıcısı olan yaşam asla proletaryanın ideolojik niteliği ile şekillenen yeni bir yaşam tarzı olmaz/olamaz. Her uygunsuz ortamı siyasi bir özle şekillendirmek, onu yeni niteliğe büründürmek birincil derecede Parti organlarının faaliyeti iken, bu faaliyet her bir yeni insanın niteliğini damgalayan öz olmalıdır. Yaşam tarzının yeni bir parçası, güçlü bir bileşeni olmalıdır. Siyasi ortamın köreldiği, tükendiği yerde, bireysel çıkarlar üzerine kurulu ve güçlü özel kaygılarla beslenen yoz ilişkiler devreye girecektir. Bu türden ilişkilerin gelişim durumu, zor bir uğraşı ve var olan alışkan-

Siyasi ilişkiler, her türden ahbab-çavuş, Akran-akraba, koruma, kayırma, sahiplenme, mülk edinme ilişkilerinden sıyrılmış, sınıf çıkarları üzerinde somutlaşan, tüm insani değerin en görkemlisini taşıyan toplumsal ilişkilerin bütünüdür.

lıklardan bir takım ödünler vermeyi gerektiren yeni siyasal ilişkilere göre daha rahat olur. Bu var olan feodal burjuva toplum gerçekliğinden bağımsız değildir elbette. Bu yaşamımızın her kesitinde kendisini daha somut bir biçimde göstermektedir. Bir köy evinde kitleyi siyasi bir ortama çekmek veya orada uzun süre tutabilmek oldukça zor olurken, çok basitten bir konuşma veya salt gülmekten ibaret olan köylü espirilerinin en küçük olanı dahi, o ortamı rahatça bozabilmektedir. Ki, bu da, gerillanın faaliyet alanlarında kitlelerin politik durumu oldukça ileri iken böyledir. Bunun benzeri, siyasi eğitimlere savaşçı yoldaşların ilgileri gözlemlendiğinde de bu durum kendisini belirgin biçimde sergilemektedir. Oysa, taklitler ve espirilerin yapıldığı bir ortam saatlere sığdırılamaz. Çünkü eski alışkanlıkların yıkılmadığı yerde yenileri yaşama geçirebilmek olanaklı olmaz. Yeniyi yaşam tarzı haline getirebilmek, onu içselleştirmektir. Bunun içinde öncelikle, eskiye nefreti, yeniye ilgiyi alevlendirmek gerekmektedir. Bireyin ilgisinde olmayan bir olay veya olgunun yeteri bir dikkati üzerine çekemeyeceği açıktır.

Yeni insan, yeni özellikleri her faaliyetine yansıtabilmelidir. Kurşun atarken, gülerken, çoşarken, severken, yerken, susarken bütün o her hareketinde yeniyi verebilmeli, yeni olanı yaşam tarzı haline getirebilmelidir. Bu değişimde belirleyici rolü üslenen Parti organları, faaliyetinin esasına bu uğraşı oturtmak zorundadır. Her türden toplumsal faaliyet ve etkinlikleri bulup açığa çıkarmak, örgütlemek onu savaşın güçlü etkenleri haline getirmek her Parti organın kolektif çalışması ve o çalışmasını kitlelere mal edebilmesi -esasta ordudönüşüm uğraşını faal kılmanın ön koşuludur. Kitleyi kucaklayamayan, ona yön veremeyen bir çalışma onun yeni gelişimini de yaratamaz. Yeni insana özgü her bir alışkanlık, beceri ve yeteneği güçlü kılabilmek, onu toplumsal bir gereklilik olarak ortaya koyabilmekten geçer. İşte bu bağlamda, bireyselliğin yıkılamadığı yerde, toplumsalcılığın inşa edilmesinin olanaklı olmadığı durumda bu bireysellik üzerinde ortaya çıkabilecek her türden hastalığın ve zaafında önüne geçilemez. Buda başta, yeni insan özelliği olan, kurallı, disiplinli, planlı bir çalışmayı şart koşar. Bunu yaşamın vazgeçilmez bir ilkesi haline getiremiyen yeni bir insan düşünülemez.

Bu, yeniliğin, yeniyi yaratmanın başlangıcıdır. Çalışmanın verimliliğide, ancak böyle ortaya çıkabilir, ya da çıkarılabilinir.

Planlı, kurallı çalışma yeni insanın yaşam tarzını şekillendiren en önemli özelliktir. Bu gerilla yaşamının düzensizliği içinde de en geçerli olan düzenliliği elde etmenin teminatıdır. Hareket halindeki bir birliğin düzenliliğide ne olabilir? Deyip geçen de olabilir. Fakat bu basit bir kaytarmacadan, eski alışkanlıklarda tutucu davranmaktan,

gelişmenin önünü tıkamaktan başka bir şey değildir. Bir gerilla, yaşamının her saniyesini gerçek ereklerinin yoğun bir uğraşı haline getirmelidir. Yemek yerken düşünebilmeli, ateş yakarken günceli yorumlayabilmeli, her anını, devrim için faal kılabilmelidir. Okumasını düzenleyebilmeli, yazımlarını erinmeden sürüdürebilmeli, bir baskına çok önceden hazır olabilmeli. Bir çemberde direnişini önceden çizebilmeli. Yani, her düzeyde gelişimi, uğraşının bir bileşeni haline getirebilmelidir.

Yeni insan çok yönlü insandır. Hem savaşçı, hem sanatçıdır. Hem şair, hem silahşördür. Her bir erdemi edinme uğraşı vermelidir. Siyasal yaşamı, yaşamının esas belirleyeni olabilmelidir. Baştan planlanamayan ve disipline edilmeyen bir yaşam asla yeniyi temsil eden olamaz. Kendiliğinden hareket evrimciliktir. Ve bu proleter devrimcilerin RED'dindedir. Yani hiç bir zaman gelişmeleri gidişatına bırakmak, devrimci yaşam tarzının bir bileşeni olamaz.

Örneğin bir gerilla birliğini hiç müdahale etmeden onu kendi haline bırakın ve gözlemleyin. Kendiliğinden bir gidişat içinde nereye gidecektir. Herkesin görebileceği yere, yani, siyasetten kopacak, lümpen, köylü vari bir ortam zamanla ağırlığını koyarak onu yozlaştıracak. Böylesi durumda, her türden olumsuzluk boy atacak ve zamanla ya, siyasal hedeflerini şaşırarak anarşist, çete, vs. olacak ya da kendi iç birlikteliğini koruyamayarak bunuda elde edemeden dağılıp gidecektir. Ya da en olumlu istemlerle ağır, aksak ilerleyecek fakat bu kısa vadeli olacaktır. Çünkü ona bilincin taşınmadığı feodal burjuva maddilik üzerinde bu sınıf gerçekliklerin etkisiyle yozlaşacaktır. İşte, yeniyi yaratabilmek öncelikle ona müdahale etmeyi gerektirir. Yeniyi temsil eden her birey -bu ordunun her neferi için böyledir- iradeciliğin yarattığı bilinçli siyasal ilişkileri yaşamın vazgeçilmez bir parçası haline getirmelidir/getirmek zorundadır.

İşte bütün bu siyasal ilişkilerin yarattığı, siyasal yaşam tarzını belirlemede ona yön vermede Parti organları birinci derecede sorumludur. Eğer böylesi bir ortam yaratılamıyor, yaşam, yozlaşmaya doğru kayma eğilimi göstermiyorsa, sorgulanmaya tabi tutulması gereken Parti organlarıdır. **Ve hiç bir gerekçe, kendiliğinden gidişatın haklılığını ortaya koyamaz. Yaşamın düzenliliğini örgütleyecek olan, onu kurallı, planlı, düzenli bir çalışmayla disipline edecek olan, o özgüldeki önderlik, o özgüldeki Parti organlarıdır.** Bu nedenle, savaşçı-komiser ilişkisi olarak yaşamda değer bulan ilişki, siyasal ilişkide, yoldaşlık ilişkisinde belirleyici olandır. Ve bu ilişkilerin dumura uğraması durumunda her savaşçının haklı olarak muhatap alıp, sorgulaması gereken hedefi kendi önderliğidir. Bu yıkıcılık olarak alınamaz ve kabul edilemez. Bu, kolektif çalışma ve denetimin zorunlu bir gereği olarak var olmak zorundadır.

Altın-üstü denetliyemediği yerde, bürokratizm önlenemez, üstün altı denetliyemediği yerde kendiliğindencilik, her iki durumda yozluğa açılan iki kapıdır. Siyaseti yozlaştırır, bünyeyi kemirir ve eritir. Denetim sağlıklı bir ilerleyişin teminatıdır. Kendisini kitlenin denetimine sunamayan önderin ya da önderliğin gerçek anlamda yönetenle, yönetilen arasında yeni ilişkiyi yarattığı onu yaşama geçirdiği söylenemez. Ki bu ilişki yeni yaşam tarzının en belirgin özelliğidir. Yöneten ve yönetilen ilişkisi bu yaşam tarzını karakterize eder/

etmelidir. Parti organlarının gerilla birlikleri içindeki fonksiyonu açık olmalıdır. Zaten bu bugün gizlidir denilemez, fakat işlev noktasında, savaşçı yönelimini ve muhatabını yeterince bilince çıkaramamıştır. Bu nedenle sorun salt bir Siyasi Komiser veya komutan şahsında bireyselleşmiştir. Oysa parti salt Siyasi komiserleriyle bu ilişkileri belirlemez. Bu ilişkiler organsal bir parti işlevliği ile yürütülür. Ve her organ üyesi partinin genel ve özgün politikaları doğrultusunda savaşçıya, birliğe karşı sorumludur. Bu sorumluluğu duyumsamayana, duyurmak ona hissettirmekte bir savaşçının vaz geçilmez görevidir. Bu, örgütün şekillendirdiği siyasal ilişkileri yerleştirebilmede de temel bir koşuldur.

İşte yeni yaşam tarzını karakterize eden bu en önemli ilişkinin gerçek özünü elde etme durumu söz konusu değilse, orada düzenli, planlı, kurallı bir ilerleyişten bahsedilemez. Orada kendiliğindenciliğin kırıldığından, orada bürokratizmin etkisizleştirildiğinden bahsedilemez. Her anlayış kendi sınıf gerçekliğine uygun ilişkilere yön verir, onu etkili kılar veya kılmaya çalışır. Bu aynı zamanda her bir ilişkinin var olan düşüncenin nesnel ifadesi olduğu bilinmelidir ve proletaryanın dünya görüşüne uygun düşmeyen her bir ilişki yıkılarak yerine yeni olanı geçirilmelidir.

Sınıf gerçekliğinin siyasal çıkarları, yaşamın temel belirleyeni olduğu durumda, her türden yoz ilişkiler rafa kalkacak, dinamitlenecektir. Sınıf çıkarlarına ve onun somut ifadesi olan sınıf mücadelesine ters, onu zayıflatan, aksatan her türden ilişki yeni ilişkilerin, siyasal birliğin kızgın alevinde eriyecek/erimelidir.

Ne feodal ahbab-çavuş, akran-akraba ilişkileri, ne burjuva mülkiyet ilişkileri, ne de yoz emperyalist kültür ve geleneklerin yarattığı ilişkiler, proleteryanın sınıf çıkarları ve özellikleri üzerine kurulu siyasal ilişkiler karşısında tutunması mümkün olmayacaktır.

Gerilla yaşamında, ikili dost edinme, iç dökme, dedikodu, vb. türünden ortaya çıkan davranışlar, esas özü itibariyle feodal ahbab-çavuş ilişkilerinin karakterize ettiği gerçeklik iken, güçlüye yamanma, ondan yana tavır koyma, onu sahiplenme, iyi olana düşkünlük, birey için olma vb. türden gelişmelerde k. burjuvazinin mülk edinme gerçekliğine tekabül eder ve niteliğini ondan alır.

Bire-bir, bireysel ilişkiler yeni ilişkiler değildir. Toplumsal olmayan ona hizmet etmeyen hiç bir ilişki yeni yaşam tarzına tabi olamaz. Bireyselliğin yıkılması, toplumsallığın yaratılmasının ön koşuludur.

Savaşı güçlü kılan en önemli etkende bireylerin bireyselliklerinden sıyrılabilmesidir. Kendi bireyselliğini aşamayan birey, hiç bir zaman örgüt elemanı olamaz, onda yoğunluğunu ifade edemez. Bu durumda da bireyselliğin yıkılması iradi bir yönlendirmeyi gerektirir ve buda esas olarak, önderliğin o düzeyde Parti organlarınının sorunudur. Bu aynı zamanda savaşçıyı, savaşa adapte etme sorunu olarak gündemde yer alır.

Gerilla yeni yaşam tarzını salt kendi özgülüyle sınırlamadan, geniş kitlelere mal edebilmelidir. Kitleleri bu yeni yaşam tarzına ilgili kılmak, onu her alanda maddi bir değer olarak var etmekten geçer. Kitleleri, yeni siyasal ilişkilerin etkisiyle büyüleyemeyen bir gerilla birliği, ona siyasal bilinci vermede yeterli veya etkili olabilir mi? Pratik düşüncelerin mihenk taşıdır denir. İşte yığınları pratikteki ilişkilerle büyüleyemeyenin, kuramların inceliğini anlatması boşuna olur. Yaşamın dönüşümünün bir aracı olarak eyleminin görkemini yayamazsa, onu yeni yaşam tarzı içinde işleyemezse bir gerilla, kendisini yenilediğini ifade edibilir mi?

Sorun salt kendimizi değil, -bu dönüşüm ve dönüştürmede başlangıç noktası olsa da- yığınları da yeni ilişkiler içinde dönüştürmektir. Gerilla kitleye değil, kitle gerillaya tabi olmalı, onu takip etmelidir. Bunun için, siyasal ilişkiler her kesite taşınmalı, yaşamı yönlendirmelidir. Kitleleri devrimcileştirmekte ancak böyle elde edinilebilinir. Dönüşümün, siyasi niteliğini yaratan veya onu belirleyen önderliğin, özgülde kitleye önderlik eden her bir gerilla biriminin siyasal durumu ve onun pratikte aldığı özdür. Bunu doğru bir tarzda yaşama geçirebilmek doğru bir ilişkiyi kendi özgülünde pratiğe geçirmekle başlar. Ve bunun kitlelere taşınması ile de gerçek anlamını bulur/bulmalıdır.

DEVRİMİCİ DİSİPLİN ve ONUN ŞEKİLLENDİRDİĞİ YENİ İLİŞKİLER

Proletaryanın gönüllü birlikteliği ve sınıf çıkarları üzerine kurulu olan ve yine onun yüce erdemleriyle şekillenen yaşam tarzının en önemli yanı, onun kendisini disipline edebilmesidir. Disiplin, iradeyi şekillendirme, onu tüm duygu ve ön istemlerin yönlendiricisi, yöneticisi, durumuna getirmekle var olabilir. Devrimci ordu saflarında yer alan, her bir birey, öncelikle iradesini geniş çatışkılar içinden sıyırıp çıkararak, ona yeni özünü vererek, yeni yaşam tarzının bir parçası haline getirebilir. Kendi alışkanlıklarını eğitmeyen, onu disipline edemiyenin, örgüt disiplinini şekillendirebilmesi onu içselleştirebilmesi de olanaklı olamaz.

Disiplin, yoldaşlık ilişkileri üzerinde şekillenen zorunluluğun bilince çıkarılması ve onu gönüllü kabullenmeyle, bir dizi kurallar yığınının yaşam tarzı haline getirilmesidir. Kurallar ise, yeni yaşam tarzını şekillendirmenin geçici araçlarıdırlar. Ve her bir kuralın, yeni alışkanlık ve yeni bir ilişki olarak yaşamda maddi bir güç haline gelmesi, onun bir takım gereklere cevap vermesi demektir. Her zorunluluğun, bilince çıkarılması, bütün NİÇİN ve NEDEN'lere cevap verebilme, gereklikleri özümseyebilmektir. İşte Kurtuluş Ordusu, bu bilinç üzerinde şekillenen, azarı, zoru, şiddeti dıştalayan, tüm gerekliliklerin kendi koşulları içerisinde gönüllü yönlendirilmesi olarak var olur/olmak zorundadır.

Her bireyin tüm alışkanlık, beceri ve istemlerini disipline etmesi ve onu kolektif yaşamın zorunlu bir parçası haline getirmesi, örgüt disiplinini devrimci tarzda yerleştirmesi ve yaşamı şekillendirmesinin ön koşuludur. Disiplin salt emir-komutaya, tereddütsüz itaat olarak alınmamalıdır. Bu esasta

beyaz ordularda böyle iken, devrimci ordu da, bu işin sadece partikte olması gereken esas yanlarından biri olarak var olur. Bireyin, kendi yaşamını yönlendirmesinde her özelliğine bu devrimci tarzı kazandıramazsa, ordu disiplinide esasta devrimci bir öze bürünemez.

Ayrılıkların olduğu yerde duyguları, açlığın olduğu yerde nefisini, zorun olduğu yerde zayıflıkları iyi olana giderken sabırsızlığını disipline edemeyen, iradesini bir bıçkı gibi kullanamayanının ve her yeni durumda kendisini yoklama gereği duymayanın, devrimin gönüllü işçisi ve onun yaratıcısı olması mümkün olamaz. Uzun maratonları yürüyebilmek, ancak ona kendinden bir şeyler katarak mümkün olur.

Bu bağlamda da yine, her ilişkinin somut örneğini teşkil eden komutanlar öne çıkar. Her durumda birinci dereceden taklit edilen komutanlar bu sorun bazında da birincil gözlemlenen olurlar.Devrimci saygınlığa dayalı, devrimci örgüt otoritesine şeklini veren esas öz, içselleştirilmiş ve yaşam tarzı haline getirilmiş proleter devrimci iradeciliktir.

Her bir komutan bu ilişkiler üzerinde şekillenen yaşam tarzını en önde örnek bir savaşçı olma idealinide elde edinebilme uğraşına bağlı olarak güçlendirmelidir.

Savaş gücünü yönetmek veya yönetebilmek başta onun bilincine beynine hükmedebilmek olarak alınmadıkça, devrimci bir orduda ayırıcı en temel özellik olan disiplinin uygulanması sorunuda esaslı biçimde çözülemez. Gönüllülük disiplini zayıflatan değil, onu güçlü kılan, onu yıkılmaz kılan en ayırıcı özelliktir devrimci ordu bünyesinde. Bu nedenle, her kesin her istediğini gönüllülüğü temelinde ele alıp uygulaması değil, gönüllülük, savaşın gerektirdiği her zorunluluğu bilince çıkararak, onu en önde sahiplenmedir. Gönüllülük, devrimci yaşam tarzını dumura uğratan her türden gevşekliğe en önde karşı durmak, ona meydan vermemektir. Gönüllülük, yaşamın düzenlenişinde en ağır yükü sahiplenme demektir.

İşte bütün bunlar en başta yönetimin kendisi olan komutanların şahsında aranır ve istenir değerlerdir.

Bir parça ekmeği dahi heder etmeyen, sigarasının izmaritini toprağa gömen, çorabını yamayarak giyen, bütün istemlerine açık bir yön verebilen, her gerekliliğin neden ve niçininin izahattan yakınmayan, her alan ve cephede yürümesini bilen bir komutandır ancak devrimci yaşam tarzının somut ifadesi.

Bireylerin gönüllülüğü üzerine kurulu olan proleter disiplin, her düzeyde zorunluluğun bilince çıkarılması ve onun içselleştirilmesi olarak, iradeciliğin esas belirleyici olması durumu, her bireyin kendi alışkanlıklarını eğitmesi, istemlerini yönlendirebilmesi, her yeni duruma göre kendisini yeniden şekillendirme gerekliliğini duyumsayabilmesidir.

Bu duyumsanma sağlanmadan, soruna eğilebilme ve tüm kuralları zor araçları olarak değil, ama yaşamın düzenlenişinde geçici araçlar olarak almak ve onların yıkılışının teminatı olarak, her bir yeni insan özelliğinin yaşamda maddi bir varlık olabilmesinden geçtiği bilinerek, yeniyi edinmede tutucu değil açık davranmak gerekliliğini bilmek önemlidir. Bu gereklilik bilince çıkarılmadığı durumda, disiplin devrimci ordu disiplini değil, beyaz ordunun zor içeren disiplin anlayışına dönüşür. Çünkü Kurtuluş Ordusu saflarında disiplin zora dayalı değil, her bireyin onu gönüllü kabullenişi ile en ileri, en feda ruhuyla yaşama geçirmesidir. Buda, her bireyin gerilla yaşamının zor koşulları içinde bir yığın zorluğu göğüslemesini gerektirir ve bunun yoluda, başta iradeyi disipline etme olayıdır.

En zor koşullarda nöbet tutmayı istemek veya onu yerine getirebilmek, o zor koşulun, zorunlu aşılmasını ve onu kendi iradi zorluğu ile geçmeyi duyumsamasını gerektirir. Bu da direkt sınıf bilinci, sınıf kini ve onun yön verdiği iradeciliği şart koşar.

Gerillanın devrimci disiplin anlayışı, savaşın zorunlu olarak ortaya çıkardığı tüm gerekleri en önde yerine getirmek, onu yaşamının bir parçası olarak somutlaştırmaktır.

Açlığını bastırabilmeli, özlemlerini silahına nakşedebilmeli, uykusunu en verimsiz zamanına taşıyabilmeli, her alanda ve özgülde yönetici yönlendirici olabilmelidir.

Devam edecek.

Bireylerin gönüllülüğü üzerine kurulu olan proleter disiplin, her düzeyde zorunluluğun bilince çıkarılması ve onun içselleştirilmesi olarak, iradeciliğin esas belirleyici olması durumu, her bireyin kendi alışkanlıklarını eğitmesi, istemlerini yönlendirebilmesi, her yeni duruma göre kendisini yeniden şekillendirme gerekliliğini duyumsayabilmesidir.

SAVAŞMA RUHU SONRADAN ELDE EDİLEMEZ DEĞİLDİR

Komünistlerin dünya görüşünün esasını oluşturan, bilincin maddenin bir yansısı olduğudur. Yani düşünce maddeyi değil, madde düşünceyi var eder. Bir köylü, köylü gibi düşünmeyi köyde yaşamadan elde edemez. O bizzat o toplumsal pratik içinde yaşadığı maddi gerçekliğin oluşturduğu bilinç iledir, köylü gibi düşünmesi. Yani her birey içinde bulunduğu iktisadi koşulların yarattığı yansımalarla belli bir düşünce edinir. Her bir düşüncenin, ruh halinin gelişiminde belirleyici olan o tuplumsal pratiğin kendisidir.

Pratik düşünceden değil, düşüncenin kendisi pratikten çıkar. Bu her özgülde böyle olduğu gibi savaş ruhu açısından da böyledir. Komünistlerin dünya görüşü (dialektik) onların pratiğini yeniden yönlendirmelerinde belirleyicidir. Savaşı televizyonda izlemekten başka savaşa giremeyen birinin, silahı, onun çok çeşitli yakıcılığını, zorunu, güzelliğini, yasalarını algılaması olanaklı olmaz, ya da dolaylı bir bilgiyle, yeteri seviyede olmayan bir önceki deneyimi televizyondan, kitaptan vb.den alır. Ki bu da bir pratiği yönlendirebilmenin sadece ön genellemesi olur. O özgüldeki nesnelliği bütünlüklü kavrayabilmek ancak o pratik içine girerek olasıdır.

Bir baskını önceden tasarlayabilmek olasıdır. Fakat eylem anında, onun önceden görülemeyen veya yeteri derecede hissedilemeyen bir yığın ayrıntısının ortaya çıkması, onun en iyi biçimde kavranılması ancak o baskının içinde yaşama geçecek ve yeni baskınların sorunlarını daha iyi tanıtlayacaktır. İşte bu, baskının sorunlarına işaret edecektir. Bu, savaşın sorunlarına yakın kılacaktır. İşte bu durum savaş ruhunu var eden olacaktır.

Nedir Savaş Ruhu?

Savaş, siyasetin en yoğunlaşmış ifadesidir ve sayeset bir sınıfın başka sınıflar karşısında kendi sınıf çıkarları etrafında şekillenen tüm faaliyetidir. Ve bu durumda savaş, siyasetin o özgülde aldığı biçim iken, onu en tutarlı biçimde yerine getirme istemi ile şekillenmede, savaş ruhunu edinmedir. **Savaş ruhu, onu en fedakar tarzda yaşama geçirebilmedir. Savaş ruhu, sınıfın gelecek altınçağ mücadelesinin geçeceği güzergahları zorunlu olarak arşınlamayı özümsemedir. Savaş ruhu, sınıf çıkarlarını elde etmenin yolunun tutarlı savunucusu misyonunu en uç boyutta elde edebilmedir.**

Savaş Ruhu hiç bir zaman salt adam öldürmek veya o istemle donanmak değildir. Bu sadizmdir. Komünistler insan öldürmekten zevk almazlar, aksine böyle bir zorunluluğa tabi olduklarından, dünya halklarını ezen bir avuç azınlığa küfrederler. Komünistler, ezen bir avuç azınlığın zorbalığı karşısında zorunlu olarak böyle bir yolu seçme durumunda kaldıklarından ve tüm ezilen insanlığın kurtuluşu olarak silah ve savaşı tercih etme durumu kendisine dayatıldığından dolayı savaşmayı seçmişlerdir.

İşte komünistler bu zorunluluğu en incesinden duyumsayabildiklerinden dir ki, savaşı zorunlu bir araç olarak alma durumunda kalmışlardır. Savaş ruhu, siyasi ruhun en uç boyutta, en fedakar tarzda, en sıcak alanda can-kan bedeli yaşama geçirilmesidir.

"Savşı Savaşarak Öğrenme" Maoist ilkesi de, bu temel esas, yani pratikten kazanma, pratikten öğrenmenin kendisidir.

Dünya da birçok savaşı kazanan ünlü komutanlarında doğuştan savaşçı olarak doğduklarını hiçbir aklı-selim düşünür iddia edemez. Bu bizim savaşımızda da böyledir. Hiç bir gerilla nasılki evinde otururak iyi bir atıcı, iyi bir savaşçı olamazsa, savaş alanlarına inemeyen, onun maddi gerçekliğini özümseyemeyen hiçbir komutanda savaş ruhunu oturduğu yerde edinemez. Savunma psikozu, saldırıya girişmeden atılamaz. Sorun bir savaşçının, komutanın savaş ruhunu kazanması sorunu ise, o zaman, savaşa nasıl girişeceğini başlangıcı nasıl sağlayacağının yolunu bilimsel tarzda ortaya koyabilmektir. Bilimsel bir yanaşımın bulunmadığı bir mecrada, sorunların üstesinden gelmek olanaklı olmaz. Orda birey kendisine gücü tanrıdan bekler. Onun kendisine yol göstermesini, cesaret vermesini ister. Oysa bilimsel bir dünya görüşü taşıyan komünistler-devrimciler, her çözümsüzlüğün, çözümünü yine bilimle ortaya koyar. Silahının nişangahını her etkiyi hesaba katarak düzenler. Bilimsel olan bir yaklaşım, bir şeyin olumlu olan yanı ile olumsuzluğunu açığa çıkarır.

Her bir insan yetiştiği toplumsal çerçevede, belli bir ruhi şekillenme edinir.Örneğin sokaklarda yetişen bir çocuk serseri olarak yetişir. Kavgacı olur. Yırtıktır. Bir çok özelliği belirgin tarzda diğer çocuklardan ayrıdır. Bu durumda, serseriliği çocuk doğuştan mı edinmiştir , elbette hayır. Onun gibi, İnce Mehmed iyi bir savaşçılığı nasıl edindi. Heme cibe kej, başkaldırıyı ve nam salan savaşma tutkusunu doğuştan mı taşıyordu? Elbetteki hayır. Her bir birey yaşadığı toplumun çeşitli özellikleri ile şekillenir. Onun toplumsal maddi dayanakları ve o yaşam tarzı içinde belli bir ruhi şekillenme edinir.

Örneğin ilk çatışmasında heyecanı, göğüs çatısını kıracak kadar zorlarken yüreğini, aynı durum bir kaç kez tekrarlandığında, türkü söylerken, halay çekerken ki, gibidir bu kez. Elbetteki, savaşçı düzeyine gelmiş her bir birey, ayrı ayrı özelliklerle şekillenmiştir. Yani onun yaşadığı yirmi yıllık bir süreç kişileri çeşitli belirgin özelliklerle ve ayırıcı yeteneklerle niteler. Fakat bunların hiç biri değişmez değildir. Sorunlara bilimsel yaklaşmayı bilen, onu çok yönlü tahlil edebilen her birey içinde bulunduğu durumu kolaydan anlayabilir ve onu gerektirdiği biçimde değişime uğratabilir. Yeter ki, kör tabulara bezenmiş bir dünyaya girmiyelim. Yeterki "beynimizi sıkıştıran körü

körüne bir inanca" tabi olmayalım.

Bir baskının küçüğünü tanımayan onun büyük olanına hazır duruma gelemez. Yani pratikle bütünleşerek yeni duyguları kazanmak olasıdır. Onları geliştirmek mümkündür. Yenilerini almak kolaydır.

"Savaş aklın ve cesaretin birliği" ile yürür denir. Nedir o zaman bu akıl ve cesaret denilen şey?

Akıl; toplumun nesnelliğinin bilimsel bir tarzda çok yönlü çatışkılarıyla en iyi biçimde yorumlanabilmesidir. Bu aynı zamanda uzak görüşlülüğüde sağlar. Bu bilginin en bilimsel tarzda özümsenmesidir. En akıllı kişi en bilimsel düşünen kişidir.

Akıl, kalıtımsal mıdır? Ya da sonradan elde edilebilinir mi?

Düşünme, yorumlama, anlama gücünden başka bir şey olmayan akıl, beynin bir ürünüdür ve beyni özürlü doğmayan her insan, yaşadığı toplumsal pratiğin maddiliğinde belli bir düşünme, yorumlama, anlama gücü kazanır. İşte savaşta akıllı olmakta onu çok yönlü bilimsel tarzda düşünebilmek, yorumlayabilmek ve anlayabilmektir. Bunun için en doğru metod diyalektik bakış açısıdır. Her olayı bir çok yönüyle ve gelişimiyle irdeliyebilmektir. Savaşta akıllı olmak, savaşı en geniş biçimde, her yönüyle yorumlayabilmektir. Onun yasalarını çok yönlü algılayabilmek onun yaşamını düzenleyebilmektir. Cesaret ise, bunun tamamlayıcısıdır. Yani yorumlanabilinenin yine bilimsel bir tarzda feda ruhuyla yaşama geçirilmesidir. Cesaretin esası, kişinin kendisine güvenidir. Yüreklilikte, yiğitlikte bunun üzerinde şekillenir. Kişinin kendisine güveni nasıl ortaya çıkar, nasıl gelişir, nasıl pekişir. Bunu bilimsel bir tarzda ortaya koyabilenin onu elde etmemesi için herhangi bir neden gösterilemez.

Kişinin kendisine güveni ise, kendisini bizzat o pratiğin içinde denemesi, mevzide merminin sesini duyumsayabilmesi, nişangahını keskin hedeflere doğrultması ile olanaklı olabilir. Bu pratiğin içine girmeden bu güveni elde etme olanaklı değildir. Hiç kimse doğuştan cesaretli doğmaz. Her bir birey yaşadığı toplumsal pratiğin maddilikleri içinde çeşitli özellikler edinir. Farklı biçimde ortaya çıkan kişiliklerde bu yaşam tarzının ürünüdür. İşte her bir pratik kendisine özgü ruh halinide şekillendirecektir. Savaş, savaşma cesaretini, onu kavradıkça ve onu bilimsel bir yaklaşımla yorumlayabildikçe yüceltecektir. Bu ne demektir? Bu, savaşı savaşarak kavramak demektir. Bu, savaş pratiği kendisine özgü ruhi şekillenmeyide oluşturunca demektir. Bu, savaş ruhunun sonradan elde edilebilir olduğunu tanıtlaması demektir.

Kişinin kendisine güveni ise, kendisini bizzat o pratiğin içinde denemesi, mevzide merminin sesini duyumsayabilmesi, nişangahını keskin hedeflere doğrultması ile olanaklı olabilir. Bu pratiğin içine girmeden bu güveni elde etme olanaklı değildir. Hiç kimse doğuştan

Savaş ruhu, sınıf bilincinin ve sınıf çıkarı üzerinde şekillenen feda ruhunun en anlamlı biçimidir. Bu düşmanın en güçlü olduğu zindanlarda direniş olarak siyasi mevzileri korumak olarak boy verirken, savaş alanlarında, (dağlarda, sokaklarda) her bir taktikle düşmanı alt etme, her kazanımı sınıf tasarrufuna tabi kılmaktır. Ve bu sınıf bilinci ile donanmış bilimselliğin ortaya çıkaracağı en üst pratiktir.

Savaş ruhu, feda olma ruhudur. Düşüncelerinin doğruluğuna inanmadır. Onun bilimselliğini tanıtlama uğraşıdır. Ve bu sınıf mücadelesi pratiği içinde elde edilebilinir olandır. Bu pratiğe girmeden savaş ruhunu elde etmek, sınıf kinini geliştirmek olanaklı değildir. İnsanı savaştıran, en temel öğede, sınıf bilinci üzerinde yükselen sınıf kinidir. Bu bütün ezilen insanların kurtuluş uğraşıdır aynı zamanda. Komünistler her şeyden önce insancıldır. Yani hümanisttir elbetteki bu insancıllığıda sınıf gerçeğine bağlıdır. Yani ezilen insandan yanadır. Onun için feda ruhuyla doludur. Bu durum komünistlerin savaş alanlarındaki tavırlarıylada gayet açıktır.

Salt adam öldürmek için adam öldürmeyi amaç edinmiyen komünistler, savaş alanlarında ele geçirdikleri yaralı esirlerin yaralarını sarar, teslim olanlara silah kullanmaz, esirlere kötü davranmaz ve ona uşaklık ettiği sistemi tanıtarak, savaşının aynı zamanda onunda kurtuluşu olduğunu ve kimden yana tavır takınması gerektiğini ona benimsetmeye çalışır. Bu komünistlerin ayırd edici bir özelliğidir. Çünkü onlar bilir ki, bugün bilinçsizcede olsa eline silahı alıp karşısına dikilen objektif olarak düşman olmaktadır, ama yarın komünist gelişimin yanında yerini alacaktır. Komünistelerin amacı tektek bireyleri yok etmek değil, egemenliği ayakta tutan kurumları parçalamak, buna alternatif halkın kendi öz kurumlarını oluşturmaktır. Ve bunun yolu, daha çok savaş alanları yaratarak, ve savaş ruhunu daha yücelere çekerek halkın kendi öz kurumu orduyu geliştirerek açılabilinir.

ZORUNLU İLİŞKİNİN GÖNÜLLÜ TASARRUFU YA DA ÇIKARCI BENİMSEME: BÜROKRATİZM

Komünizmin nihai yadsımaları ile bunların gerçekleşmesi için izlediği yol ve kullandığı araçlar arasında çelişki vardır. Komünizm bu çelişkiyi kabul eder. Anarşizm ise yok sayar, kabullenmez. Bizim çabamız odur ki, bu çelişkinin iki yönü arasında, geriyi temsil edeni ileriyi temsil edenle uyumlu kılarız. Örneklersek, sınıfların ortadan kalktığı bir düzeni hedefleriz, ancak bunun için önce bir sınıfın (proletaryanın) iktidarını gerçekleştiririz. Her türden demokrasiyi ortadan kaldırmak isteriz, ancak bunun için belirli tipte demokrasileri gerçekleştiririz. Her türden ahlakı yadsırız ancak temsil ettiğimiz sınıfın ahlakını savunuruz vb. bir yığın sorunda bu çelişkiyi ifadelendirebiliriz.

KP içinde ideolojik mücadele bu bir yığın ayrıntının bütünlüklü olarak çizgileşmesi olarak kendini gösterir. Burjva ideolojisi ile proleter ideoloji arasındaki çatışma somuta indirgendiğinde bu çelişmelerin iki yönü arasındaki çatışmayı temsil ederler. Bu yönüyle KP içinde iki çizginin diyalektik zeminine de vurgu yapmak mümkündür. Örneğin; yöneten-yönetilen ilişkisinin çelişkisine Konünizm zorunlu bir tarihsel ilişki olarak bakar ve sönmesini hedefler. Burjuvazi ise bu ilişkiyi statik olarak ele alır, yönetmeyi ayrıcalıklı bir amaç olarak benimser ve bu ayrıcalığı sürekli kılmak ister.

Zorunlu tarihsel ilişkinin,yöneten-yönetilen ilişkisinin çelişik yönlerini donuklaştırmak, statikleştirmek, onu ayrıcalıklı bir amaç olarak ele almak bürokraside bürokratizmi temsil eder. Bu burjuva eğilimidir. Tersiyle, bu ilişkiyi tarihsel bir sürecin zorunluluğu içinde ele almak, yöneten yönetilen ilişkisindeki çelişkinin aktivitesini güdümlemek, onu ayrıcalık (kişisel) olarak değil, yöneten-yönetilen ilişkisinin ortadan kaldırılması görevinin bir aracı olarak ele almak bürokrasi içinde komünist yaklaşımı temsil eder. Bu proleter eğilimdir.

Burjuva eğilimin çelişkiyi ele alış tarzındaki statikleştirme, donuklaştırma yöntemi, bu çelişkilerin üzerinde yükselen ideolojik mücadeleyi de yadsır. Bu yadsımanın bir KP'de hakim hale gelmesi siyasi soysuzlaşmaya yolaçar. Aktif ideolojik mücadele yerine, kişisel sürtüşme ve çatışmalar geçirilir. Siyasi anlayış ve ideolojik sapmalarla mücadele yerine kariyerler mevkiler hedef alınır. Farklı düşünceleri siyasal-ideolojik planda mahkum etme yerine, düşünce sahiplerinin kişisel hata ve zaafları kollanıp skandal tacirliğiyle

Burjuva eğilimin çelişkiyi ele alış tarzındaki statikleştirme, donuklaştırma yöntemi, bu çelişkilerin üzerinde yükselen ideolojik mücadeleyi de yadsır. Bu yadsımanın bir KP'de hakim hale gelmesi siyasi soysuzlaşmaya yolaçar. Aktif ideolojik mücadele yerine, kişisel sürtüşme ve çatışmalar geçirilir. Siyasi anlayış ve ideolojik sapmalarla mücadele yerine kariyerler mevkiler hedef alınır. Farklı düşünceleri siyasal-ideolojik planda mahkum etme yerine, düşünce sahiplerinin kişisel hata ve zaafları kollanıp skandal tacirliğiyle altetme çabası belirginleşir. Bu durum öylesine bir komedi halini alır ki, skandal tacirleri çoğu kez kendi skandallarını birbirine gebeleyerek, hatasız kullar cakasıyla dolaşırlar. Birbirlerinin açıklarını da gerektiğinde kullanmak üzere hazinelerinde saklamayı ihmal etmezler. Böylelerinde siyasi derinlik değil, defineci derinliği vardır. Bürokrat tiplemesindeki şiş göbek tasviri, komünistlerin gözünde fiziki bir hali değil, ideolojik bir hali ifade eder. Bu anlamda zayıf da olsalar biz onları şişkin göbekleriyle görürüz. İlkesiz birlikteliklerden birbirlerini gebe kılmışlardır. Bu hallerine dokunursanız düşük yapma tehlikeleri vardır, derin sancılar çekerler.

Mao Zedung yoldaşın "Burjuvazi KP'nin bizzat içindedir". Lenin yoldaşın "proletarya devleti burjvazisiz burjuva devlettir" sözlerindeki anlamı doğru kavramak gerekir. Bir akımın ideolojik, siyasi, örgütsel olarak maddi zeminleri görülmeden akımı kişilerle özdeşleştirmek bir KP'yi bu akımların yıkıcı etkilerine karşı silahsızlandırmaktır. Anlayışı mahkum etmek zordur, bilimselliği dayatır. Bürokratizmle mücadeleyi bütünselliği içinde görmeyip, akımın maddi zemenini hiç mi hiç irdelemeyerek, kişilerin bürokrat eğilimleriyle mücadeleyle sınırlanmak, kendini bürokratlaştırmaktır. Bu nedenle bürokratizmle mücadele diğer tüm hastalıklarda olduğu gibi bi-

limsel ve sıkı bir ideolojik mücadele gerektirir. Bürokratizm sorununda, önce bu hastalığın ideolojik siyasi, örgütsel zeminlerini ortaya koymalıyız;

İşbölümünün olduğu her yerde mülkiyet vardır. Mülkiyet burjvazinin en temel varlık zeminidir. Farklı alanlarda ve farklı yetki ve sorumluluklarla iş bölümünü kendi içinde gerçekleştirmek zorunda olan KP'sinde bu işbölümünün doğurduğu mülkiyet nerede aranmalıdır. Bu mevki mülkiyetidir. Yöneten-yönetilen ilişkisini kalıcı, donuk, statik kılma çabasının, bürokratizm olması işte bu mülkiyet olgusundan gelir. Daha açık bir deyişle bürokratizm, bulunduğu mevkiye kendisi için sahiplenmektir. Onu devrimin ve partinin görevlerinin bir ayrıcalığı değil, kendisine bağlı, kendisi için bir ayrıcalık olarak görür. Bürokratizmin bu örgütsel zemin üzerindeki ideolojik şekillenmesi ise ben-merkezcidir. Görevleri, kendisi için ayrıcalık haline getirmek aynı zamanda kendini dokunulmaz kılma çabasını güdümler. Kendisi dışında herşeyi küçümseme, kendisine yönelen her eleştiriyi yıkıcı saldırı olarak görme ve bu noktada her türden eleştiriye tahammülsüzlük karşısında, bu kişilerden özeleştirel yaklaşım beklemek safdillik olmaktadır. Bu ideolojik şekillenme, siyasette de tekelci eğilimi besler. Siyaseti bir bütün olarak partinin işi ve kitlelerle bütünleşmesi gereken bir işlev olmaktan çıkarıp, "ben söylerim olur biter" mantığıyla ele alır. Bu noktada gelişmeye kapalıdır. Gelişmeciliğin önünde engeldir. Onun yerine "çekmece siyaseti"ni benimser. Siyaseti donuklaştırır, fikirleri tabulaştırır. Her canlı eğilim ve fikirlerin karşısına çekmecesinde tozlandırdığı fikirleri çıkarır. Üzerine tozlandırdığı bu fikirleri de çatıştırsa yine iyidir, ancak bunu yapmaz; çekmecesindeki fikirlerin üzerindeki tozları gözlerimize üfler durur. Bu haliyle ortada fikirlerin canlı çatışması değil, toz duman vardır. Bürokratizm çalışma tarzına indirgendiğinde, prosedürcülük görülür. Çalışma tarzında canlı, üretken çabaları teşvik etmek yerine, bunların karşısına tüzük, işleyiş vs. prosedürler geçirilir. Bu kafalar partinin işleyişinde tüzük gibi kurumları devrimci çalışmanın gelişmesinin hizmetinde bir aracı olmaktan çıkarıp, amaç haline getirerek, partinin çalışmasında dinamizmi ortadan kaldırarak hantal bir bürokrasi işletirler. Ancak hemen belirtmek gerekir ki, böyleleri her koşulda bu tür kurumlara riayet gösterirler sanılmasın. Tam tersine kendi işlerine gelmediğinde bu "kağıt müsveddelerini" hiç takmazlar. Ama kendileri dışındakilerin tüm hareket tarzını bu "kağıt müsveddeleri"nin içinden geçirerek ele almakta üstlerine yoktur. Bu konuda öylesine ileri gidebilirler ki, tüzüğe apaçık aykırı bir duruma karşı çıkış anlaşılır ve doğrudur ancak, olumlu olsa da bu tüzükte belirtilmemiş yapamazsın itirazını duyabiliriz. Devrimin ve partinin çıkarına olan/olacak olan ve önceden öngörülemeyecek o kadar çok çalışma biçimi ortaya çıkacaktır ki, bu dinamizmdir. Bürokrasi bu dinamizmi, önce tüzüğe koyalım sonra uygulayalım tavrıyla köreltir. Parti çalışması ve görevler sınıf mücadelesinin dinamizmine değil, prosedürlere endekslenir. Bu militanların canlılığını köreltir, üretme şevklerini kırar, partiyi de sınıf mücadelesinin görevleri karşısında edilgen ve tavrısız bırakır.

Bürokratizmin belli başlı eğilim ve uygulamaları bu şekilde ortaya çıkmaktadır. Partimizin de bu hastalıkla mücadelede bu eğilim ve uygulamaları irdelemesi, onun maddi zeminlerini derinlemesine araştırıp, kendini silahlandırması zorunludur. Çünkü Partimizde bürokratizm vardır. Bürokratizm yok demek, hantallık yok demektir. Canlı bir parti çalışması ve sınıf mücadelesinin sorunlarına aktif müdahale yetersizliği var demektir. Oysa parti gerçekliğimiz bu hastalığın olduğunu göstermektedir. İdeolojik hastalıklarla mücadelede bu hastalıklarla mücadeleden önce, mücadelenin yöntemlerine ilişkin hastalıklarla mücadelenin başat olması ve bir KP'nin yöntem sorununu ağırlıklı olarak halledememesi, bu hastalıkların varlıklarını sürdürmelerini sağlamaktadır. O halde KP ideolojik hastalıklarla mücadelede yöntem sorununu çözmeli bu konuda MLM çizgiyi sistemleştirmelidir. Bu yöntem iki çizgi mücadelesi yöntemidir.

Partimizin de bu hastalıkla mücadelede bu eğilim ve uygulamaları irdelemesi, onun maddi zeminlerini derinlemesine araştırıp, kendini silahlandırması zorunludur. Çünkü Partimizde bürokratizm vardır. Bürokratizm yok demek, hantallık yok demektir. Canlı bir parti çalışması ve sınıf mücadelesinin sorunlarına aktif müdahale yetersizliği var demektir. Oysa parti gerçekliğimiz bu hastalığın olduğunu göstermektedir.

BURJUVA FEMİNİST HAREKETLER ÜZERİNE KISA DEĞİNİM:

Günümüzde kadın hareketleri iki farklı biçimde kendisini göstermektedir. Bunlardan birincisi, emekçi kadın hareketi, ikincisi ise, burjuva kadın hareketleridir.

Günümüzdeki emekçi kadın hareketleri özü itibarı ile esas hedefi, siyasal iktidar hedefi olmasada, ekonomik koşulların iyileştirilmesi için, bir takım acil taleplerin istemi olduğundan, biçimsel olarak devrimci, demokrat bir muhteva içermektedir. Bu hareketlerin nihai hedefi olmamakla beraber, objektif olarak bu yönlü mücadelesi, devrimin ilerlemesinde ve gelişmesinde besleyici rol oynayan ve onu destekleyen, egemen devletin içinde bulunduğu bunalımın dahada derinleşmesini sağlayan ilerici hareketlerdir. Bu türden hareketler, Marksist-Leninistler tarafından desteklendiği gibi, onlara esas hedefin ne olduğu ve neye yönelmesi gerektiğini kavratmayıda gerekli görürler.

Feminist ve gerici kadın hareketleri ise, esas olarak kendi içinde de iki biçimde görülmektedir.

Birincisi, bizzat burjuvazinin örgütlediği "kadın hakları ve koruması" adı altındaki derneklerdir. Bunlar esas olarak, gelişen devrimci kadın muhalefetine karşı alternatif olarak oluşturulmaya çalışılan kuruluşlardır.

Esas amacı, ezilen kadınların mücadelesi önünde bir engel olup, onların dikkatini farklı "cazip" şeylere çekerek, sınıf mücadelesinin dışında bırakmayı hedeflemektir. Ve böylesi bir ortamda, hem kadının bilinçsizliğinden ve mücadelesinin zayıflığından yararlanıp, iş gücünü istediği gibi sömürerek, hem de, kadın ve erkeği birbirine düşman ederek, aile geçimsizliklerini kalıcı kılarak, onların el ele verip, yaşamın her alanında, esas düşmana karşı mücadele etmelerinin önünde engel olacaktır. Ve bu gün girişilen onca yoğun faaliyetin başka bir amacı yoktur. Ülkenin dört bir yanını fuhuş yuvalarına çevirmeleri, porno kasetlerini yaygınlaştırmaları, magazin türünden, hiçbir bilimselliği olmayan, gazete, dergi ve kitapların yayınlanmasına ağırlık vermeleri, bütün bunlar, burjuvazinin sermayesini genişletirken, bir yandan da kendilerince cazip gelen şeyleri piyasaya sürerek, orayı ilgi odağı haline getirip, sorunu esas nedeninden saptırıp, farklı yerlere çekmektedir. Günümüzde yaşanan aşk cinayetleri, kadın tüccarlığı ve toplumun her alanındaki bunalımlar, burjuvazinin çürümüşlüğünü ortaya koyan temel belirtilerdir. komünistlerin görevi ise, mevcut düzenin bunalımda olduğu bu durumu ve çirkefliğini ortaya çıkarıp, teşhir etmektir ve bu yönlü mücadelesini vermekle yükümlüdür.

Bu sınıfın temsilcisi kadınlar, daha çok zengin kesimden (hakim sınıf tabakasından) oluşurlar. Hakim sınıfın kendilerine sunduğu "bir takım nimetlerden" yararlanarak kurdukları derneklerde genelde, masa başında "poker oynayarak, gününü gün eden nikah kıydırma, evlendirme, hayvan ve çiçek bakımı, çevre sağlığı ile ilgili çeşitli kampanyalar, huzur evlerinde yaşlılara eğlenceler düzenleyerek, kimsesizlerin dertlerine deva aramak" adı altında varlığını sürdürmektedirler.

Oysa bunların kadın hakları ile yakından veya uzaktan herhangi bir ilgisi kalmamıştır. Bu türden dernekler kendi sınıfına mensup kadınlar üzerinde etkisi olsada, emekçi kadınlar üzerinde etkinliğini sağlayamamış ve bu gerici faaliyetleri ile daha da teşhir olmaktan kendilerini kurtaramamışlardır.

Diğer bir örgütleme biçimi ise, feminist örgütleme biçimidir. Bu diğer biçime göre, daha geniş tabanlı, düşünce ve amaçlarını sinside olsa kadın kitlesine sızdırabilmekte, nerde bir yarık varsa orayı doldurmaya çalışmaktadırlar. Mevcut düzen sınırları içinde, kadın ile erkeği hukuk karşısında eşit olmasını veya kadınların, erkek egemenliğini kırarak, kendi egemenliğini kurma amacı güden, bazı revizyonist taleplerle, kadının gerçek mücadelesi olan siyasal sınıf mücade-

"Bağımlı ezilen cins olarak kadınlar, bir ülkenin hukukunda buna uygun konumlarını alırlar" der ENGELSH. Evet burjuvazi biçimsel olarak bir takım haklar verirken, özde, erkeğin kadın karşısındaki üstünlüğünü kabul görür. Ve yine kadınlar, mesleki, sosyal, siyasal faaliyetleri ile ilgili

lesini revize ederek, sonuçta karşı-devrime hizmet eden bir harekettir.

"Bağımlı ezilen cins olarak kadınlar, bir ülkenin hukukunda buna uygun konumlarını alırlar" der ENGELS. Evet burjuvazi biçimsel olarak bir takım haklar verirken, özde, erkeğin kadın karşısındaki üstünlüğünü kabul görür. Ve yine kadınlar, mesleki, sosyal, siyasal faaliyetleri ile ilgili olarak, tümüyle erkeğe bağımlı kalırlar. Bu hareket kendi içinde iki farklı şeyi barındırır. Reformist yönündeki çıkışı ilerici iken, yani kadın ile erkek arasındaki eşitsizliğin giderilmesi yönündeki istemleri onun ilerici olmasını sağlarken, diğer yandan, kadının kurtuluşunu, yanlızca erkek egemenliğinin yıkılmasında görüp, sorunu ekonomik ve siyasal özünden koparıp, kadını gerçek mücadelesinden saptırdığından ve devrime katılımını engellediğinden dolayı gericidir. esas olarak bu hareketin niteliğinde belirleyici olan yönde burasıdır. Yani onun gerici ve karşı - devrime hizmet etmesidir.

Feminizm sözcüğü, ilk defa 1872'de kullanılmaya başlanmıştır. Ve giderek kapitalist ülkelerde de yaygınlık kazanmıştır. Bizim gibi ülkelerde de burjuvazinin, emekçi kadın kitlesi içine sızdırmaya çalıştığı reformist ve karşı-devrimci bir anlayıştır.

Feminizmin belli bir programı yoktur. Bundan dolayı, önüne koyabileceği temel çözümleyici hedefleri de yoktur. Esas olarak kadın egemenliğini kurma hedefi ile sınırlıdır. Bu amaçta, toplumun belirleyici ve temel sorunlardan soyut kaldığından dolayı, kadın kurtuluşuna, umut kapısı olmadığı gibi, sömürünün, daha da sinsice ve üstü örtülmüş bir şekilde devam ettirilmesine hizmet etmektedir.

Hareketin esas çalışması, orta ve küçük burjuva kesimi hedeflediğinden dolayı, bu sınıfa mensup emekçi kadınları rahatlıkla kandırıp, kendi etkinliklerini sağlayabilmektedirler. Özellikle küçük burjuva devrimci çevrelerin 12 eylül AFC'dan sonraki dönemde, kendi örgütlülüklerin dağılmasından, doğan boşluktan faydalanarak, kadın kitlesinin içinde bulunduğu durumdan dolayı, bu anlayışlarını savunmaya çalıştılar. AFC'nin etkileri, küçük burjuva devrimci örgütler üzerinde, kendisini bu şekilde yansıtırken, bu çevrelerinde, heleki bu dönemlerde, kitlesel cesaret ve devrimci mücadele ruhu aşılama yerine, aksine onların mücadelesini pasifleştirme ve köreltme yöntemini tercih edip, ve esas mücadelesinin yönünü saptırmaya çalışmışlardır. Bunlar kitleler üzerindeki olumsuzluğunda, kendisini bu şekilde yansıtmıştır. Fakat bu çevrelerin, bu kesim içindeki örgütlemeside sınırlı kalmıştır. Sorunu sınıf gerçeğinden koparıp, salt kadın-erkek arasındaki eşitliğe indirgemek, revizyonist burjuva bakış açısını gerektirir ve emekçi kadınların gerçek mücadelesi olan sosyal kurtuluş mücadelesini erteleyip, burjuvaziden yana kucak açıp, onun ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey değildir.

Marksist-Leninist-Maoistler sorunu ele alırken, onu bütün tarihi koşulları ile birlikte, yani ekonomik, siyasal, ideolojik, sosyal, kültürel bağları içinde bir bütün olarak ele almak zorundadırlar. Aksi durumda metafiziğe düşmekten ve burjuva ideolojisine hizmet etmekten kendilerini kurtaramazlar.

Feminist hanımlarımız, şunu iddia etmektedirler. Sorunun ekonomik ve sınıfsal boyutu yoktur. Sorun erkeğin kadın üzerindeki egemenliğinin kırılmasıdır. Bu iki ayrı cinsiyetten insanlar arasındaki eşitlik durumu dengelendiğinde, işte o zaman kadın sorunu bir bütün olarak çözülmüş olacaktır. Kadınlarda, erkekler gibi hayatın her alanında bir çok şeyde söz sahibi olabilmeli ve onun gururunu duyabilmelidir. Bu anlayış tamda burjuva ideolojisine denk düşen ve onu destekleyen bir anlayıştır. Burjuvazi de gelişen devrimci kitle hareketlerini bastırmak için; onlara küçük reformlarla "yenilik" adı altında, azda olsa bir takım ekonomik ve sosyal kırıntılar vererek susturmaya çalışır. Bunu yapmak zorundadır. Yapamadığı zaman, kendi sonunun daha erken geleceğini kendiside bilir. Feminizmide buna benzer şekilde ele almak zorundayız. Sorunu sınıfsal özden koparıp, erkek kadın sınıfdaşlığını , ve sınıfsal yaklaşımı dıştalaması, emekçi kadın kitlesini böldüğü gibi, burjuvazinin koltuğunu daha da sağlamlaştırarak, kendi eliyle ona hizmet etmekten başka bir şey yapmayacaktır.

Erkek düşmanlığı ile şekillenen bu hareket, kadının erkekle olan bütün ilişkilerini keserek, kadının, erkeksizde yaşayabileceğini kanıtlamak için, kadınla-erkeğin evliliğini red ederek, kendi aralarında "LEZBİYEN" ilişkilere girebiliyorlar. Buda çürüyen burjuvanın utanmazlığına, çok iyi uymuş bir ahlak görüşüdür.

Feminizmin, kurulu ekonomik düzeni, yıkma diye bir sorunu yoktur. Bütün baskının kaynağı erkektir. Devletide elinde bulunduranlar erkeklerdir. Mevcut erkek egemenliği yıkılmadıkça, kadınlar üzerindeki baskıda ortadan kalkamayacaktır, mantığıyla hareket etmektedir.

Feminizmin kendisine has bir tarihi ve bilimi yoktur. Bilimi olmadığı gibi, ona uygun bir yöntemide yoktur. Kadınlar üzerindeki, sömürü ve baskının kaynağı, kapitalizmin artıdeğer sömürüsünden kaynaklandığı sorusu ortaya atıldığında, ya ML öğretileri revize ederek, kaba marksizm kılığına bürünürler, ya da burjuva bakış açısı ile işi, kaderciliğe bağlayarak onun ideolojisi altında yer almak zorunda kalırlar. Objektif gerçekliği bir türlü göremediklerinden, kadın sorunun ger-

Açıklama:

TİKKO'nun bir gerilla birliğine ait kış kampında, gerillalar tarafından, periyodik olarak beş günde bir çıkarılan ***"GERİLLANIN SESİ"*** *duvar gazetesinin* ***"Duman Bizi Tutmaya"*** *mizah köşesinde çıkan bir yazıyı buraya aynen aktarıyoruz. Gerilla yoldaşlarımıza bu olumlu çalışmalarından dolayı başarılar dileriz.*

İKK

SAYIN OKURLAR:

Bugün bir çok gazete ve dergi vs. yayın çıkarken yeni bir yayına ne gerek var diye düşünülebilinir. Ancak biz objektif habercilikte ve olayları yorumlayış değerlendirmede ve kitlelere yol göstermede belli bir boşluğun olduğunu düşünüp, bu yayını zorunlu gördük.

Diğer yayınlara yüklediğimiz misyonun gücünü görüp, hemen saldırıya geçtiler. BBC ve CNN gibi uluslararası haber ajanslarıda geniş çaplı bir anti propaganda hareketine giriştiler. Yani genel anlamda burjuva basını "pervasızca" cepheden saldırıya geçti. Diğer yandan devrimci örgütler ve yayınlardan da yoğun bir eleştiri cephesi oluşturulmuş durumdadır. Ancak, gazetemiz hangi yönden gelirse gelsin, gelen saldırıları göğüsleyebilecek cesaret ve güçtedir. Bu örgütlerin ve yayınların bazılarının basın açıklamaları şöyle:

BİLD: Türkiye çok güzel. Şişkebap, lokum harika, ancak biz bu gazetenin ismini hiç duymadık. Yoksa sizde mi dinazorlardan mısınız?

TİMES: Yoksa buda mı terörist gazetelerden...

SERXEBUN: Hewalım, bu yayın Kürt halkının özgürlük mücadelesine esas yöneliminden saptırma amacıyla çığmıştır. (Burası Kurdistandır!... Wıra Kurdistane)

KANİ YILMAZ (ERNK): (Eniya Rızgariye Netawa Kurdistan) Avrupa basın sözcüsü) Hewalım bu yayında diğerleri gibi (Tırk Soli) Kemalizmin farklı bir versiyonudur. Kurd milleti uyanığ olmalıdır. (Burasi Kurdistan'dır): (Wıra Kurdistane)

DEVRİMİN SESİ: Bu Gündi (Köylü) yayını olarak kendini ifade edebilir. (Hem suçlular, hem de Maoistler)

ORAK ÇEKİÇ: Af buyurun... anlayamadım....M....? Kim....? Ne zaman...?

DEV-SOL: Darbe .... Bedri.... Bedri .... Darbe....?

DEVRİMCİ PARTİZAN: Modası geçmiş bee. Yenisi yok mu?

İKK: Çok iddialı çıktı. (Sahi çıktı mı?) Ki bu arkadaşların niyetlerini açık-seçik biliyoruz. Bize karşı çıktı diyoruz. Çünkü bizim kitlemize sesleniyor. Personelimizi, yazarlarımızı ele geçirmeye çalışıyor. Bizim koğuştan odun çalıyorlar, çoraplarını rastgele sağa-sola atıyorlar. Kısaca biz buna sessiz kalmayacağız. (Ey halk, ayağa kalk!) Tüm devrimci kamuoyunu duyarlılığa çağırıyoruz. (Allah için iyi çalışıyorlar.)

Diğer yandan gazetemizin adı ne olmalıdır, tartışması da epeyce biz gazete çalışanlarını meşgul etti.

Gazetemizin ismi hakkında yurt içinde ve yurt dışında çok çeşitli görüşler iletildi. Bu görüşlerin bazıları şunlardır.

ERHAN: Uyandım seni gördüm.

ALEV: Balşer'in yolları taşlı.

ÇORUMLU: Yeni savaşçılar köşesi.

RESUL: Gazetenin adı yok. Bu halk nasıl kurtulur.

ZOZAN: Harbi Gazete.

ŞİAR: Denge şerwan.

DİREN: Raboçaye Dylo.

SİNEM: Oturan Adam.

ALİ: Kör Cemal konuşuyor.

BORA: Robaçoya misil-yoldaş.

MEVSİM: Çamaşır leğeninden Dünya ya bakış.

REZAN: Pravda.

KAZIM: Gazetenin adını koymadan evvel bazı sorular sormak gerekir.

Niye kardeşim, niye bu gazete? Amaç? Niyet?

.... Diğer yandan bir gazetenin ismini koyarken öyle basitten hareket edilmez. Önce Somali olayı, sonra Rusya'daki son durum...

Üç saatlik görüşme sonunda bu yoldaştan gazetenin adı hakkında görüş alınamadı.

DERYA: Çok ciddi temiz siyahbeyaz bir gazete olmalı. Mesela Cumhuriyet gibi. Duman bizi tutmaya olabilir.

HÜSEYİN: Bu gazete çalışanlarından Nefret ediyorum. Benim masamı karıştırıyorlar. Çılgınlar olabilir.

RAYBER: Sözcükleri fırlatacağım o kıyıya.

ÖZCAN: Yıldız ismi olsun, kızıl yıldız, kutup yıldızı, büyük ayı, küçük ayı gibi (yemek tarifi veriyormusunuz)

EMRE: Çiçek pasajı hikayeleri.

ŞAHİN: Uyumanın dayanılmaz hafifliği.

CELAL: Öncü.

BARBARA: Doğan Paşa, Doğan Paşa.

YETER: Sevk ve idare.

MERAL:Ya şurup ya neşter.

Bunun gibi bir çok farklı görüş vardı. Ancak biz kısılmış gerillanın sesine şurup niyetine **Gerillanın Sesi** adını uygun bulduk. Bu yüzden başta tüm savaşçı yoldaşlar yorum, inceleme, öykü, anı, şiir, resim, karikatür çalışmalarını yayınlanması için yazılarını duman bizi tutmaya adresine göndermeleri yeterlidir.

DUMAN BİZİ TUTMAYA
HABER SERVİSİ.
Gerilla birliği-İKK muhabiri

İMZA TRAFİĞİNİN YARATTIĞI KARGAŞA SÜRÜYOR

Son dönemlerde yoğun bildiriler savaşçılar arasında büyük ilgiyle karşılandı.

TKP (ML) MK, MK-SB, MK-AK, MK-GK, MK-EB, MDK, PMK, DBK, ABK, KBK, MBK, TİKKO-GK, TİKKO-DBK, TİKKO-KBK I NO'LU OPO, II NO'LU OPO, DDM-OPO BDM-OPO, DBK-DDABK, DBK-BDABK. İmzalı bildiriler büyük ilgiyle okunurken, yoldaşlar bildirilerin altına atılan imzaları çözmekte oldukça zorluk çekmektedirler.

Bu sebepten, kendi aralarında bildirilerin altındaki imzaların çözümü için özel araştırma komisyonu oluşturdular. Ancak oluşturulan komisyon üyelerinden üçünün, oxfort Üniversitesi kütüphanesinden faydalanmak için gidip bir daha bu yoldaşlardan haber alınamazken; birisinin Peru'da olduğunu, E. O (Enternasyonal Büro) aracılığıyla öğrenebildik. Ayrıca bu yoldaşımızın yolladığı notta, araştırmasının sonuna geldiğini bildirmiştir.

Gazetemiz muhabirinin görüştüğü bir savaşçı yoldaş (ismini son bildiri kargaşasından sonra unutmuş) Yetkililere seslenerek bu soruna tez elden çözüm bulunması çağrısında bulundu.

Gazetemiz üzerine düşen sorumluluğu yerine getirip, B.A.O.D.K (Bildiri Açma-Çözme Denetleme Komisyonu) oluşturarak, yoldaşlara yardımcı olmasını gerekli gördü ve bir dahaki sayımızda bu imzaları açıklamayı amaçlayan eğitim kasası oluşturulacaktır.

DUMAN BİZİ TUTMAYA
HABER SERVİSİ.

MARKSİZM-LENİNİZM'İN YENİ VE DAHA YÜKSEK BİR AŞAMASI; MAOİZM

Parti güçlerimizin birleşmesiyle birlikte gündeme alınan Olağanüstü Parti Konferansı (OPK) gündem maddeleri içerisinde yer alan ve parti içerisinde tartışılan; Mao Zedung Düşüncesi mi, Maoizm mi? konusu Konferansımızla birlikte sonuçlanmış ve Mao Zedung Düşüncesi yerine Maoizm kabul edilerek Marksizm-Leninizm-Maoizm şiarının kullanılması uygun bulunmuştur.

Bu anlam ve içerikte de, Konferansımız, tam anlamıyla, Marksizm-Leninizm-Maoizmin zaferiyle sonuçlanmıştır.

Bilindiği gibi Partimiz TKP/ML, İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulduğunda Mao Zedung Düşüncesini kabul etmiş ve savunmuştur. Çin'de Mao tarafından, revizyonistlerin parti ve devlet kademelerinde yuvalanmaları ve önemli mevkileri ele geçirmeleri üzerine başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD), dünyada büyük yankılar uyandırmış, sarsıcı ve etkileyici etkilerde bulunmuştur. BPKD karşı devrim güçlerini telaşa ve korkuya kaptırırken, başta proletarya olmak üzere tüm devrim güçlerinde olumlu yönde bilinç sıçramaları yaratmıştır. Bu anlamda BPKD'nin buna önderlik eden Mao'nun Partimiz TKP (ML)'nin gerek kuruluşunda ve gerekse de ideolojisinde ve programatik görüşlerinde önemli bir yeri vardır. Kısacası, Partimizin kuruluşunu gerçekleştiren önderimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş, proletarya bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ideolojik şekillenmesiyle yetişmiş ve TKP (ML)'de, bu şekillenişe uygun bir biçimde kurularak kendisine MLM'i rehber almıştır.

Partimizin bu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortada dururken, İbrahim yoldaşın ölümünden sonraki yaşanan sürecin bir kesitinde, bu gerçeklik yeterince kavranamadığı ve Maoizm (o dönemde Mao Zedung Düşüncesi) o günkü koşullar içerisinde birincisi; gerçek boyutlarıyla bilince çıkarılamadığı ve önemi anlaşılamadığı için, Partimizin görüşleri içerisinden sadece kavram olarak çıkarıldı. Kavram olarak diyoruz, çünkü, Maoizm'in Partimizin bir bütün programatik görüşleri içerisindeki etkileri, izleri ve ML'in o günkü aşama itibariyle yeni ve daha yüksek biçimi olan Maoizmin parti görüşleri içerisindeki şekillenişi ve yol göstericiliği görülemedi, olduğu gibi kaldı. Neden? Çünkü Maoizm, ML'den ayrı bir şey değildi, onu daha da geliştirmiş, ona yeni nitel katkılarda bulunarak yeni bir aşamaya sıçratmıştı da ondan. Eğer ayrıştırılmaya kalkılmış olsaydı geriye MLM adına birşey kalmayacak, ve böylece Partimizin diğer oportünist ve revizyonistlerden bir farkı olmayacaktı.

İkinci olarak; Partimizin kuruluşundan itibaren kullanılmaya başlanan MZD şiarı, Şubat 1978 tarihinde yapılan I. Konferans'ta parti görüşlerimizden çıkarılırken getirilen gerekçe şudur; "Lin Biao'nun 'Yaşasın Halk Savaşının Zaferi' adlı broşürdeki anlayışa göre, içinde bulunduğumuz çağ emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağ idi ve Mao Zedung Düşüncesi" içinde yaşadığımız ve "yeni çağın" Marksizm-Leninizmi idi. Bu tespitler sinsi bir şekilde Leninizmin artık eskidiği görüşünü yaymakta idi. Bu teoride savunulan görüşler, aynen Kruşçof tipi modern revizyonistlerin yaptığı gibi Mao Zedung'un görüşlerini Marksizm-Leninizmden koparmakta, ayrı şeylermiş gibi göstermekte idi" (Komünist. sayı: 1. Mart 1978)

Görüleceği gibi o dönemde MZD'nin parti görüşleri içerisinden çıkarılması Maoizmin (o gün için MZD) yanlış kavranmasından, ML ile Maoizmin ayrı şeylermiş gibi ele alınmasından ve karşı karşıya konmasından ve Maoizmin savunulması için mutlaka çağın değişmiş olması veya eskiyerek yeni bir çağa geçirmesi gerektiği gibi bir anlayışa sahip olunmasından ileri gelmiştir.

Üçüncü olarak; Mao'nun ölümüyle birlikte, özellikle Enver Hoca'nın başını çektiği AEP kaynaklı "eleştirilerin" dünyanın tüm ülkelerinde bulunan oportünist ve revizyonistler tarafından getirilmesi ve adeta Mao'ya karşı bir saldırı kampanyası başlatılması üzerine, bunların da Partimizi etkilemesi.

Partimiz, İbrahim yoldaşın ölümünden sonra MZD konusunda bu üç noktada, özellikle de ilk iki noktada doğru bir anlayış ve kavrayışa sahip olup yanlış anlayışlar savunmasaydı, inanıyoruz, Maoizmi o günden beri Partimiz savunuyor olacaktı. Savunulamadığı için Maoizm konsunda Partimiz zikzakklı bir yol izlemiştir.

I. Konferansımızın bu yanlış anlayışı ve kararsız tavrı II. Konferans tarafından da onaylanarak sürdürülmüş bu, partimizin 1987 Ekim'inde ikiye bölünmesiyle birlikte "TKP (ML) Konferans" kesimi tarafından yapılan 3. Konferans'a kadar sürerken, "TKP (ML) DABK" kesimi tarafından ... kadar sürmüştür. Parti güçlerimizin Nisan 1992 tarihinde birleşmesiyle birlikte bu sorunun bitmişliği sür-

dürülmüş, ancak, bu defa, MZD mi, Maoizm mi tartışması başlatılmış, bu sorun da OPK'da tamamen çözümlenmiş ve kesin sonuca bağlanmıştır: MZD ile Maoizm arasında özde bir fark yoktur. Ancak MZD formülasyonu ML formülasyonu yanında hem eğreti durduğu ve hem de Mao'nun ML'e yaptığı nitel katkıları yeterince ve net ifade etmediği için **MAOİZM** formülasyonu kullanılacaktır.

MAOİZM, MARKSİZM-LENİNİZM'DEN AYRI MIDIR?

Marksizm-Leninizm konusunda burada bir şey söylemiyoruz. Çükü o konuda çok önceleri Marksit-Leninist ustalar tarafından söylenecek olanlar söylenmiş ve dünyü Komünist partileri tarafından bu söylenenler kabul edilmiştir. ML'ler açısından bugün söylenecek yeni bir şey yoktur. 1970'lerin başından itibaren dünya Komünist Parti ve Örgütleri arasında ve içinde tartışma konusu MZD ve MAOİZM olmuştur. Bugün de bu tartışma devam ediyor. Yani Maoizm konusunda söylenecek daha çok şey var. Parti olarak inancımız o ki, Maoizm konusu ilerde kesin bir ayrım noktası olacaktır.

Partimiz TKP (ML), kuruluşunda Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesini (Maoizmi) kedisine yol gösteren yanılmaz ideolojik kılavuz olarak almış, Paris Komünü'nün, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin, Çin Devriminin ve Büyük Proleter Kültür Devriminin tecrübelerinden yararlanmıştır. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'yu beş büyük usta olarak görüyoruz ve savunuyoruz. Her biri kendi çapında proletaryanın bilimsel dünya görüşünün bugüne gelmesinde katkılarda bulunmuş olmasına rağmen, bunu ilk defa bilimsel temellerine oturtan ve geliştiren Marks ve Engels olmuştur. Buna Marksizm adı verildi. Biz buna Marksizmin birinci aşaması diyoruz. Engels'i Marksizmden ayrı ele almıyoruz. Marksizm, Lenin'le birlikte gelişti, ilerledi. Marksist teori pratiğe uygulanarak bilimsel doğruluğu kanıtlandı. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, bu, Leninizm adını aldı. Leninizme emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi de denmektedir. Böylece Marksizm ikinci aşamaya ulaşarak Marksizm-Leninizm adını aldı. Enternasyonal proletaryanın bilimsel dünya görüşü olan Marksizm-Leninizm de Mao ile birlikte gelişmiş, ilerlemiş, Mao'nun Marksizmin üç bileşen ögesini oluşturan, ekonomi politik, felsefe ve bilimsel sosyalizm'e yaptığı nitel katkılarla birlikte, yeni ve daha yüksek bir noktayı ifade eden* Marksizm-Leninizm-Maoizm aşamasına ulaşmıştır. Biz buna Marksizmin Maoizm'le ulaştığı üçüncü aşama diyoruz.

Birinci aşamaya Marks (bununla birlikte Engels), ikinci aşamaya Lenin (bununla birlikte Stalin) ve üçüncü aşamaya ise Mao damgasını vurmuştur. Marksizmin Mao ile birlikte ulaştığı bu üçüncü aşaması, İbrahim yoldaşın ölümünden sonraki süreçte, Parti önderliğimiz ve kadrolarımız tarafından bütün boyutlarıyla irdelenerek ve araştırılarak ortaya konup kavranamadığı için, MZD parti görüşleri içerisinden çıkarılmasına yol açan nedenlerden birisini oluşturdu. MZD'nin parti görüşleri içinde yer alması ve şiar olarak kullanılması, basite alındı. ÇKP ve birçok KP savunduğu için İbrahim yoldaş da, ÇKP'nin otoritesinden dolayı savunmuş ve kabul etmiştir dendi. İşte, bu basite alıştan dolayı, MZD'nin savunulmaya devam edilmesi üzerinde fazla durulmadı. Diğer yandan, Mao'nun ML'e, yaptığı nitel katkıları Maoizmle proletaryanın bilimsel dünya görüşünün o günkü koşullarda ulaştığı yeni ve yüksek aşamasını bugünkü kadar daha iyi anlamak ve kavramak belki de mümkün değildi. Çünkü bugün artık Mao'nun ortaya koyduğu evrensel değerdeki görüşlerin doğruluğu ispatlanmış, o görüşler doğrultusunda örgütlenen ve mücadele yürüten partiler bir bir ayağa dikilmeye başlamış, MLM'in şanlı kızıl bayrağını emperyalist burjuvazinin ve yerli uşaklarının çiğnemesine müsaade etmemiştir.

Belli bir süreden beri esas olarak Partimizin kuruluşundan gelen sağlam ideolojik zeminden dolayı, geçmişten beri Partimizin kazandığı tecrübe, hatalarından ders çıkarma, siyasi ve teorik seviyenin yükselmesi, kavrayış düzeyinin artması, parti görüşlerinin daha iyi kavranarak pratiğe uygulamada kararlı adımların atılması vb. nedenlerle birlikte, MZD tekrar kabul edilerek savunulmaya başlanmış ve bugün, Maoizm olarak kabul edilmesi ve savunulması düzeyine çıkılarak Parti tarihimize yeni bir sayfa açılarak, Partimiz, kuruluşundaki ideolojik zemine ve görüşlerimizle bütünleşen, Marksizm-Leninizm-Maoizm şiarına kavuşmuştur. Bu şiarla birlikte Partimizin görüşlerinde herhangi bir değişikliğe gitmeye veya yeni görüşler eklemeye gerek görmüyoruz. Çünkü o şiarın gerçek içeriği Parti görüşlerimizin her satırında yansımakta ve ülkemizin somut gerçekliği ile birleşerek özgüldeki somut değerini kazanmaktadır.

Devam edecek.

PÜLÜMÜR ŞEHİTLERİ VE BARBARA KİSTLER'İN ANISINA

Bir kez daha şehitler düştü. Bir kez daha şehitler kervanına, bir kaçları katıldı. Bu kervana tarih ilerledikçe, daha da katılım artacak ve uzadıkça uzayacaktır.

Neden mi?

Bunu bilmeyecek ne var yoldaşlar, baksanıza tarihin çarkı hep ileriye, ileriye komutunu veriyor. İleri komutuyla öncü, kendiliğinden komutu yoğurup, mayalıyor, yorumlayıp, bilinçlendiriyor, dönüştürüp-değiştiriyor. Çarkın başına geçen öncü, bir yandan ileri komutuyla beraber yürürken, diğer yandan ise, onu kontrol altına alıyor ve onun üzerinde kontrol sağlamaya çalışıyor/çalışacaktır.

İşte tarih, 21 Ocak '93'ü gösterdiğinde, çarkın ileri komutunu önlemeye çalışanlar, bir kez daha gereken dersi aldılar. Dersim-Pülümür'de Ocağın o soğuğunda ajan-ihbarcılar yine boş durmamıştı. Yazın Ordumuzun gerilla savaşından rahatsız olan fakat bir türlü, bunca çabalarına rağmen darbe vuramadıkları gerillalarımıza, kışın üstlenebileneceği ihtimaliyle köyleri ve köylüleri yoğun baskı ve işkence altında tutuyor bütün yol ve yöntemlere başvurmaktan geri durmuyordu. Bir ihbarı değerlendiren faşist Türk ordusu, bütün gücünü bölgeye yığılmış denetlemeye ve gözetlemeye çıkmıştı.

Düşmanı farkeden ve gözetlemeye alan gerilla birliğimiz boş durmamıştı. Elliye yakın bir güce sahip olan gerilla birliğimiz, Komutanlığı atak, seri ve cesurca durumu değerlendirmiş, duruma uygun kararlar alarak 21 Ocak saat sabaha karşı 3-4 arası gerekli noktalarda konumlandı. Şafakla beraber düşmanı denetlemeye ve gözetlemeye aldı. Mermi yatakta huzursuz, hedefi arıyordu ve nihayet beklenen an gelmiş, düşman sabahın erken saatlerinde gözetlemeye çıkmış, üstlenme alanını kuşatmaya ve çemberi daraltmaya çalışıyordu. Harekette esneklik, şartlara uyumluluk, emir-komutada, sevk-idarede yekpare, tek vucutmuşcasına, siperdeki silahın kabzasına sıkı sıkıya sarılan gerillalarımız, gez ve arpacığı sıfırlamış, komutu bekliyordu. Düşmanda bölgeye sevkiyatını artırmış, helikopterler korkunç gürültü çıkararak inip kalkıyordu. Gerillaları görmesine rağmen cesaret edip yanaşamıyor, telsiz anonslarında "... karşı-karşıya bekliyoruz..." "... yanaşamıyoruz..." "... daha fazla yardım gönderin..." feryatları duyuluyordu.

Ve gerilla avını görmeye dursun
Silahlanıp-kuşanıp, siperde yattığında
Munzura seslenince silahlar
Çeker düşman yutar
Ve soğuk bir zemheri ayında
Ve bir sevda yeli misali
Tutuştuğunda kavgaya
İşte dostlarım
Gör o zaman nasıl doğal
Namlunun ucunda yarınlar.

Ve işte kavga saâti geldi. Düşman helikopterleri konumlandığımız müstahkem mevkilere yanaştığında, siperde huzursuz namluları görünce neye uğradığını şaşırmış, çok ani hareketle gerisin geriye dönmüştü. Düşman telsizinden "... üç büyük gruplar..." ... bütün hakim noktaları tutmuşlar..." "... yanaştırmıyorlar..." "... ben yanaşamam, erkek olan gitsin yanaşsın...." deyip içinde bulundukları çaresizliği anlatıyorlardı. Mevzilerini Munzurun beline dayayan gerilla birliğimiz, hakim noktalardaki kontrolünü daha da arttırdı. Düşmanın yapacağı başka bir şey kalmamıştı, yaptığı tek şey, havan toplarıyla mevzileri havanlamak olmuştur.

Saatler 15, 15-30'u vurduğunda "toplan" komutu verildi ve düşmanın karşısında daha rahat hareket eden gerilla birliğimiz düşmanı çılgına çevirirmişti ve gerçekten de "... düşmana açıktan bir meydan okumaydı..." Bütün birlik ve birimler, Munzurun kamburundan indiklerinde gerilla birliğinin komutanlığı yeniden durumu değerlendirip, hareket tarzını ve yönünü belirledikten sonra, kısa bir yemek molasından sonra saat 17'de harekete geçti.

Hele şu zemherinin yaptığına bak
Soğuk ve kar
Pusular ve geceler
Dondurucu ve fırtına
Ve koşarken Munzura doğru
Daha umut ve cesaret dolu
Susturur mu, yürekleri
Dondurur mu, vücuttaki kanı
İşte o an gelip çattığında

Ve gerilla birliği Munzurun eteklerindeki sıradağları takip etmeye başladı. Düşman kayıp verdirememişti. Bunun coşkusuyla muştulanan cesaret, dondurucu bir soğuk ve fırtınaya karşı direniyordu. Devrim kervanı yürüyordu ve "ilk" şehitler kervanına, yürüyemeyecek durumda olan ve uygun bir yere bırakılan düşmanın sağ yakalayıp, işkence edilip, kurşunlanarak öldürülen, düşman karşısında yenilmeyen, TİKKO gerillası, ZEKİ PEKER'di. Gerilla savaşına 2-3 ay önce katılan, gerilla birliğinin HAMZA'sı, militan-atak, alçak gönüllüydü. İstanbul'da şehir çalışmasını yoldaşlarına danışarak bırakıp, mücadelenin en sıcak alanlarına gelmişti.

Gerilla birliği yoluna devam ediyordu. Korkunç bir cesaret, güçlü bir irade ve yenilmez bir inançla akıl ve cesareti birleştirip, düşmanın ve doğanın bütün zorluklarına kafa tutarcasına ilerliyordu. Gecenin zifiri karanlığında bir mesale gibi ortalığı parlatıyordu. Gerilla birliğimizin ALİ EKBER"i yürüyemeyecek durumdaydı. Yoldaşları bir noktaya kadar getirdiler. Fakat doğanın kahredici soğuğu biyolojik ve fizyolojik olarak kanın ve hücrelerin hareketi üzerinde etkili oluyordu. 3-4 ay önce Ordumuza katılan, gerilla mücadelesine TİKKO savaşçısı olarak başladı. Yoksul bir ailenin çocuğu olan, genç, dinamik ve atılgan ERKAN FENER yoldaşımızın Munzurun eteğinde, şehitler kervanına emanet ettik.

Gerilla birliği zor ve çetin kış şartlarında ilerliyordu. Hepsi ama hepsi de bu duruma yabancı değil, savaşın içinde bütün zorlukların bilincindeydi. Munzurlar kolay geçit vermez. Hele düşmana hiç fırsat tanımaz. Gerilla birliği bütün bu zor ve dezavantajlı şartlarda 10-12 saat aralıksız yürümüş, sabah şafakla beraber sırtını Munzurlara dayadı ve konaklama molası verdiğinde, güneşin ilk ışınlarıda Munzura vurmuştu. Dinlenip ihtiyaçlrını gideren gerilla birliği "kalk" komutuyla yeniden yola koyuldu. Munzurlar duygusallığından

dolayı "gelmeyin" diyordu. Ama düşmana inat Munzurlar aşılacaktı. Ağır şartlarda ilerleyen gerillalar Munzurun sırtındaki kamburunda durdular, arkadan gelen bir haber "... gerilla birliğimizin doktoru rahatsızlandı, yürüyemeyecek durumda". Bunun üzerine yardıma koşan yoldaşlar DOKTOR HÜSEYİN'imizin, bedenine işleyen soğuğun, kanı hareket etmesini engelliyordu. İşte yaşam ile ölüm arasındaki bu ince durum, soğuk ile ona direnme ve dayanma noktasıydı. O hep "Yaşasın Partimiz, Yaşasın Ordumuz, Yaşasın Halk Savaşı, Önderimiz ibrahim, İBRAHİM KAYPAKKAYA" diye haykırıyordu ve son nefesine kadar bunları haykırdı. 3 yıl önce öğrenciliği bırakıp (Tıp fakültesi) savaşa katılmıştı. Parti üyesiydi, çalışkan ve inatçıydı, azimli ve kararlıydı ALİ DEMİRDAĞ'ımız. Ve yoldaşı Munzurların kollarına emanet bıraktık.

Bu ne yürek
Bu ne sevda
Bu ne eğilmez baş
Yenilmez inanç
Ve nerden geliyordu bu azim ve kararlılık
Ve o gün gelip kervana katıldığında
O hep yine bunu tekrarladığında
Ve örnek
Ve bize yakışan
İşlerdi nakış nakış
Bu savaş naralarını
Ve bu zor anlarda bile
BAHTİYAR'ımız

Gerilla birliğimiz daha bir inanç, özveri, fedakarlık ve kararlılıkla, yoldaşlardan aldığı bayrağıyla yoluna devam etti. Sabah köye varmıştı. Köylüler afallamış, Munzurları nasıl aştığımıza şaşırmış, hayret içinde seviniyorlardı. Yeniden durumu değerlendiren Gerilla Birliği Komutanlığı, yeni düzenleme, ayarlama yönünü ve hareket tarzını çizip belirlemişti. Soğuktan ciddi oranda etkilenen yoldaşlara müdahale edildi ve tedavilerine, mevcut sınırlı ve kısıtlı imkanlarla başlanmıştı. Bunlardan biri de, 3-4 ay önce savaşa katılan genç ve ihtilalci, dinamik ve cesur, orta halli bir Kürt ailesinin çocuğu olan gerilla birliğimizin ORHAN'ı idi. TİKKO savaşçısı olarak mücadeleye atılan ALİ EKBER BATASUR yoldaşımız bütün müdahalelere rağmen kurtulamamıştı ve şehitler kervanında yerini aldı.

Partimizin üyesi ve Ordumuzun komuta ve komutanlıklarında görev yapmış, yiğit savaşçı, gerilla birliğimizin BAHTİYAR'ını kaybediyordu. O doğanın bütün zorluklarına rağmen yol boyunca, ayakkabısı olmamasına rağmen, Partiye, devrime, yoldaşlarına olan inanç ve sorumluluğuyla, kolektif ruh yadımlaşmanın güzel örneklerini sundu. Kendisinin durumuda kötü olmasına rağmen, bir komüniste yakışır tarzda hareket etti ve yoldaşlarına örnek oldu. Yoldaşlarına moral veriyor, marş söylüyor, slogan atıyordu. Katıldığı bütün çatışmalarda da örnek tavır sergiledi. O kendisine yüklenen görev ve sorumluluğu bilinciyle hareket etti. Kitle ilişkileri ve örgütleyiciydi. O bir komünistte aranan özelliklere sahipti. O bir komünistti. 3 yıl önce üniversiteyi bırakıp ordu saflarına katılmış bir süre sonra PAÜ başvurusunda bulunmuş, süreci doluncada Partiye üye olmuştu. Gösterdiği yüksek gelişim süreci onu kısa sürede öne fırlatmıştı. ALİKSAN YALÇIN yoldaş İzmir bergama doğumluydu.

Söylenecekler daha bitmedi yoldaşlar.

Kısa ama onurlu, inançlı bir yaşam örneği, İsviçre'de başlayan, Türkiye'de devam eden, Munzurlarda uç noktaya varan bir yaşam: ANNA BARBARA KİSTLER Partinin YDB kanalıyla tanışmış, KAYPAKKAYA yoldaşın görüşlerini benimsemiş, proleter Enternasyonalizmine inanmış, komünist bir yaşamın örneklerini sundu. Kısa süre sonra Türkiye'de mücadele etme önerisini yoldaşlara bildirmiş ve Türkiye'de faaliyet yürütmek için gönderilmişti. Kısa ama onurlu yaşamı, ona çok şey yaşatmış bir çok deney ve tecrübe kazandırmıştı. İstanbul'da Partimize yönelik yapılan bir operasyonda yakalanmış, polis ve mahkemelerde de proleter Enternasyonal tavrını, bir komüniste yaraşır tarzda sürdürmüştür. " ... beni siz değil, ancak proletarya yargılayabilir..." demiş ve içerde çıkar-çıkmaz, yoldaşlarına gerilla savaşına katılma önerisinde bulunmuş, önerisi kabul edilerek, kırsal alana gönderilmişti. 3-4 ay önce savaşa katılan gerilla birliğimizin KİNEM'i, ANNA BARBARA KİSTLER, Partiye AÜ'lik başvurusunda bulunmuş ve başvurusu kabul edilmişti.

Ve işte sana hatıram olsun ANNA
O soba başındaki sohbet
Enternasyonalizm
Halk savaşı
Ve bahsettiğin savaşımızın sorunlarını
Sana bütün duygu ve düşüncelerimle katıldığım
Kahkaha atıp güldüğüm
Konuşmanda da kendini ele verdiğin
Tartışmada ciddi
İlişkilerinde sıcak
Sohbetlerini özlüyorum.
BARBARA

Örnek kişiliği oturaklı ve ağır başlılığı ile kısa sürede yoldaşları arasında sıyrılmış örnek bir kişi olmuştu pratiğiyle ilişkileri sıcak ve alçak gönüllüydü. Bölgede, Partimizin ABK (Alt Bölge Konferansı)na katıldı. Doğru bildiği görüş ve düşünceleri inatla savunur ve yoldaşlarını ikna etmeye çalışır, iki çizgi mücadelesinin güzel örneklerini sunuyordu. Kendisindeki bu gelişim kısa sürede dil sorununuda çözmüştü. Bu süreler içinde büyük oranda zorlanmasına rağmen, Gerilla Birliğinin hareketini engellememek için bir komüniste yakışır, azim, inançlı, kararlı ve inatçı şekilde direndi ve buna uygun hareket etti. O son nefesine kadar "Yaşasın Partimiz, Yaşasın ordumuz, Yaşasın Halk Savaşı" şiarlarıyla ölümü kucakladı. O kendisinden istenenleri yerine getirdi. Ve Partimizin OPK'nda MK onur üyeliğiyle onurlandırıldı. "Ona dair" söylenecek çok şey var yoldaşlar. Çünkü o bunları hak etti.

İşte savaşın bu çetin anları, bize küçük bir "uzun yürüyüş"ü hatırlatıyor.

ŞAN OLSUN ÖLÜMÜ KUCAKLAYANLARA!

NOT: 22-26 Ocak 1994 tarihleri arasında Artvin'de girdikleri silah çatışmada ölümsüzleşen; Erhan ÖZTÜRK, Hasan ÖZDOĞAN, İhsan ŞİMŞEK ve Muharrem KAYA isimli yoldaşlarımızı saygıyla anarken, konuyla ilgili haberi önümüzdeki sayıda vereceğiz.

NAZMİYE ŞEHİTLERİ VE RAMO'NUN ANISINA

Yoldaşlar,

Olay 2 Şubat 1990 tarihinde olmuştu. Nazmiye şehitlerimiz kızıl kanlarıyla toprağı sulayıp düşmanın yüreğine korku saldılar. Düşmanın rüyalarına korkulu kabus oldular.

Yoldaşlar, 14 kişilik bir gerilla birliğimiz Nazmiye'nin Çakaran mevkinde kışın üslenme barınağında kalıyorduk. Çakaran mevkiisi kekliklerin çokça barındığı bir yerdir, ondan dolayı avcı yatağı denebilir.

Bizim barınağa özellikle çok yakın olan, köylerden biride Mazgirt'e bağlı Golek Köyü'ydü barınağın dışında geç saatlerde ateş yandığında, Golek köyünden görünürdü. Bunun yanı sıra başka yönlü bilgilendirmede olabilir, örneğin; barınağa yakın olan köylere sık sık gidilmesi, bir çok avcının bizi Çakaran'ın farklı, farklı yerlerinde görmeleri, ihbarı yapan ihbarcının yakın köylerde akrabalarının olması vb...

Tarih 28 Ocak 1990 günü hava oldukça sert, dondurucu bir soğuk ve rüzgarlıydı. Golet hattından Çakaran deresine bir iz iniyordu. Nöbetçi haber verdi, yakında kırma atıldı, avcılar geliyor, avcılar çok yakında oldukları için nöbetçiyi görmesinler diye, nöbetçi içeri geldi. Avcılar yakınlaşmıştı. Bir avcı barınağın kapısının önünden geçti, barınğın kapısı doğal taşları açılmıştı, ama kapının iç kısmına kırık odunlar dizilmiş, kırmızı çamaşır leğeni indirilmiş, kapının önü süpürülmüş, su almak için derenin buzu kırılmış vb... Açıkların yakalanmaması mümkün değildi.

Hasan Toy ile Hüseyin Yıldız o avcıyla konuşmaya gittiler. Hüseyin Yıldız kendisini avcıya göstermemişti. Hasan Toy'da kırma kuşanmıştı,sanki kendiside avcıymış gibi davranmıştı, ama üzerindeki komando pantolonu dikkati çekebiliyordu. Avcının yanına varıyor, selam veriyor, kimsin, nerelisin diye soruyor. Avcı cevap veriyor. "Ben Golek'li Heydo bahçenin oğlu Müslüm Yıldırım askerden yeni geldim, ya sen nerelisin?, Ne arıyorsun" diye Hasan Toy'a sormuş. "Ben, bostanlı köyündenim. Kömde kar atmaya geldim, böyle birde ava çıkayım dedim."

Sonuçta alçak ihbarcı kendi emeline ulaşmak için, sevinçle gidip ihbar etmiş. İhbardan hemen sonra yollar açılmış, yakın çevre karakollara güç takviye edilmiş, Çakaran vadisini gözetlemek için, aynı zamanda barınak gözetlemeye alınıyor. Zaten avcının bizi gördüğü gün, biz barınağı terkedip, iki-ikibuçuk saat ilerdeki kömlerde gece kalıp gündüz erken saatlerde de araziye çıkmıştık.

1 Şubat sabahı saat 10' u çeyrek geçe nöbetçi haber verdi: "Ses geliyor, radyo mu açık?" Hayır cevabını alır-almaz, avcılar bize doğru geliyor. Tüm gerilla birliği kuşanarak hazırlandı. Tepeye doğru ilerledik. Belli bir yerde herkes hareketsiz bekledik. Fakat düşman bizi olduğumuz yerde farketti. Zaten düşman karşımızda mevzilenmişti. Çatışma başladı, yoldaşların bir kısmı aynı noktada birliğin savumasını aldılar. Diğer bir kısmıylada sırtı almak için hızlı hareket ettik ve sırtı aldık. Çatışma büyük coşku ve heyecanla başlamıştı, tüm gerilla birliğinin üyeleri düşmana taviz vermeden sloganlarla ve silahlarımızdan çıkan mermi sesleri birbirine karmıştı.

Akşama kadar çatışma canlı, coşkulu hareretli bir keşilde sürdü. Özellikle düşman akşam saatleri yaklaşana kadar bize ciddi kayıp verdiremediklerinden dolayı azgınca son taaruza geçtiler. O esnada düşman 7 ölü, 6 yaralı verdi, bir helikopterde yaralandı. İniş yaparken, yanarak infilak etti. Akşam olmasıyla beraber düşman köy merkezine çekilmişti.

Şanlı çatışma, manşetlerde şanlı Nazmiye direnişi olarak geçti. 10 şehidimizle birlikte 6 silahta kayıp verdik.Yani başımızda şehit düşen yoldaşlarımızın techizat ve silahlarını aldık. Ölen bir askerin üzerinde bir G-3 silahı techizatla birlikte birde lavi aldık.

Yoldaşlarımızdan ikisi ağır yaralı hiç yürüyecek halde değillerdi. Birisi hemen uykuya daldı. Kısa bir süre sonra öleceğinin belirtisiydi. Diğer yaralı yoldaşta (Hıdır Topçu) şunu söylemekteydi: "Yoldaşlar, çabuk buradan uzaklaşın, yol alın sizin yükünüz bayağı ağır. Sizler beni götüremezsiniz, ben hiç yürüyecek durumda değilim. Yürüyecek durumda olsaydım bende gelirdim. Yürüyemediğim için sizlere yük olup sizleride kaybetmek istemiyorum. Ondan dolayı kaybımızı elimizden geldiğince aza indirgemeliyiz" dedi ve yaralı yoldaşımız marş söyleyerek bizi uğurladı. Bizlerde yoldaşlarla vedalaşarak ayrıldık.

Tarihin sayfalarına altın harflerle işlenen Partimizin şehitleri kendi teorilerini pratiğe uygulamayla ihtilalci ve komünist niteliklerini TKP (ML) çizgisini hayata uygulayarak bırakılan bayrağı ve MLM bilimini kanlarının son damlasına kadar taşıdılar.

Hüseyin Demir (Ramazan) MK üyesi, Siyasi Büro, gerilla birliğinin siyasi komiseriydi. Hüseyin Demir yoldaş düşmana karşı olan mücadelesini kendi pratiğiyle sergiledi. Hüseyin Demir yoldaş Parti içi iki çizgi mücadelesini bilince çıkarmış bir yoldaştı. Revizyonizme, sağ ve sol oportünizmin panzehiri olan MLM biliminin, yani MLM silahını yerine göre kullanan bir yoldaştı. Parti içindeki yıkıcılıklara ve olumsuzluklara karşı şanlı ideolojik silahıyla, partinin politikasını savunup MLM'nin güçlü silahıyla tüm MLM karşıtı akımlara karşı mücadelesini yılmadan hiç bir tereddüt göstermeden MLM silahıyla silahlanıp ideolojik mücadeleyi sürdürmüş ve sürdürüyordu.

Halk kitleleriyle yoldaşlarıyla, kaynaşan, halkın ve yoldaşlarımızın gönlünde alçak gönüllü, fedakar, espirili ve yoldaşlık ilişkilerinde sıcaklığıyla taht kurmuştu.

Hüseyin Yıldız (Zeki) MK yedek üyesi, BK'da yer alan, birlğin Siyasi Komiser yardımcısıydı. Kırsal alandaki mücadele tarihi kısa olmasına rağmen, atik, pratik, yırtıcı ve yaratıcı bir yoldaştı. Partinin politikasını silahlarla pratiğe uygulamasını kavramış, bilinç üzerine çıkarmış bir yoldaştı. Silahını dış düşmana karşı kullanan, ideolojik silahını parti içinde anti MLM akımlara karşı ideolojik silahını korkusuzca kullanan bir yoldaştı.

Erdoğan Karataş (Metin) PÜ BK'da yer alan bir yoldaştı. İdeolojik mücadeleyi amansız uygulayan bir niteliğe sahipti, Partinin politikasını tereddütsüz uygulayan bir yoldaştı. Laçkalığı, bencilliği ve burnu büyüklüğü hiç mi hiç sevmeyen bir yoldaştı. Yoldaşlık ilişkilerinin siyasi temeller üzerine kurulup yükseltilmesini benimserdi.

7 TİKKO savaşçısı yoldaşlarımızda kendi davalarına bağlılığını korkusuz savaşçılığını kendi pratikleriyle ispatladılar. Cemile Sevgül (Meral), Aynur An (Rojda), Suna Ay (Nuray), Yazgül Kılıç (Gülistan), Emine Akyüz (Zilan), Hıdır Aksakal (Hayrettin), Hıdır Topçu (Cengiz), bu 7 TİKKO savaşçısı kadın erkek ayrımı yapmadan Partimizin önderliğinde bu düzenin yıkılacağına inanan TKP (ML)'nin önderliğinde savaşan TİKKO ordusunun birer neferleriydiler. Mücadeleleriyle orduya bağlı, disipline uyan halk kitleleriyle kaynaşan, fedakar, gelişmeye açık, alçak gönüllü, yoldaşların sevgisini kazanan, kendi yokluklarını yoldaşlarına yaşatan, o boşluğu bizlere yaşattılar. Şanlı savaşçı niteliklerini taşıyarak toprağa birer tohum halinde serpildiler. Gelecekteki savaşçılarımızın yolunu aydınlattılar.